

ပဉ္စမဒီရိုင်း

ခုနစ်ရက်အတွင်း
မိန်းမကွာနည်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၂၁၀၈၁၀

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၈၄၆၁၀၁၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ ဇန်နဝါရီ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစန်းမွန်အောင်(ငါတို့စာပေ)

75(D)၊ ဇိုးစိန်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

အာကာ

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း

(ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်)

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း(CIP)

၈၉၅-၈၃

ပဉ္စမဒီရိုင်း

နှစ်ရက်အတွင်း ပိန်းမကွာနည်း/ ပဉ္စမဒီရိုင်း-ရန်ကုန်။

ငါတို့စာပေ။ ၂၀၀၉။ ၁၇၀ - စာ။

၁၃ စင်တီမီတာ X ၂၀ စင်တီမီတာ

ပထမတော့ဟုတ်နေတာပဲ

နောက်တော့မှ

ဆေးခါးကြီးသောက်ရတာနဲ့

ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်ဗျာ။

BURMESE
CLASSIC

COM

BURMESE
CLASSIC
.COM

အခန်း(၁)

မင်္ဂလာစဉ်ခွဲကို ကြွရောက်လာတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ကြည့်ပြီး သတို့သား ကိုကိုမောင်ကော သတို့သမီး ခင်မျိုးချစ်ပါ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လို့နေပါတယ်။ နှစ်ဖက်မိဘက မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်း ပေါတာကော နှစ်ဖက်သတို့သား သတို့သမီးကပါ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများတာကြောင့် ပရိသတ်က ဝင်လာမစဲ တသဲသဲလို့ ပြောရမလိုပါပဲ။

သတို့သား၊ သတို့သမီးထက် ကျေနပ်နေသူတွေကတော့ နှစ်ဖက်သော မိဘတွေပါပဲ။ လူကြီးချင်း ရင်းနှီးကြတော့ အရွယ်တော် နည်းနည်းဟိုင်းလာတဲ့ သားနဲ့သမီးကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြတာပါပဲ။

‘ကဲ... လက်ထပ်ပွဲလည်း ပြီးပြီဆိုတော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေက ဆိုဆုံးမသင့်တာတွေကို ဆိုဆုံးမရမှာပဲ’

ဧည့်ခံပွဲပြီးသွားလို့ နှစ်ဖက်မိဘများကို ကန်တော့ဖို့ လက်ခုပ်ချီနေတဲ့ ကိုကိုမောင်နဲ့ ခင်မျိုးချစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို မင်္ဂလာသတို့သားဖြစ်တဲ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့ဖခင်က ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ငါတို့မိဘတွေက လူချင်းကလည်း ရင်းနှီးတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရမယ့် အရွယ်ကိုကျော်နေပြီ၊ ဒီတော့ လူကြီးမိဘတွေ ဝတ္တရားအရ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးတာဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးဟာ ဘဝခရီးလမ်းမှာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့’

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ဖခင်က မင်္ဂလာဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးကို ဆုပေးပါတယ်။ ကိုကိုမောင်ရဲ့ဖခင်က ကိုကိုမောင်အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ကိုကိုမောင်... မင်းဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တဲ့အတွက် ဇနီးမယားကို ခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်အောင် တာဝန်ကျေပါစေ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဖောက်ပြန်တတ်တာမျိုးတွေရှိတတ်တယ်၊ ဒီလိုအခါ ကိုယ့်ဇနီးမယားကို ကွဲမယ်ကွာမယ်ဆိုရင်တော့ ငါသေသွားပါလေစေ၊ ငါတို့ ဝိညာဉ်က မင်းကိုတစ်သက်လုံး ခြောက်လှန့်နေမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား၊ ငါတို့အမျိုးမှာ ဖောက်ပြန်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ အဲဒါမှတ် ထား’

ကိုကိုမောင်က ဩဝါဒစကား ခြွေနေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ခေါင်းမညိတ်ပြလို့ကလည်း မရပါ။ တစ်သက်လုံး ဖခင်ကို ကြောက်ရသူဖြစ်ပြီး ဖခင်စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်လာခဲ့လို့ပါ’

‘ကဲ... ကဲ... ကန်တော့ကြ’

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့မိခင်က လက်အုပ်ချီထားတဲ့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးကို ပြောလိုအပြီး ကိုကိုမောင်နဲ့ ခင်မျိုးချစ်က နှစ်ဖက်မိဘကို ကန်တော့ပါတယ်။

‘ဒီတိုက်ခန်းက ငါတို့နှစ်ဖက်မိဘက မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ

အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ဝယ်ပေးတာဖြစ်လို့ မင်းတို့တွေ မြေးတွေဖြစ်တွေရတဲ့အချိန်ထိ တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် လုပ်ပါ’

ကိုကိုမောင်ရဲ့ ဖခင်စကားအဆုံး ခင်မျိုးချစ်နဲ့ ကိုကိုမောင်တို့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အပြုံးပန်းတွေ ဝေနေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

‘ခေါ... ခွီး... ခေါ... ခွီး’

ကိုကိုမောင် တော်တော်တင်းသွားတယ်။ ဘယ့်နှယ် မင်္ဂလာ ဆောင်တုန်းက မြင်ကွင်းတွေကို အိပ်မက်ထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ ခံစားနေတုန်း ကိုယ့်ဘေးနားမှာ အိပ်နေတဲ့ မိန်းမဖြစ်သူ ခင်မျိုးချစ် က အိပ်နေရင်းက ဟောက်နေလို့ပါ။ ဆက်ပြီး အိပ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ ဟောက်သံကို လုံးဝသည်းညည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

‘ခင်မျိုးချစ်... ခင်မျိုးချစ်’

ကိုကိုမောင်က ဟောက်သံပေးပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပါတယ်။

‘ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ကိုကိုမောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ နှိုးတာလဲ’

မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနှင့် ရုပ်ဆိုးအောင် လိမ်းထားတဲ့ ခင်မျိုးချစ်က အိပ်ပျော်နေရာကနေ လန့်နိုးလာပြီး ကိုကိုမောင်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ မင်းအိပ်တာ ဟောက်နေတာ ဘေးနားက လူက အိပ်လို့ကို မရတော့ဘူးကွ’

‘ဒါကြောင့်လား၊ အဲဒီလို ဟောက်တာ မခံချင်ရင် အခန်းပြောင်းအိပ်ပေါ့၊ ရှင်ကတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ကျွန်မမှာက တစ်နေ့လုံး အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ရ ချက်ပြုတ်ရ၊ ရှင်ကုမ္ပဏီအတွက် ရှင်စားဖို့ ထမင်းချိုင့်ကိစ္စလုပ်ရ၊ ပြီးတော့ ရှင်အဝတ်စားတွေကို လျှော်ရမီးပူတိုက်ရနဲ့ ပင်ပန်းတာ အိပ်မောကျတာပေါ့၊ ရှင်ကတော့ ကုမ္ပဏီအလုပ်မှာ သက် တောင့်သက်သာ ကျော့ကျော့လေးနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်ပင်ပန်းမလဲ’

နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန် အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ မရပ်မနား စကားသံတွေက တရစပ် ထွက်ပေါ်လို့နေပါတယ်။

‘တော်တော့ကွာ၊ ဒီ မင်းရဲ့ပါးစပ်က ပွစိပွစိ ပြောတာတွေကို ရပ်လိုက်တော့၊ မင်းကို ဒီလိုပြောတတ်မှန်းမသိခဲ့ဘူး၊ ဘယ့်နှယ်ကွာ တစ်နေ့လုံး မမောတမ်း ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေတာ၊ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်’

‘ရှင်... စကားပြောတာ တော်တော့နော်၊ မတော်ရင် ဒီထက် ကျွန်မလေသံက မာလာတော့မယ်’

‘အေး... မင်းဘာသာမင်း ဒီအခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လေသံမာနေ၊ ငါကတော့ ဧည့်ခန်းထဲကိုပြေးပြီ ခင်မျိုးချစ်ရေ’

ကိုကိုမောင်က စောင့်နဲ့ခေါင်းအုံးကိုယူပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားတာကို ခင်မျိုးချစ်က ခုတင်ပေါ် စောင့်စောင့်ထိုင်ရင်းမှ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ပါးစပ်က ပွစိပွစိနှင့် ပြောလို့နေပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင်... ဝတ်တာစားတာ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဒီမှာ ရှင်ကိုစောင့်နေတာ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်တော့မယ်’

ကုမ္ပဏီသွားဖို့ အဝတ်အစားလဲနေတဲ့ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အိမ်အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းကနေ ငှက်ဆိုးထိုးသံလို အော်လိုက်တဲ့ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ အသံကြောင့် အင်္ကျီကို ကြယ်သီးတပ်နေတာတောင် လက်ကတွန့်သွားပါတယ်။

‘အသံပြကြီးနဲ့ အော်မနေနဲ့ ခင်မျိုးချစ်ရေ၊ လာခဲ့မယ်’

‘လာဆိုလည်း မြန်မြန်လာ၊ တကယ်တည်း လက်ကျော သိပ်နွေးတာပဲ၊ အလုပ်ကို သွားရမှာ ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြန်မြန်လုပ် စရာရှိတာ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး’

အင်္ကျီအဝတ်အစား လဲနေတဲ့ ကိုကိုမောင်လည်း အခန်းထဲက နေ ဆက်အော်ပြောနေရင် လေကုန်မှာမို့ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိတာကို ပြီးအောင်လုပ်ပြီးမှ ထမင်းစားခန်းကို ဆင်းလာခဲ့ ပါတယ်။

‘ထမင်းကြော်ဆိုတာ ပူပူလေးစားမှ အေးသွားရင် မာသွား ရော၊ အဲဒါကို ရှင်သိလား၊ တော်ကြာ အလုပ်ထဲမှာ အစာမကြေ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ပန်းကန်ထဲ ထမင်းကြော်တွေ ထည့်ပေးနေရင်းမှ ခင်မျိုးချစ် ပါးစပ်က ပွစိပွစိပြောနေတာကို နားထောင်နေရတဲ့ ကိုကိုမောင်တစ် ယောက် ထမင်းကြော်စားချင်စိတ်တွေတောင် ပျောက်သွားပါတယ်။ မစားပြန်ရင်လည်း ခင်မျိုးချစ် ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို လာဦးမှာမို့လို့ ထမင်းကြော်ကို စားလိုက်ပါတယ်။

ခင်မျိုးချစ်ကတော့ ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ်ကို ဖောက်ပြီး ဖျော်နေ ရင်းက...

‘ကော်ဖီမစ်ဆိုတာက ရေနွေးပူတုန်းမှ သောက်ကောင်းတာ၊

ပြောသာပြောရတာ ရှင့်ကို ကော်ဖီမစ်သိပ်တိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ နှလုံးရောဂါတွေ၊ ဘာတွေရနေရင် ခက်မယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ လည်း ကော်ဖီမစ်တွေ နေ့လည်နေ့ခင်း သိပ်မသောက်နဲ့ဦး၊ သောက် တာများရင် ရောဂါရမယ်’

ကိုကိုမောင် စားလက်စ ထမင်းကြော်တောင် စားချင်စိတ် မရှိတော့အောင်ကို ဖြစ်သွားပါတယ်။

‘ခင်မျိုးချစ်ရာ စားနေသောက်နေတုန်း အချိန်လေးမှာ မင်း ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ မျိုမကျဘူးဖြစ်နေတယ်’

‘မတတ်နိုင်ဘူး တော်ရေ၊ ရှင် သိသင့်တာတွေတော့ ပြောရ မှာပဲ၊ တကယ်လည်း ယောက်ျားတွေများ မယားလုပ်သူက သတိပေး တာကို အပြစ်မြင်သေးတယ်’

ကိုကိုမောင် ဆက်လက်ပြီး ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ စကားသံတွေကို နားကမခံနိုင်တော့ပါ။ ဒီအတိုင်းဆို ဆက်လက်စားသောက်လို့က ဘယ် လိုနည်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်။ ကိုကိုမောင် ထိုင်ရာကနေ ထကာ ရေခဲ သေတ္တာဆီသို့ သွားပြီး ရေခဲရေဖူးကို ယူလိုက်ပြီး ခွက်ထဲ ရေထည့် လိုက်ပါတယ်။

‘ခင်မျိုးချစ် မင်း စကားပြောရတာ သိပ်မောနေမယ်၊ ရော ရေသောက်လိုက်ဦး’

ကိုကိုမောင်ပေးတဲ့ ရေခွက်ကိုယူပြီး ခင်မျိုးချစ်က ရွှဲပြီး သောက်လိုက်ရင်းက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင် ရှင်က ကျွန်မကို ဒီရေအေးတာတွေ တိုက်ပြီး ကျောက်ကပ်ထိအောင် လုပ်နေတာလား၊ ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မကို သေစေချင်နေပြီလား’

‘မင်း မသေနှဦး၊ မင်း သိပ်မောနေဦးမယ်၊ ပေး... ရေနွက်
နောက်ထပ် ရေထပ်သောက်ဦး’

ကိုကိုမောင်က ခင်မျိုးချစ် လက်ထဲမှ ရေနွက်ကိုယူပြီး ရေဗူး
ထဲက ရေကိုထပ်ထည့်ပြီး ပေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့
ခင်မျိုးချစ် ဒေါသထွက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

‘ကိုကိုမောင် ရှင် ကျွန်မကို ထပ်ရွံ့နေပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊
ရှင်ဟာလေ ပြောမှသိဆိုသလို ကိုယ်ယူထားတဲ့မယားစကား နား
ထောင်မယ်လို့ စိတ်မကူးဘူး၊ ရွဲ့ဖို့ပဲ သိတယ်’

‘ခင်မျိုးချစ် ငါ ရွဲ့ရွဲ့ မရွဲ့ရွဲ့ မင်းဘာသာမင်း ပွစိပွစိပြောရင်း
နေရစ်ခဲ့ပေတော့’

‘ဒီမှာ ကျန်တာတွေ စားသွားဦးလေ၊ ဒါတွေက အလကား
ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးရတာလေ၊ ရှင် မသိဘူးလား’

ကိုကိုမောင်က ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်သွားတာကို ကြည့်
ရင်း ခင်မျိုးချစ်က ထမင်းကြော်ဖုန်းကန်ကို လက်ကကိုင်ရင်း ပါးစပ်
က ပွစိပွစိပြောနေတာ ကိုကိုမောင်က လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ကားကို
မောင်းထွက်သွားပါတယ်။

နတ်သမီးလေးနဲ့ဆုံတွေ့ဖို့

ဘုရားသခင်က

ဘာဖြစ်လို့များ

ဟိုတုန်းကတည်းက

မစီစဉ်ပေးခဲ့တာလဲမသိ။

အခန်း(၂)

အခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ကိုကို
မောင့်ဆီ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ခေါ်ခိုင်းလိုဆိုပြီး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက
လာ ခေါ်လို့ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရှိနေတဲ့
အခန်းထဲကို ရောက်သွားပါတယ်။

‘ထိုင်... ကိုကိုမောင်ရေ ဒီနေ့ဒီကုမ္ပဏီကို ကိုကိုမောင်နဲ့
တွဲလုပ်ဖို့ လက်ထောက်မန်နေဂျာတစ်ယောက် ရောက်မယ်၊ သူ့မှာမည်
က မွန်မွန်သော်တဲ့၊ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ်က မန်နေဂျာဆို
တော့ သူ မသိတာကို ညွှန်ကြားပြသပေးပြီး လုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေ
အောင် ဆက်ဆံပါ’

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က သူ့အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ခေါ်
တွေ့ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။

‘စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ လုပ်ကိုင်တဲ့အခါ အားလုံးအဆင်ပြေ
စေရမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်’

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အခန်းကနေ ပြန်လာပြီး ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် သူ့အခန်းသူပြန်လာ လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်နေတာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ မသိတော့ပါ။ စာရင်းဇယားတွေ ငွေကြေးတွေ ကွာမှာစိုးလို့ စာရင်းကိုင်ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ထားပေးတာတွေကို ပြန်ပြီး အသေးစိတ်ကြည့်ရှုနေလို့ ထမင်းစားဖို့တောင် မေ့နေလေရဲ့

‘ကိုကိုမောင်ရေ ဝင်လာမယ်နော်’

ရုတ်တရက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ အသံကြားလို့ ကိုကိုမောင် အလုပ်လုပ်နေရာကနေ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အခန်းထဲကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ရှေ့ကနေဝင်လာပြီး အဲဒီသူနောက်ကနေ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့တော်တော်လေးလှတဲ့ သူ့ထက်အသက်ခြောက်နှစ်လောက် ငယ်မယ့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လိုက်ပါလာပါတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးရဲ့ ရုပ်သွင်ပြင်ကို မြင်ရတဲ့အခါ ကိုကိုမောင်အဖို့ လူပျိုပေါက်အရွယ်က သိပ်ချောတဲ့ ကောင်မလေးကို ရည်းစားထားချင်တဲ့ ရင်ခုန်သံမျိုး ဖြစ်သွားပါတယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူးဆိုပြီး မနည်းကို ဣန္ဒြေထိန်းလိုက်ရပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင် သူက မွန်မွန်သော်တဲ့၊ ကိုကိုမောင်နဲ့ တွဲလုပ်ရမယ့် လူ့ ထောက်မခံနေကျပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’

‘မွန်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ မိတ်ဆက်စကားအဆုံး ကိုကိုမောင်က နှုတ်ဆက်အပြီးမှာ မွန်မွန်သော်က နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ အပြုံးနဲ့ ပြုံးပြလိုက်တာ ကိုကိုမောင် ကျေနပ်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

‘မွန်မွန်သော်က အခုမှ ကုမ္ပဏီကို စရောက်တာဆိုတော့ အစစအရာရာ ကိုကိုမောင်က ညွှန်ကြားပြသပေးပေတော့’

‘ဟုတ်တယ်၊ မွန်က ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ မွန်ကို အသေးစိတ် ပြောပြဦးနော်’

မွန်မွန်သော်က ပြုံးရင်းကနေ ကိုကိုမောင်လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုကိုမောင် တစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ရဲတင်းပွင့်လင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲလို့ တွေးမိသွားရင်းက...

‘စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် သိသမျှ ပြောပြပါမယ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲဟာ၊ ဘာမှစိတ်ပူမနေပါနဲ့’

‘မွန် ဒီလိုစကားမျိုးကြားရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ သိလား’

မွန်မွန်သော်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ စကားဆိုနေတာကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ကျေနပ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေသလို ကိုကိုမောင်အဖို့လည်း မွန်မွန်သော်ရဲ့အသံလေးကို နားထဲစွဲသွားလို့နေရင်းက မဆီမဆိုင် အိမ်က မိန်းမဖြစ်တဲ့ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့အသံနဲ့များ ဆီနဲ့ရေလို ကွာလိုက်တာလို့ တွေးမိနေပါသေးရဲ့။

‘ကိုကိုမောင်ရေ... ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ပါ ဒီက မွန်မွန်သော်ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ လုပ်ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီက မွန်မွန်သော်ဆိုတဲ့ ညီမလား၊ အစ်ကို လိုက်ပြမယ်’

‘မွန်လို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ ရပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိုကိုမောင်လို့ပဲ ခေါ်ပါ’

‘စိတ်ချပါ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ မွန် ခေါ်မယ်’

အဲဒီနောက် ကိုကိုမောင်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နှင့်အတူ ဝန်ထမ်း
တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေများ ပြောမပြောချင်ပါ။ ယောက်ျားသား
ဝန်ထမ်းတွေကျတော့လည်း မွန်မွန်သော်ရဲ့ အလှကိုကြည့်ပြီး ငမ်း
ကြောဆွဲနေသလားအောက်မေ့ရတယ်။ ကြည့်လိုက်တာဆိုတာ ပိုက်ဆံ
မပေးရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကိုကိုမောင်အဖို့ မနာလိုစိတ်တွေတောင် ဝင်မိ
ပါတယ်။

အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်းတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘာမှမထူးပါ။
မွန်မွန်သော် ဝတ်စားထားတာကို ဝေဖန်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်သူက
ကြည့်။ အလှချင်းမတူလို့ မနာလိုအကြည့်နဲ့ ကြည့်သူကကြည့်နဲ့
မိန်းမတွေများ ပြောမပြောချင်ပါ။

သူတို့တွေသာ ပြောတာပါ။ ကိုကိုမောင်အဖို့လည်း မသိ
မသာ မွန်မွန်သော်ကို ခိုးခိုးကြည့်ရတာရယ် ပြီးတော့ သူနဲ့မွန်မွန်သော်
တစ်ခန်းတည်းမှာ အတူတူအလုပ်တွဲလုပ်ရမှာကို တွေးပြီး ရင်တွေခုန်
နေတာကို ကျန်တဲ့ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေက လုံးဝမသိရေးချ မသိ။

သည်နေ့ ကုမ္ပဏီကိုသာ လာခဲ့ရတယ်။ ကိုကိုမောင် ရင်ထဲ မကောင်း။ ဘယ်နှယ် သူနဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ မွန်မွန်သော် ရောက်လာတာ ဒီနေ့ဆို တစ်ပတ်ပြည့်ပြီ။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ သူနဲ့ နေ့စဉ်တွဲလုပ်ကိုင်နေရတော့ မွန်မွန်သော် ဝတ်တာစားတာနဲ့ အိမ်က မိန်းမ ခင်မျိုးချစ် ဝင်းတာစားတာ ယှဉ်ပြီး စိတ်ထဲဘာလိုလိုဖြစ်နေခဲ့ လို့ပါ။

သည်နေ့မနက်လည်း ဘာထူးလဲ။ အိမ်က ထွက်လာခါနီး ခင်မျိုးချစ်က မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနဲ့ ဂါဝန်ဖားဖားကြီး ကိုဝတ်ပြီး သူ့ကို ထမင်းကြော်ကျွေး။ ကော်ဖီမစ်တိုက်တာ စားသာ စားနေရတယ်။ မျှီမကျဘူး။ ဒီနေရာမှာ မွန်မွန်သော်သာ ပြုစုကျွေးမွေး မယ်ဆို နတ်သုဒ္ဓါလို ဖြစ်နေမှာပဲလို့။

‘ကိုကိုမောင် ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ မွန် အိမ်ကနေ ပေါင်မုန့် ကြက်ဥကြော်တွေ ယူလာတယ်’

ကိုကိုမောင် အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကြိုရောက်နေ တဲ့ မွန်မွန်သော်က ဆီးကြိုစကားဆိုလိုက်လို့ ကိုကိုမောင်ရင်ထဲ အေး သွားပါတယ်။

‘စားတော့ စားလာတယ်၊ ဒါပေမဲ့’

‘ဒါပေမဲ့တွေ့ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ မွန်ယူလာတာ ကိုကို မောင် စားရမယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ။ မွန်မွန်သော်က ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော် တွေ ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး ကိုကိုမောင်ရဲ့ စားပွဲပေါ် လာချပေးပါ တယ်။

‘ကိုကိုမောင် စားနော်၊ အားမနာနဲ့၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မွန် ကိုယ်တိုင် ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ကို ခပ်ရင်းနဲ့ စိတ်ပေးပါဦးမယ်’

မွန်မွန်သော်က ခက်ရင်းနဲ့ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ကို အပိုင်း ပိုင်းလေးတွေ စိတ်နေပါတယ်။ မွန်မွန်သော် လုပ်နေကိုင်နေတာကို ကြည့်ပြီး အိမ်က မိန်းမ ခင်မျိုးချစ်နဲ့တော့ ကွာလိုက်တာလို့။

‘စားကောင်းလား ကိုကိုမောင်’

‘ကောင်းတယ်၊ စားဖူးသမျှ ပေါင်မုန့်ကြော်ထဲမှာတော့ မွန်ရဲ့ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်က အကောင်းဆုံးပဲ’

‘သွားပါ၊ ပိုပြန်ပြီ’

မွန်မွန်သော်က ကိုကိုမောင်ရဲ့ စကားကို ကျေနပ်လို့လားမသိ ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးလိုက်တာ တော်တော်ကို လှလိုက်တာလို့။

‘ကိုကိုမောင် ဒီနေ့ နိုင်ငံခြားကို ဖက်စ်နဲ့ ပို့ရမယ့်စာရင်းကို မွန်ပြောဦးနော်၊ ပြီးတော့ မွန်ကို ခက်ရင်းတွေ ဘယ်လိုဇယားချရမယ်၊ ဘယ်လိုငွေစာရင်းတွေကို ခွဲရမလဲဆိုတာပြောဦးနော်၊ မွန် မသိတာတွေ သင်ပေးဦးနော်’

မွန်မွန်သော် ပေါင်မုန့်ကြော် စားနေတဲ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့ ဘယ် ဘက်လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်းမှ ပြောလိုက်တာ ကိုကိုမောင် ပေါင်မုန့်

ကြော်တောင် မစားနိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲဖိန်းတိန်းတိန်းဖြစ်ရင်း
က နားထင်တွေဘာတွေ ပူလာပါတယ်။ တစ်ခါဖူးမှ ရုပ်ချောချော
အပျိုမလေးတစ်ဦးက ဒါမျိုး သူလက်မောင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မကိုင်
ဖူးလို့ပါ။ မွန်မွန်သော်က ရိုးရိုးသားသားဖြစ်ပေမယ့် သူ့စိတ်တွေက
မရိုးမသား ဖြစ်နေလို့ မနည်းချုပ်တည်းလိုက်ရပါတယ်။

‘စိတ်ချပါ၊ သင်ပေးပါမယ်၊ ဒါလေးပြီးအောင် စားဦးမယ်’

ကိုကိုမောင့် စကားကြောင့် မွန်မွန်သော် ကျေနပ်သွားပါ
တယ်။ သည်မြင်ကွင်းကို အိမ်ကမိန်းမ ခင်မျိုးချစ်သာ မြင်လို့ကတော့
ဘယ်လောက်ပွဲကြမ်းလေမလဲလို့ တွေးရင်း ကြက်သီးတွေ ဘာတွေ
ထသွားမိပါရဲ့။

အထွေ့ပြောင့်

လူဟာ

အပြုအမူပြောင်းလဲတတ်တာ

သဘာဝပဲမဟုတ်လား

‘ကိုကိုမောင်ကတော့ မွန် ညစာလိုက်ကျွေးလို့ မွန်ကို မြှောက် ပြောနေပြီထင်တယ်’

‘ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ တကယ်လှလို့ လှတယ်ပြောတာ’

‘ကဲပါ၊ နောက်မှပြောပါတော့၊ စားကြရအောင်၊ မွန် ဟင်း ထည့်ပေးမယ်နော်’

မွန်မွန်သော်ရဲ့ စကားသံတွေက ကိုကိုမောင် နားထဲမှာ ပျား ရည်လောင်းထည့်သလို ချိုမြလို့ နေပါတယ်။ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးနေတဲ့ မွန်မွန်သော်ရဲ့ အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ ခင်မျိုးချစ် ဒါမျိုးပြုစုယူယူပြီး အသံညင်ညင် သာသာနဲ့ ပြောရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လေမလဲလို့ တွေးမိ လိုက်ပါသေးတယ်။

‘စားနော် ကိုကိုမောင်၊ ဘာသောက်ချင်သေးလဲ၊ ဘီယာ သောက်မလား၊ မွန်ကိုတော့ အားမနာနဲ့၊ ကုမ္ပဏီကို ရောက်လာရတာ မွန်မှာ ဘယ်အသိမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ငန်းတွေ ကျွမ်းကျင်အောင် ကိုကိုမောင် ရှင်းပြပေးလို့ မွန် ဒီလောက်သိရတာ၊ မွန်လေ ကိုကိုမောင် ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ် သိလား’

မွန်မွန်သော်က တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်သည့် အပြုအမူမျိုး နှင့် ကိုကိုမောင်လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်းက ပြောတာကြောင့် ကိုကို မောင်ခမျာ စားနေလက်စ ထမင်းဟင်းတွေတောင် ဆက်မစားနိုင် တော့ပါ။

ဘဝမှာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မွန်မွန်သော်လို မိန်းမမျိုးကို ချစ်သူ အဖြစ် ဇနီးမယားအဖြစ် မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်နေမိပါတယ်။

အခုတော့ မွန်မွန်သော်ရဲ့ အပြုအမူ အထိအတွေ့တွေကို သာယာမိသလောက် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ခင်မျိုးချစ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောရဆိုရမှာတွေကိုတွေးပြီး စိတ်ကုန်လာမိပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မွန်မွန်သော်က...

‘မေးရဦးမယ်၊ မွန် စပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့ ကိုကိုမောင်’

‘မွန်က ဘာမေးမှာမို့လို့လဲ’

‘ကိုကိုမောင်မှာ အိမ်ထောင်ရှိလား’

မထင်မှတ်တဲ့ အမေးစကားကို ကြားလိုက်ရလို့ ကိုကိုမောင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ နောက်ဆုံးအဖြစ်မှန်တိုင်း ဖွင့်ပြောတာ အကောင်းဆုံးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

‘အိမ်ထောင်ရှိပါတယ်၊ မိဘတွေ ပေးစားတာပါ’

‘ဒါဆို ကိုကိုမောင်ရဲ့ အမျိုးသမီးက ချောမှာပေါ့’

‘မနှိုင်းပါနဲ့ မွန်ရယ်၊ မွန်ရဲ့အလှကို ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံမရှိပါ ဘူး၊ ဝတ်တာစားတာကလည်း ခေတ်မမီတဲ့အပြင် ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိနဲ့ တစ်နေလုံးပြောတာ’

‘အမယ်လေး ကိုကိုမောင်ရယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမကို ဒီလောက် တောင် ချီးမွမ်းရလား၊ ဟိုကကြားသွားမှဖြင့် ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်’

‘ကြားလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ မွန်ရဲ့၊ ချစ်လို့ယူထားကြ တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတာက ကိုယ် မြတ်နိုးရတဲ့ ချစ်သူကိုမတွေ့ခဲ့ရဘဲ ဇနီးမယားအဖြစ် မတော်စပ်ခဲ့ရ တာပါ အတိတ်ဝဋ်ကြွေးတွေ ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်လား ကိုကိုမောင်၊ မွန်တော့ တစ်ခါဖူးမှ ဒါမျိုးမတွေ့ ခဲ့ဖူးသိလား၊ သွားလိုက် လာလိုက် စားလိုက်နဲ့ပဲ နေခဲ့တာ’

အခန်း(၃)

ကုမ္ပဏီကနေ ကိုကိုမောင် အိမ်ကိုပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့
ဧည့်ခန်းမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် အမောမပွေဖြစ်သွားပါ
တယ်။ သီချင်းတွေဘာတွေထဲမှာတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အလုပ်ကနေ
ပြန်လာ ချစ်ဇနီးမယားက အိမ်ရှေ့ကနေ ကြိုလှိုပေါ့။ ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမှာ
စာရင်ဇယား နိုင်ငံခြားပို့ကုန်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်လို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့
အိမ်ပြန်လာပါရဲ့။ အိမ်လည်းရောက်ရော ဧည့်ခန်းမှာ မိန်းမဖြစ်တဲ့
ခင်မျိုးချစ်က ဖျာခင်းဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲက အဒေါ်ကြီး
တစ်ဦး နှိပ်ပေးတာကို အနှိပ်ခံနေလို့ပါ။ တော်တော်အနှိပ်ခံတာ
သဘောကျတဲ့ မိန်းမပဲလို့ ကိုကိုမောင်က စိတ်ထဲကနေ အပြစ်တင်
လိုက်ပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင် ပြန်လာပြီလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ အိမ်ကိုမှန်း
မဆက်တာလဲ၊ ခါတိုင်းဆို ရှင်နေ့လည်တိုင်း ဖုန်းဆက်နေကျ၊ အခု
ရှင် ဖုန်းမဆက်တာ တော်တော်ကြာနေပြီ၊ ရှင် ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ’

ဧည့်ခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ခင်မျိုးချစ်က အနှိပ်ခံနေရာက မထဘဲ သူ့ရဲ့ဝသီအတိုင်း ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ တရစပ် ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် ခင်မျိုးချစ် ပြောသလိုပါပဲ။ အိမ်ကို နေ့လည်ပိုင်းတွေ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ မွန်မွန်သော် ရောက်လာတဲ့နေ့ကစလို့ ဒီနေ့အထိ ဖြစ်နေတာ ခင်မျိုးချစ် ပြောတော့မှပဲ သတိထားမိသွားပါတယ်။

‘မင်းကလည်း ကုမ္ပဏီမှာက အခုရက်အတွင်း အလုပ်တွေက ရှုပ်နေတာ၊ ဖုန်းဆက်ဖို့နေနေသာသာ ထမင်းတောင် အပြေးအလွှားစားရတာကွ’

ကိုကိုမောင်စကားကြောင့် ခင်မျိုးချစ် အနှိပ်ခံနေရာမှ ထလိုက်ပြီး...

‘ဒါဆို ဒီလိုစားချိန်သောက်ချိန် မမှန်ရင် ရှင် အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ နောက်ဆိုအလုပ်လုပ်တာက လုပ်တာပေါ့၊ အစားကို မှန်မှန်စားဦး’

ကိုကိုမောင်ခမျာ မုသာဝါဒစကား သုံးလိုက်ရပေမယ့် ခင်မျိုးချစ်က သူ့အပေါ်မှာတော့ ဂရုတစိုက်တော့ ရှိသားလို့။

‘ကလင်... ကလင်’

ကိုကိုမောင် ဟမ်းဖုန်းကို ဖုန်းခေါ်လို့ ကိုကိုမောင်က ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ မွန်မွန်သော်ရဲ့ ဟမ်းဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်နေပါတယ်။

‘ဘယ်ကဖုန်းလဲ ကိုကိုမောင်’

ခင်မျိုးချစ်က အနှိပ်သည် အဒေါ်ကြီးက ဇက်ကြောကို တံတောင်နဲ့ ထောင်းနေရာက အနှိပ်ခံရင်းမှ လှမ်းမေးပါတယ်။

‘ကုမ္ပဏီကပါကွာ’

ကိုကိုမောင်က လိမ်ပြောရင်း ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟဲလို ပြောပါ၊ ကိုကိုမောင်ပါ’

‘ကိုကိုမောင်လား၊ မွန်ပါ၊ ဒီနေ့ည ကိုကိုမောင်ကို ညစာကျွေးချင်လို့ ကုမ္ပဏီကို မွန် စရောက်ကတည်းက ကိုကိုမောင်က မွန်ကို ကူညီတာ၊ မွန်က ဘာမှကျေးဇူးမတုံ့ပြန်ရသေးဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်ပါ၊ ဒီည ရွှေဘဲစားတော်ဆက်ကို လာခဲ့၊ ခုနစ်နာရီလောက်နော်၊ မွန် စောင့်နေမယ်’

ကိုကိုမောင် ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလို့ မပြီးခင်မှာ...

‘ကိုကိုမောင် ကုမ္ပဏီကဘာတဲ့လဲ၊ အဒေါ်နားထင်ကြောလေး ဆွဲပေးပါဦး’

အရေးထဲ အနှိပ်ခံနေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်က ကိုကိုမောင်ကို စစ်လား ဆေးလား လုပ်နေပါသေးတယ်။

‘ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဆက်တာဟေ့၊ ဒီည ခုနစ်နာရီမှာ နိုင်ငံခြား က ဧည့်သည်တွေကို ညစာစားပွဲကျွေးချင်လို့ လာခဲ့ပါတဲ့၊ အဲဒါ သွားရဦးမယ်ဟေ့’

‘ဒါများ ရှင့်ကုမ္ပဏီက အိမ်ကိုမပြန်လာခင်ကတည်းက ပြောပါလား၊ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ၊ အိမ်မှာ ရှင်ကြိုက်တဲ့ ငါးရဲ့အူဟင်းချက်ထားတာ၊ အလကားဖြစ်ပြီ’

‘ဒါများ ခင်မျိုးချစ်ရာ နောက်နေ့မှစားလည်း ရတာပဲ၊ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်’

ကိုကိုမောင်က သူလိမ်ပြောတဲ့စကားအတွက် ခင်မျိုးချစ် မရိပ်မိတာကို ကြည့်နေရင်းက သက်ပြင်းချပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပါတယ်။

ကိုကိုမောင့်စကားကြောင့် မွန်မွန်သော်က စာနာတဲ့လေသံမျိုး
နဲ့ ပြောအပြီးမှာ ကိုကိုမောင်က မွန်မွန်သော့်ကို ရည်စားရှိသလားလို့
မေးချင်ပါသော်လည်း မမေးရဲလို့ မမေးတော့ဘဲ နေလိုက်ပါတယ်။

‘မွန်က နိုင်ငံခြားမှာကျောင်းတက်တာများတော့ မြန်မာနိုင်ငံ
မှာက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းက နည်းတယ်၊ ဒီအထဲမှာမှ ကိုကို
မောင်နဲ့ ခင်ခွင့်ရ၊ အလုပ်အတူတူလုပ်ခွင့်ရတာ၊ မွန်အတွက်သူငယ်
ချင်းမိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် တိုးလာတာလို့ပဲ ပြောရတော့မယ်’

ကိုကိုမောင့်အဖို့ မွန်မွန်သော့်စကား နားထောင်နေရင်းမှ မွန်
မွန်သော့်ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းထက် မပိုတော့ဘူး
လားလို့ မေးချင်ပါသော်လည်း မွန်မွန်သော်က တစ်မျိုးထင်ပြီး အထင်
သေးသွားမှာစိုးသဖြင့် မမေးတော့ဘဲ မွန်မွန်သော် ပြောသမျှတွေကို
ကျေကျေနပ်နပ် ကြည်ကြည်နှိုးနှိုးနဲ့ နားထောင်နေမိပါတော့တယ်။

ခက်တယ်ဗျာ၊

အိမ်ကလေဒီကြီးနဲ့သွားရလေရတာ

မဟာဒုက္ခတွင်းဆုံးကျသလိုဖြစ်ပေမယ့်

နတ်သမီးလေးနဲ့လည်းကျရော

ဘဝဟာ ပြောမပြောချင်ဘူး။

နတ်စည်းစိမ်ခံစားနေရသလိုပဲ။

‘အဲဒါပဲ အဒေါ်ရယ်၊ မယားလုပ်တဲ့သူက ကိုယ့်ယောက်ျား
စားပါစေဆိုပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းချက်တယ်၊ မစားဖြစ်တော့ချက်ရတဲ့
သူ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းလဲ’

‘ဒါကတော့ ခင်မုျိုးချစ်ရယ်၊ သူ့အလုပ်ကိစ္စကို’

‘အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့လည်း ကျွန်မက ဘာပြောလို့ရမှာလဲ၊
အဒေါ် ပေါင်ကြောခါးကြောလေးတွေ လျောပေးဦးနော်’

‘အေးပါဟယ်၊ ညည်းရဲ့ အကြောတွေက တက်ပဲတက်နိုင်
လွန်းတယ်’

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ရေမိုးချိုး အဝတ်
အစားလဲနေရင်းက အောက်ထပ်က အနှိပ်သည်အဒေါ်ကြီးနဲ့ ဇနီးဖြစ်
သူ ခင်မုျိုးချစ်တို့ စကားတွေပြောနေကြတာကို မကြားတစ်ချက်
ကြား တစ်ချက် ကြားနေရရင်း ဒီည သူနဲ့မွန်မွန်သော် နှစ်ယောက်သား
မျက်နှာချင်းဆိုင် ညစာစားရမယ့်အကြောင်းကို တွေးရင်း ရင်တွေဘာ
တွေ ခုန်နေမိပါတော့တယ်။

ဒါတွေကို ခင်မုျိုးချစ်သာ သိလို့ကတော့လား။ ဆက်မတွေး
ဝံ့တော့ပါ။

○

မြစ်ပြင်ထဲမှာ ခုတ်မောင်းနေတဲ့ စက်တပ်သမ္ဗန်လှေတွေရဲ့
စက်သံက ညအမှောင်မှာ မြစ်ပြင်ထဲ လွင့်ပျံ့နေသလို ရွှေဘဲစားတော်
ဆက်ထဲမှာလည်း စကားသံတွေက မတိုးမကျယ် ထွက်ပေါ်လို့နေပါ
တယ်။

စားပွဲပေါ် လာချပေးတဲ့ စားစရာတွေကို မစားနိုင်သေးဘဲ
ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိတဲ့ မွန်မွန်သော်
ဝတ်ထားစားထားတာကို ကြည့်နေမိပါတယ်။

မွန်မွန်သော်ရဲ့အလှနဲ့ သူမိန်းမခင်မုျိုးချစ်ရဲ့ အလှကိုလည်း
နှိုင်းယှဉ်နေမိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ မိန်းမဖြစ်တဲ့ ခင်မုျိုးချစ်တစ်
ယောက် လှအောင်ပအောင် မဝတ်တတ် မစားတတ်ပါလဲလို့။

‘ကိုကိုမောင် စားလေ၊ မစားဘဲ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ’

ကိုကိုမောင်ရဲ့ အတွေးတွေကို မွန်မွန်သော်က လှုပ်နှိုးလိုက်
ပါတယ်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မွန်က ဒီညဝတ်ထားတာ လှနေတာကို
ကြည့်နေလို့ပါ’

မွန်မွန်သော်က ကိုကိုမောင်ရဲ့စကားကို ကျေနပ်သွားတယ်
ထင်ပါရဲ့။ ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ရင်း...

အခန်း(၄)

ဘီဒိုထဲက အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ရွေးနေပေမယ့် ကိုကိုမောင် လုံးဝစိတ်တိုင်းမကျသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး သင့်တော်မယ့် အဝတ်အစားတစ်စုံ ကို ဝတ်ဆင်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံရှေ့သွားပြီး ဆံပင်ကို ခေါင်းလိမ်းဆီထည့်ပြီးသင် အင်္ကျီကို ရေမွှေးဆွတ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်လို့ နေပါတယ်။

ဒီမြင်ကွင်းကို အကဲခတ်နေသူက ခင်မျိုးချစ်ပါပဲ။

‘ကိုကိုမောင် နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က အရင်တုန်းကဆို ကြုံရာ အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်တာ၊ မှန်ကြည့်တာမျိုးလည်း တစ်လနေလို့ တစ်ခါတောင် မတွေ့ရဘူး၊ အခုအင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဖို့ ထည် လဲရွေး၊ ရေမွှေးတွေဆွတ်၊ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေ ဘာတွေလိမ်းနဲ့ ရှင် တော့ မရိုးတော့ဘူးထင်တယ်’

ခင်မျိုးချစ်စကားကြောင့် ကိုကိုမောင်က ပျာပျာသလဲနဲ့

‘မင်း ဘာသိလို့လဲ ခင်မျိုးချစ်ရ၊ အခုတလော ကုမ္ပဏီမှာက
ငါတို့စာမ

တယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရားအရှေ့ဘက်မုခ်နား ရောက်ခါနီးပြီမို့ ကိုကိုမောင်က ကားကိုမောင်းလာပါတယ်။

‘ခင်မျိုးချစ် အဲဒါ မင်းကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ ကံကောင်းလို့ လူသေတော့မလို့၊ လိုင်စင်လည်းပေးလိုက်ရပြီ၊ ဒီမှာပဲ မင်းဆင်းတော့၊ ဘုရားနားရောက်ခါနီးပြီ၊ ငါ ဒီဘက်က လှည့်မောင်းမယ့်၊ ဟိုဘက်မှာ ယာဉ်ကြောပိတ်ရင် ပိုဆိုးမယ်၊ ဘယ်နှယ်ကွာ ကားစီးတာ ကောင်းကောင်းမစီးဘူး၊ စကားကများသေးရဲ့’

‘ကျွန်မ ဒီလောက်ဂရုစိုက်ဖို့ ပြောတာ ရှင်က စိတ်မြန်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာ၊ လူကိုလာပြီး ပြဿနာရှာသေးတယ်၊ ရတယ်၊ ဒီမှာပဲ ဆင်းမယ်’

ခင်မျိုးချစ်က ကားပေါ်ကနေ ဆင်းသွားပါတယ်။ ကိုကိုမောင်လည်း ကားကိုလာရာလမ်းဘက် ပြန်လှည့်ပြီး မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

ခင်မျိုးချစ် ပစ်ပစ် ပြောလို့ မီးနီပြတုန်း အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ကားတိုက်မလိုဖြစ်ရ။ ယာဉ်ထိန်းရဲနဲ့ စကားများလိုင်စင်သိမ်းခံရနဲ့။

ဒါထက်ဆိုးတာက အခုလောက်ဆို မွန်မွန်သော်တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ သူ့ကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ မျှော်နေလောက်ပြီလို့။

တော်ကြာ အရောက်နောက်ကျလို့ မွန်မွန်သော်များ စိတ်ကောက်လေမလားလို့တောင် တွေးပူနေသေးရဲ့။

ဒါကို ဘုရားမှာ ကိုကိုမောင် ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးအတွက် ပန်းဆီမီးရေချမ်းကပ်ဖို့ သွားတဲ့ ခင်မျိုးချစ်ကတော့ မသိရေးချ မသိ။

ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းဇယားကိစ္စတွေက ငွေကြေးသိန်းပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိလို့ အသေးစိတ် စိစစ်ရတာ ကိုကိုမောင်ကော မွန်မွန်သော်ပါ လုံးဝမနားရ။ ဒါ့အပြင် နိုင်ငံခြားကိုပေးရမယ့် ငွေကြေးပမာဏ ကုမ္ပဏီက ပြန်ရမယ့် ငွေကြေးပမာဏအချိုးအစားအတွက်အချက်မမှားဖို့ မွန်မွန်သော်က ရှင်းပြခိုင်းလို့ ရှင်းပြရတာကလည်း ရှိသေးရဲ့။ ဒီကြားထဲ ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးမှာလည်း ရှေ့ဆက်လုပ်မယ့် လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ဆွေးနွေးဆိုတော့ ကိုကိုမောင်အဖို့ မောလိုက်တာဆိုတာ မပြောပါနဲ့။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမောင် ကျေနပ်နေတာက အစည်းအဝေးမှာ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေတဲ့ မွန်မွန်သော်က သူ့ကိုမသိမသာခိုးကြည့်တာမျိုးတွေ သူကလည်း မသိမသာ ခိုးကြည့်တာမျိုးတွေကို ကြည်နူးကျေနပ်မိနေလို့ပါ။

ဒီထက် ကျေနပ်ဖို့ကောင်းတာက...
‘ကိုကိုမောင် မွန် ရှော့ပင်ထွက်မလို့ ကုမ္ပဏီကပြန်ရင် လိုက်ခဲ့ပေးနော်၊ အဲဒီလို လိုက်တဲ့အတွက် မွန်က ကိုကိုမောင် ဘာစားချင်လဲ ဒကာခံမယ်’

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့တွေ့ရ၊ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့သူတွေနဲ့တွေ့ရ ကိုယ်က မန်နေဂျာတစ်ယောက်ဖြစ်မှတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သေသေ သပ်သပ် ဝတ်ရစားရတာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရော၊ ရှင် ကုမ္ပဏီကို မသွားနဲ့ဦး၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲတာ စောင့်ဦး’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ရှင်နဲ့အတူ ကျွန်မ လိုက်မယ်’

‘ဟေ့ ငါနဲ့အတူ လိုက်မယ်’

ခင်မျိုးချစ်စကားကြောင့် ကိုကိုမောင် ချွေးပြန်ချင်သလို ဖြစ် သွားပါတယ်။ ကုမ္ပဏီကို လိုက်လို့ မွန်မွန်သော့ကိုတွေ့လျှင်ဖြင့် ပြဿနာတော့ နည်းနည်းတက်နိုင်တယ်လို့။

‘ငါနဲ့ ဘယ်လိုလိုက်မှာလဲ၊ ကုမ္ပဏီမှာက ဒီနေ့ အစည်းအဝေး ရှိတာ’

‘ရှင်ကုမ္ပဏီကို လိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ရွှေတိဂုံ ဘုရားကို လိုက်ပို့၊ ရှင်အတွက် ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် စီးပွားရေး ကောင်းအောင် ရှင်ရဲ့ဂြိုဟ်တိုင်မှာ ပန်းဆီမီးကပ် ရေသပ္ပာယ်ရမယ်၊ ဘုရားက ပြန်ရောက်လာရင် အိမ်တွင်းအုန်းတွေ ဘာတွေလဲရဦးမယ်’

‘မင်းဟာကလည်းကွာ ချုပ်နေတာပဲ၊ ဒီနတ်ကိုးကွယ်တာကို လည်း မင်းက မဖျောက်နိုင်၊ အေး... လိုက်တာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကားစီးရင်း ငါ့ကို ပစ်ပစ်မများနဲ့၊ အဲဒီကတိကို ပေး’

‘ရှင် တော်တော်လျှာရှည်တာပဲ၊ ဧည့်ခန်းထဲကသာ စောင့်နေ၊ ခက်ပါရဲ့ ယောက်ျားတွေများ သူတို့ကျန်းမာရေးအတွက် မိန်းမဖြစ်တဲ့ သူတွေက အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးနေတာကို ဒင်းတို့က

ဘာဖြစ်သလေး ညာဖြစ်သလေးနဲ့’

‘ခင်မျိုးချစ် မင်းရဲ့ပါးစပ်က အဲဒီလို ပစ်ပစ် ပြောနေတာကို က အချိန်တွေနောက်ကျတော့မယ်’

ကိုကိုမောင်က လေသံမာမာနဲ့ ပြောရင်း အခန်းထဲကနေ အိမ်အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာပါတယ်။

ကိုကိုမောင် သိပြီးသားပါ။ ခင်မျိုးချစ်ကို ကားစီးရင်း ပါးစပ် က ပစ်ပစ်တွေ မပြောနဲ့လို့ ကတိတောင်းပေမယ့် ခင်မျိုးချစ်က သူ့ဝါသနာတော့ သူဖျောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။

ကိုကိုမောင် ကားကိုသာမောင်းနေရပေမယ့် စိတ်ကမပြောဘူး။
ဘယ်နှယ် သူ့ဘေးမှာ အိမ်ကမိန်းမခင်မျိုးချစ်ပါလာတာ မတော်လို့
များ မွန်မွန်သော် မြင်သွားလို့က အနည်းနဲ့အများ သူနဲ့ဆက်ဆံရေးက
ကြဲသွားမှာ စိုးရိမ်မိနေလို့ပါ။

ကိုကိုမောင်ရဲ့ ဘေးနားမှာပါလာတဲ့ ခင်မျိုးချစ်ကလည်း
ကိုကို မောင် အိမ်ကထွက်လာခါနီးပေးထားတဲ့ ကတိတည်ပါရဲ့။
ကြည့်လေ။

‘မီးပွိုင့်မှာ ကားတွေဒီလောက်များနေမှတော့ ရှင်ရဲ့ကုမ္ပဏီကို
တော်တော်နဲ့ ဘယ်ရောက်တော့မလဲ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ရန်ကုန်လိုမြို့
ကြီးမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ ပေးမစီးခိုင်းလို့၊ ဆိုင်ကယ်တွေပေးစီး
ခိုင်းလို့က ပြီးပြီ၊ ကားတွေနဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ တိုက်လိုက်မယ့်ဖြစ်
ခြင်း၊ ဟယ်... ဟိုကောင်လေးတွေ ဆံပင်ပုံစံက ကိုရီးယားမင်းသား
တွေရဲ့ ဆံပင်ပုံစံတွေပဲ၊ အဝေးက ကြည့်ရင် မိန်းကလေးတွေကျနေ
တာပဲ၊ လမ်းလျှောက်တာကလည်း နွဲ့နေလိုက်တာ၊ ကျားကျားလျား
လျား ယောက်ျားသားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ မသိဘူး၊ ဟိုဗီဒိုင်း
ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ထဲက မင်းသမီးကလည်း ဝတ်တာစားတာက

မြန်မာမဆန်လိုက်တာ မြင်သမျှလူတွေကို သူက အလှူကြီးပေးနေတဲ့
အတိုင်းပဲ’

ကိုကိုမောင် စဉ်းစားမိပါတယ်။ အိမ်ကထွက်လာကတည်းက
ဂွမ်းမယူမိတာ မှားပြီလို့။ တစ်လမ်းလုံး ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် ပြော
လိုက်တဲ့စကားတွေဆိုတာ။ ဂွမ်းသာယူလာမိရင် နားထဲဂွမ်းဆိုထားရုံ
ပဲ။ အခုတော့။

‘ခင်မျိုးချစ် မင်း စကားပြောတာ ရပ်ပါဦးကွာ၊ တကယ်
တည်း ပိုက်ဆံမပေးရလို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားဆိုတာ’

‘အို... ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်မြင်ရာ ကိုယ်ဝေဖန်တာ၊ ကျွန်မကို
ချည်း ပြောမနေနဲ့ ဦးကိုကိုမောင်၊ ကားကိုလည်း ကြည့်မောင်းဦး၊
တော်ကြာ ရှင်က လောလောနဲ့ကားမောင်းလို့ ဝင်တိုက်မိရင် လျှော်ရ
လို့က ကိစ္စမရှိဘူး၊ လူတိုက်မိပြီးသေလို့ကတော့ ရှင်းလို့ရမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မဒုက္ခရောက်မှာ၊ ကားမောင်းတဲ့အခါ ရှေ့ကြည့်
မှန်နောက်ကြည့်မှန်တွေလည်း သေသေချာချာ ကြည့်နော်’

ကိုကိုမောင် ကားမောင်းနေရင်းက ခင်မျိုးချစ် တရစပ်ပြော
တဲ့ စကားသံတွေကို သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

‘ခင်မျိုးချစ် မင်းစကားပြောတာကို ရပ်တော့နော်’

ကိုကိုမောင်က စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ကားကိုအရှိန်မြှင့်မောင်းလိုက်
ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေတိဂုံဘုရားအရှေ့ဘက်မုခ်ဆီသို့သွားမယ့် လမ်း
ဖက်ကို ဦးတည်လိုက်ပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင် အရှိန်ကို လျှော့မောင်းလေ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ တိုက်ခိုက်
ခိုက်မိမှဖြင့်’

အရေးထဲ စကားပြောတာကို ရပ်ခိုင်းတာတောင် ခင်မျိုးချစ်

‘စားရမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုက်ခဲ့ပေးပါ့မယ်’

ကိုကိုမောင် တော်တော်ပျော်သွားပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါ ဖူးမျှ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက မိန်းမဖြစ်သူ ခင်မျိုးချစ်နဲ့ ဘယ် Shopping Centre ကိုမှ ဈေးဝယ်မထွက်ဖူးတာ။

အခု ချောချောလှလှ အမျိုးသမီးဖြစ်တဲ့ မွန်မွန်သော်နဲ့ နှစ်ယောက်သား ဈေးဝယ်ထွက်ရမှာဆိုတော့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်လို့နေပါတယ်။

မွန်မွန်သော်တစ်ယောက် တော်တော်ပစ္စည်းဝယ်နိုင်ပါလားလို့။ Shipping Centre နှစ်ခု သုံးခုလောက်မှာ မွန်မွန်သော် ဝယ်တဲ့ အင်္ကျီ အဝတ်အစား အမျိုးသမီးအသုံးအဆောင် အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ စားစရာသောက်စရာတွေက အတော်များလို့ နေပါတယ်။ နောက်ကနေ လိုက်ပါရင်း ပစ္စည်းသယ်ပေးရတဲ့ ကိုကိုမောင်တောင် ချွေးပြန်လို့ နေပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင် ဘယ်အစက မွန်နဲ့လိုက်မလဲရွေးပေးနော်၊ ပွဲနေပွဲထိုင် ဝတ်လို့ရအောင်လေ’

သီဂီရွှေဝါ ပိုးထည်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ မွန်မွန်သော်က တောင်းဆိုလို့ ကိုကိုမောင်ခမျာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ရင်းက မွန်မွန်သော်ရဲ့ အသားအရေနဲ့လိုက်ဖက်မယ့် ငှါရောင်ပိုးထည်စကို ရွေးပေးရပါတယ်။

ဒါတင်ပဲလား မဟုတ်သေးပါဘူး။ စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း

‘ကိုကိုမောင်ရဲ့ ပန်းကန်ထဲပဲ မွန်က ဟင်းတွေထည့်ပေးနေ

ရသေးတယ်၊ ဒီလိုတော့ မရဘူး၊ မွန်ရဲ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေပြန်ထည့်ပေးရမယ်နော်’

‘ရပါတယ် မွန်ရယ်၊ ထည့်ပေးရမှာပေါ့၊ ဘယ်ဟင်းအရင် ထည့်ပေးရမလဲ’

‘ဟိုပန်းကန်ထဲက ပုဇွန်ချိုချိုကို အရင်တည့်ပေး’

‘မွန် ဒီငရုပ်သီးဆော့ပဲကော ထည့်ဦးမလား’

‘စပ်မှာပေါ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့၊ မွန်က အစပ်ကြောက်တယ်’

‘ဒါဆို နာနတ်သီးနဲ့ ကြက်သားအချိုချက်တာလေးပဲ စား၊ တော်ကြာ မစားနိုင်ဘဲ နေဦးမယ်’

‘ဒီငါးခေါင်းဟင်းချိုက ပူလိုက်တာ၊ သောက်ရင် ချွေးတွေ ပြန်ကုန်တော့မယ်’

‘နေ...နေ... အေးအောင် ကိုကိုမောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ဟောဒီလို ကြွေဇွန်းလေးနဲ့ ကြာကြာမွေပေးရင် အေးသွားမှာပေါ့ မွန်ရဲ့’

ကိုကိုမောင်က ဟင်းချိုတစ်ဇွန်းကို ခပ်သောက်ပြီး ပါးစပ်နဲ့ မှုတ်ရင်းက မွန်မွန်သော်သောက်ဖို့ ပေးတာကို...

‘ဒီလိုဘယ်ရမလဲ၊ မွန်ကို ဇွန်းနဲ့ခွဲတိုက်’

‘ရတယ်၊ ရတယ်’

ကိုကိုမောင် ခွဲတိုက်တဲ့ ဟင်းချိုကို မွန်မွန်သော်က သောက်လိုက်ရင်းက ကျေနပ်လို့လားမသိ ပြုံးလို့နေပါတယ်။ ကိုကိုမောင်အဖို့ ဒီအနေအထားကိုကြည့်ပြီး အိမ်ကမိန်းမခင်မျိုးချစ်နဲ့ အစားထိုးနှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိရင်း စားလက်စဟာတွေ ဆက်စားချင်စိတ်တောင် မရှိဘဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

အတွေးစကို မြန်မြန်ဖြတ်ရင်း ကြည်နူးလက်စအချိန်တွေ

က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သူဝသီအတိုင်း ဘေးနားကနေ ပြောပြန်ပါ
တယ်။

‘ခင်မျိုးချစ် စကားပြောတာ ခဏရပ်ဦး၊ ငါ စိတ်ညစ်လာ
ပြီ’

ကိုကိုမောင်က ကားကိုအရှိန်ထပ်မြှင့်ပြီး မောင်းနေရင်းက
မီးဖိုခန်းအရောက်မှာ မီးနီပြတုန်း အသွားကြီးတစ်ဦးက လမ်းဖြတ်
ကူးတာ တိုက်မိမလိုဖြစ်လို့ ကားဘရိတ်ကို အမြန်အုပ်လိုက်ရပါတယ်။
အနီးအနားမှာ ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ဦးလည်း ရှိနေပါတယ်။

‘အား’

အလန်တကြားနဲ့ အသွားကြီးရဲ့ အော်သံကို ကြားလိုက်ရပါ
တယ်။ အသွားကြီးကို ကားတိုက်မှာစိုးလို့ ပြေးကယ်တဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲ
က အသွားကြီးအော်သံကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိ။

ကိုကိုမောင်ကြည့်လိုက်တော့ အသွားကြီးက ယာဉ်ထိန်းရဲကို
ပွေ့ချီထားတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရလို့ ရယ်ချင်သလိုဖြစ်သွားပါ
တယ်။

အသွားကြီးက ကြောက်လန့်တကြား ယာဉ်ထိန်းရဲကို လွှတ်ချ
လိုက်ရင်းက မီးနီပြထားလို့ လမ်းကိုဖြတ်ကူးသွားပါတယ်။ မြင်ရတဲ့
သူတွေက အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ရယ်သူက ရယ်လို့နေတာကို
ယာဉ်ထိန်းရဲက ရှက်သွားလားမသိ ကိုကိုမောင်ရဲ့ ကားနားကို ရောက်
လာပါတယ်။

‘လိုင်စင်ပေးပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာလဲ’

ကိုကိုမောင်က ယာဉ်ထိန်းရဲကို ပြန်ပြောတော့

‘ခင်ဗျားရဲ့ကားက မီးနီပြထားတာကို ကျော်ရပ်လို့’

‘ဟာ... မကျော်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကားရပ်တုန်း အသွား

ကြီးက ဖြတ်ကူးတာလေ’

‘တာဝန်အရ တောင်းနေတာ၊ ခင်ဗျားကားက သတ်မှတ်ထား
တဲ့ မျဉ်းကို ကျော်နေတယ်’

‘ဘယ်မှာကျော်လို့လဲ’

ယာဉ်ထိန်းရဲရဲ့ စကားကြောင့် ကိုကိုမောင်ရဲ့ လေသံက
မာသွားပါတယ်။

‘ကဲ... ခင်ဗျားရဲ့ကား သတ်မှတ်ထားတဲ့ မျဉ်းကို ကျော်လား
မကျော်လား ဒီမှာလာကြည့်ပေတော့’

ကိုကိုမောင်က ယာဉ်ထိန်းရဲစကားကြောင့် ကားပေါ်က ဆင်း
လာတဲ့အခါ ယာဉ်ထိန်းရဲက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကနေ ပေကြိုးတိုင်း
တဲ့ ဗူးကိုထုတ်လိုက်ပြီး ကိုကိုမောင်ရဲ့ ကားရှေ့ဘီးက သတ်မှတ်ထား
တဲ့မျဉ်းကို ကျော်နေတာကို ပေကြိုးနဲ့ တိုင်းပြပါတယ်။

‘ဒီမှာ တွေ့လား၊ ခင်ဗျားရဲ့ကားရှေ့ဘီးက သတ်မှတ်ထား
တဲ့ မျဉ်းကို ခြောက်လက်မကျော်နေတာ၊ တာဝန်ဝတ္တရားအရ တိတိ
ကျကျ လုပ်တာ ပေး လိုင်စင်’

‘ဪ... တော်တော်တိကျတာပဲ’

ကိုကိုမောင်က ကားရှေ့ခန်းမှာ ထားထားတဲ့ ယာဉ်မောင်း
လိုင်စင်ကို ယူပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲ
က ဒဏ်ငွေဆောင်ဖို့ ချလန်ဖြတ်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားကိုမောင်း
ထွက်လာရင်းက ဒီလိုဖြစ်ရတာ ခင်မျိုးချစ် ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်
ဖောက်သလို စကားတွေကြောင့်လို့ တွေးရင်း ဒေါသတွေထွန်းလာပါ

မကုန်ဆုံးစေဖို့ မွန်မွန်သော်ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်စားလိုက်နဲ့ ဘဝ
ဟာ ဒီလိုနေရက်မျိုးတွေချည်းသာဆို ကိုကိုမောင့်အဖို့ သိပ်ကောင်းမှာ
ပဲလို့။

ကိုယ့်အပြုအမူဟာ

မင်းအတွက်ရယ်စရာဖြစ်ဖြစ်

စိတ်ပျက်စရာဖြစ်ဖြစ်

အို...ပြောမယ်ကွာ

ဖြစ်ချင်တာဖြစ်

အဲဒါ မင်းကိုမြတ်နိုးလို့ဆိုတာ

မှတ်ထားလိုက်ပါ

‘ဂုန်း’

စားပွဲခုံက တိုက်မိလို့ လဲကျပြီး စားပွဲခုံပေါ်တင်ထားတဲ့ စားစရာသောက်စရာတွေ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် တစ်စစီ ပြန်ကျသွားသလို ကိုကိုမောင်နဲ့ တွဲကတဲ့ အဒေါ်ကြီးကလည်း ကိုကိုမောင်ရဲ့ ဗိုက်ပေါ်မှာ ပိနေပါတယ်။

‘မာမီ... မာမီ... တော်တော်နာသွားလား’

တင်မင်းသန့်က ရောက်လာပြီး ကိုကိုမောင်ရဲ့ဗိုက်ပေါ်မှာ ပိနေတဲ့ အဒေါ်ကြီးကို ဆွဲထူပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီအန်တီက တင်မင်းသန့်ရဲ့ မာမီ၊ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ မရှက်ဘူးလား၊ မွန် လုံးဝဒီလိုဖြစ်လာ မယ်လို့ မထင်ထားဘူး၊ မွန်ရဲ့ဧည့်ခံပွဲမှာ ဒါမျိုးဖြစ်တာ မွန်အတွက် သိက္ခာကျစရာဖြစ်သလို တင်မင်းသန့်အတွက်လည်း မကောင်းဘူး၊ မွန် ဘယ်လိုမှ မထင်ထားဘူး၊ မွန် သိပ်ရှက်တယ်’

မွန်မွန်သော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လဲကျနေတဲ့ ကိုကိုမောင် ရဲ့အနီးနားကနေ ထွက်သွားပါတယ်။ ကိုကိုမောင်လည်း လဲနေရာက အမြန်ထပြီး ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေကို ဂရုမထားတော့ဘဲ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်တဲ့ဆိုင်ရဲ့ မြက်ခင်းပြင်ထဲကနေ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ သောက်ထားတဲ့ ဘီယာအမူးတွေတောင် ဘယ်လိုပြေသွားသလဲ မသိ တော့ပါ။

သူ့အဖို့ ဖြစ်မှဖြစ်တတ်တယ်ဆိုပြီး ကားကိုမောင်းနေရင်းက ယူကျုံးမရတောင် ဖြစ်နေပါသေးရဲ့။

ဘာဖြစ်လဲ။

ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါလေစေ။

ရဲဝံ့စွာရင်ဆိုင်ဖို့

မီးပုံထဲခုန်ဆင်းခဲ့ပြီ။

အခန်း(၅)

ဒီနေ့ ကိုကိုမောင်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ စကားသံတွေက ဆူညံရုံ
မက စားကြသောက်ကြနဲ့ စည်ကားလို့ နေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ မွန်မွန်သော်ရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်တာဆိုတော့ မွေးနေ့ရှင်
က ကျွေးလို့ပါ။ မွေးနေ့ရှင် မွန်မွန်သော် ဝတ်ထားစားထားတာမြင်ခဲ့
ရသမျှ နေတွေထဲမှာ ဒီနေ့ဟာ အလှဆုံးလို့တောင် ကိုကိုမောင် ထင်နေ
မိပါတယ်။

‘မမွန်မွန်သော် ရော ဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ဆောင်’

‘မမွန်... ဒီမွေးနေ့လက်ဆောင်လေး လက်ခံပါ’

‘မွန်မွန်ရေ ဒါကတော့ အန်ကယ့် လက်ဆောင်၊ တန်ဖိုးနည်း
တာများတာနဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်၊ ခင်မူမင်မူမေတ္တာနဲ့ပေးတာ’

‘မွန်လေးရေ ဒါက အစ်ကိုကြီးရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်၊ ဒီ
နာရီလေးက မွန်လေးနဲ့ သိပ်လိုက်မှာ’

မွန်မွန်သော်ရဲ့ မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်တွေပေးနေတဲ့
ကုမ္ပဏီက ယောက်ျားသားတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုမောင်တစ်ယောက်
ဘဝင်မကျ မနာလိုဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့တွေက တမင်တကာ

အသားယူပြောရင်းက ပိုးပန်းသလိုမျိုးဖြစ်နေလို့ပါ။ မွန်မွန်သော်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံနေတာ ပီတိတွေဖြစ်နေလို့ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် မွန်မွန်သော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပေမယ့် သဝန်ကြောင်စိတ်တွေက တိုးသထက် တိုးလာပါတယ်။

‘မွန်ရေ... Happy Birthday ပါ’

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲက မွန်မွန်သော်ရှိတဲ့နေရာကို မွန်မွန်သော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူ လူငယ်တစ်ဦးက ပန်းစည်းတစ်စည်းကိုင်ပြီး ဝင်လာရင်းက မွန်မွန်သော်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဆောရီး မွန်ရယ်၊ ကိုယ် နောက်ကျသွားတယ်’

‘Never mind, Never mind မွန်အတွက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

ကိုကိုမောင် အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း နည်းနည်းထူးဆန်းနေပါတယ်။ မွန်မွန်သော်နဲ့ ပန်းစည်းလာပေးတဲ့ လူငယ်က အတော်ရင်းနှီးတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်နေလို့ပါ။ အဲဒီလူငယ်ပေးထားတဲ့ ပန်းစည်းကို မွန်မွန်သော်က လက်ထဲကိုင်ထားရင်း အဲဒီလူငယ်နဲ့ စကားတွေနှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောနေတာကို အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အတော်ခံစားနေရပါတယ်။

‘မွန်... စောစောက ပန်းစည်လာပေးတဲ့သူက မွန်နဲ့တော်တော်ရင်းနှီးပုံရမယ်၊ မွန်နဲ့သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ၊ သူ တစ်ခါဖူးမှ မွန် ဒီကုမ္ပဏီရောက်ကတည်းက မွန်ဆီ မလာဖူးပါဘူး’

ပန်းစည်းပေးတဲ့လူငယ် ပြန်သွားတော့ မနေနိုင်လို့ ကိုကိုမောင်က မေးမိပါတယ်။

‘ဪ... သူလား၊ သူက မွန်နဲ့စကားပူမှာ ကျောင်းတက်ကတည်းက မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလေ၊ ပြီးတော့ မွန်ကို လက်ထပ်ခွင့်

တောင်းထားတာ၊ မွန်က ဘာမှမတုံ့ပြန်သေးလို့ သူ့ဘက်က ရှေ့ဆက်မတိုးဘဲနေတာ၊ သူ့နာမည်က တင်မင်းသန့်တဲ့၊ ဪ... ပြောရဦးမယ်၊ ဒီနေ့ည မွန်ရဲ့မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် သူက Dinner ကျွေးမယ်၊ သူမိတ်ဆွေတွေ၊ မွန်မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအချို့လည်း ပါမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အခုမှပြန်ဆုံရတာ၊ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတဲ့သူတွေကော နယ်ကပြန်လာသူတွေပါ တွေ့ကြမှာ၊ မွန်ရဲ့မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ကျွေး တဲ့ ညစာစားပွဲကို လာဖြစ်အောင် လာရမယ်နော်၊ ဒီည ခုနစ်နာရီမှာ နောက်မကျစေနဲ့’

‘ဪ... သူက ကမကထလုပ်ပြီး မွန်ကို ညစာစားပွဲလုပ်ပေးမှာကို၊ လာရမှာပေါ့’

ကိုကိုမောင်က သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း လေးတွဲတွဲလေသံနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင်ရဲ့လေသံကလည်း စိတ်မပါ လက်မပါ ပုံစံကြီးနဲ့၊ ဘာလဲ မလာချင်လို့လား၊ ပြော မလာလို့ကတော့ မွန်ကို မခေါ်နဲ့တော့’

မွန်မွန်သော်က စိတ်ဆိုးသလို အမူအရာမျိုးနဲ့ ပြောလိုက်သဖြင့်

‘မခေါ်ဘဲနဲ့တော့ မနေပါနဲ့နော်၊ လာခွဲမယ်၊ လာခွဲမယ်’

မွန်မွန်သော် မခေါ်မပြောမှာကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်သွားပြီး ကိုကိုမောင်က လေသံပြောင်းပြောတော့မှ မွန်မွန်သော်က ကျေနပ်သွားပါတယ်။ ညရောက်ရင် မွန်မွန်သော် ဘယ်လိုဝတ်စားဆင်ယင်မလဲဆိုတာလည်း ကိုကိုမောင် သိချင်နေမိပါတော့တယ်။

အခန်း(၆)

တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ကြီး ကိုကိုမောင် ကုမ္ပဏီကိုရောက်
လာလို့ လုံခြုံရေးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းကတောင် အံ့အား
သင့်နေပါတယ်။ တစ်ခါဖူးမှ တနင်္ဂနွေနေ့မျိုး ကုမ္ပဏီကိုမလာဖူးလို့ပါ။

‘ဆရာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကုမ္ပဏီကို လာတာလဲ၊ တစ်ခါဖူးမှ
လည်း ဆရာ မလာဖူးပါဘူး၊ ဒီနေ့ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ’

အရေးထဲ ကုမ္ပဏီလုံခြုံရေးက စစ်လားဆေးလား မေးလား
မြန်းလား လုပ်နေလို့ ကိုကိုမောင် နည်းနည်းဒေါသထွက်သွားပါတယ်။
ဒီရက်တွေထဲမှာ မွန်မွန်သော်က သူ့မွေးနေ့ပြီးကတည်းက ကုမ္ပဏီမှာ
သူနဲ့တွေ့ရတဲ့အချိန်က အရင်လောက် မရှိဘဲ တင်မင်းသန့်နဲ့ သွားသွား
လာလာလုပ်နေလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာမပြီးသေးတဲ့ စာရင်း
လက်ကျန်တွေကို နှစ်ယောက်သားစစ်ဆေးဖို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းလိုက်
ရတယ်။ ဒါ့အပြင် သူရင်ဖွင့်ချင်တာတွေလည်း ဖွင့်မယ်လို့။

‘ငါ့ကို ဘီယာတစ်ပုလင်းလောက် သွားဝယ်စမ်းကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ကိုကိုမောင် ဘီယာတွေသောက်တာ အတော်များနေပြီ။ ရီ
ဝေဝေနဲ့ ထွေကလည်း ထွေနေပြီ။ တစ်ခါဖူးမှ ဘီယာတွေ ဒီလောက်
မသောက်ဘဲ ဒီညမှ ပေါက်ကွဲပြီး သောက်တာ။ မပေါက်ကွဲလို့က
လည်း မဖြစ်။ ကိုယ်က စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်ပြီး ဘီယာသာသောက်နေရ
တယ်။ တင်မင်းသန့်နဲ့ မွန်မွန်သော်က စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းချင်းစီ မင်္ဂလာ
ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ညစာစားပွဲမှာ ဧည့်သည်တွေကို စားပွဲဝိုင်း
တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း လိုက်ဧည့်ခံသလိုမျိုး ဧည့်ခံနေလို့ပါ။ မွန်မွန်သော်
ကလည်း ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့တောင် လုံးဝစိတ်ကူး
ထဲ မထည့်တဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်နေလို့ပါ။ ကိုကိုမောင် မျိုသိပ်ထားတာတွေ
ဒီညကျမှ ဘယ်လိုမှ ထိန်း မရနိုင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

ပေါက်ကွဲပြန်ရင်လည်း အားလုံးသိက္ခာကျစရာ အရှက်ရ
စရာတွေ ဖြစ်မှာမို့လို့ ဘီယာကိုသာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မူးအောင်
သောက်ခဲ့မိတယ်။

‘အခုချိန်ကစပြီး မွေးနေ့ရှင်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အားလုံး
တွဲကလို့ ရပါပြီ’

ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲလို့ ကိုကိုမောင် မသိလိုက်ခင်
မှာ စားသောက်ဆိုင် မြက်ခင်းပြင်စားပွဲဝိုင်းတွေ နားမှာရှိတဲ့ ဆောင်း

ဘောက်ထဲကနေ အနောက်တိုင်းတေးဂီတသံတွေ ထွက်ပေါ်လာပါ
တယ်။ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း တေးဂီတသံနဲ့အတူ ကချင်တဲ့သူတွေက
ညင်ညင်သာသာလေး ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တွဲကနေကြပါတယ်။

ရုတ်တရက် တင်မင်းသန့်က မွန်မွန်သော်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး
ကနေတဲ့သူတွေကြားထဲ ဝင်ပြီး ဝင်ကပါတော့တယ်။

ကိုကိုမောင် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ တော်တော်
ပေါက်ကွဲသွားပါတယ်။ ဘီယာကလည်း တော်တော်မူးနေတာမို့ တွေ့
ပြီလို့။ ထိုင်ရာကနေထရင်း အနီးအနား စားပွဲမှာရှိနေတဲ့ ခေတ်ဆန်စွာ
ဝတ်ထားတဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကို သူနဲ့ကဖို့ လက်ဆွဲခေါ်လိုက်ပါ
တယ်။ အဒေါ်ကြီးကလည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ ကိုကိုမောင်နဲ့အတူကနေ
တဲ့နေရာကို သွားပြီး အတူတူတွဲကပါတယ်။ ကိုကိုမောင်ကတော့
အဒေါ်ကြီးနဲ့တွဲကနေရင်းက တင်မင်းသန့်နဲ့ မွန်မွန်သော်တွဲကနေတာကို
ကြည့်လေ ပိုပေါက်ကွဲလေ ဖြစ်လို့နေပါတယ်။

ကိုကိုမောင် တော်တော်လည်းမူးနေသလို တေးဂီတတီးလုံးသံ
ကလည်း ပိုသွက်လာပါတယ်။ ကိုကိုမောင်ရဲ့ ကကွက်တွေက ပိုမြန်
လာသလို ကိုကိုမောင်နဲ့တွဲကတဲ့ အဒေါ်ကြီးလည်း မောလွန်းလို့ ချွေး
တွေပျံ့နေပါပြီ။ ကိုကိုမောင်က အဒေါ်ကြီးနဲ့တွဲကရင်းကနေ တင်မင်း
သန့်နဲ့ မွန်မွန်သော်ကတာကို ကြည့်ပြီး ပိုပေါက်ကွဲလာလေ ဖြစ်လာ
ပါတယ်။ တီးလုံးသံက ပိုမြိုင်လာသလို ကိုကိုမောင်သောက်ထားတဲ့
ဘီယာအရှိန်ကလည်း ပိုမူးလာပြီး ကိုကိုမောင်ရဲ့ကကွက်တွေကလည်း
ပိုသွက်လာသလို သူနဲ့တွဲကတဲ့ အဒေါ်ကြီးကလည်း ကိုကိုမောင်ကသ
လို လိုက်ကနေရင်းက ပိုမောလာပါတယ်။ ကိုကိုမောင် မူးလွန်းလို့
ကရင်းကရင်းနဲ့ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ အနီးအနားက စားပွဲခုံနဲ့ ဝင်တိုက်မိပါ
တယ်။

ကိုကိုမောင်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို ယူပြီး ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း လုံခြုံရေးက မြန်မာဘီယာတစ်ပုလင်း အားချင်းဆိုသလို အမြန်သွားဝယ်ပေးပါတယ်။ ကိုကိုမောင်လည်း ဘီယာတစ်ပုလင်းလုံးကို တစ်ထိုင်တည်းသောက်ချပြီး ခံစားမှုတွေအတွက် မွန်မွန်သော် ရောက်လာရင် အပီရင်ဖွင့်မယ်လို့။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း တံခါးဝကနေ ခြေသံတွေကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုမောင် ခံပြင်းသွားပါတယ်။ မွန်မွန်သော်က သူတစ်ယောက်တည်း လာတာမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘေးနားမှာ တင်မင်းသန့် ပါလာလို့ပါ။ မွန်မွန်သော်က ကိုကိုမောင်ရှိနေတဲ့ အခန်းရှိရာသို့ လာနေတာ တင်မင်းသန့်ကလည်း နောက်ကနေပါလာပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုကိုမောင်ရှိနေတဲ့အခန်းထဲမှာ ဘာပြောသလဲ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ကိုကိုမောင် စာရင်းတွေ သိမ်းဆည်း ထည့်ထားတဲ့ ဘီဒိုနောက် ပြေးပုန်းလိုက်ပါတယ်။

မွန်မွန်သော်ကတော့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးအထင်နဲ့ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး သူမစားပွဲရှိရာသွားရင်းက...

‘ကိုကိုမောင် မနေ့က အခန်းတံခါးသော့မခပ်သွားဘူး ထင်တယ်၊ အခုတလော ကိုကိုမောင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး’

မွန်မွန်သော်က သူမ စားပွဲခုံမှာရှိတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ပြောရင်းဆိုရင်းက ထိုင်မလို့လုပ်တုန်း တင်မင်းသန့်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကနေ ဗူးလေးတစ်ဗူးကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဗူးကိုဖွင့်ကာ လက်စွပ်ကို ယူလိုက်ပါတယ်။

‘မွန်... ဒီလက်စွပ်ကို ဝတ်လိုက်’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ဝတ်မှာသာ ဝတ်ပါ၊ ပေး...’

တင်မင်းသန့်က မွန်မွန်သော်ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ခလယ်ကို သူ့လက်နဲ့ကိုင်ပြီး လက်စွပ်ကို ဝတ်ပေးပါတယ်။

‘ဒီလက်စွပ်ဟာ မွန်နဲ့ကိုရဲ့ လက်ထပ်ဖို့အကြံပေါ့၊ ကို နိုင်ငံခြားပြန်မသွားခင် မွန်ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်၊ အဲဒါ မွန်ဘက်က ဘယ်လိုလက်ခံမလဲ ပြောပါဦး၊ ကို သိပ်သိချင်နေပြီ’

ဘီဒိုနောက်ကွယ်ကနေ ပုန်းပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အဲဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ပေါက်ကွဲလို့နေပါတယ်။ မွန်မွန်သော်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လက်ကိုင်ပြီး လက်ထပ်လက်စွပ် ဝတ်ပေးလို့ ဝတ်ပေး၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်မယ့်ရက်ကို သတ်မှတ်ခိုင်းလို့ ခိုင်းနဲ့ တော်တော်အပိုင်တွက်တဲ့သူလို့။

‘မွန် နည်းနည်းစဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးပါ၊ အခု ကုမ္ပဏီရဲ့ စာရင်းဇယားတွေ ကိစ္စရှိလို့ မွန် မစဉ်းစားပါရစေနဲ့ဦး’

‘ရပါတယ် မွန်ရယ်၊ မွန်သာ ကိုကိုလက်ထပ်ရင် ပြီးပြီ၊ ကို သွားလိုက်ဦးမယ်’

တင်မင်းသန့်က မွန်မွန်သော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားပါတယ်။ မွန်မွန်သော်က တင်မင်းသန့် ဝတ်သွားပေးတဲ့ လက်စွပ်ကို ကြည့်လို့နေပါတယ်။ ဘီဒိုနောက်ကွယ်မှာ ပုန်းနေတဲ့ ကိုကိုမောင်က ပုန်းနေရာက ထွက်လာတာ မွန်မွန်သော်က အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဘီဒိုနောက်မှာ ပုန်းရတာလဲ၊ မွန်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး’

‘မွန်နဲ့ အဲဒီတင်မင်းသန့် ဘာပြောသလဲဆိုတာ သိချင်လို့၊

ဘီဒိုနောက်မှာ ပုန်းပြီး နားထောင်နေတာ၊ အခုတော့ သိရပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ကလက်မထပ်သေးတာ အဲဒီလက်ထပ်လက်စွပ်ကို ဝတ်နေတာလဲ၊ လုံးဝမကြိုက်ဘူး’

ဒေါသတကြီးလေသံနဲ့ ပြောတဲ့စကားကြောင့် မွန်မွန်သော်က ကိုကိုမောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မွန်ကို ဒီလိုလေသံမျိုးနဲ့ ကိုကိုမောင် တစ်ခါဖူးမှ မပြောဖူးဘူးနော်၊ ဒီနေ့မှ ဒီလိုပြောတာ၊ ထူးဆန်းနေတယ်’

‘ထူးဆန်းတာမဟုတ်ဘူး မွန်၊ ခံစားနေရတာ၊ အခုရက်တွေမှာ မွန်က အရင်လိုနွေးနွေးထွေးထွေး မရှိဘူး၊ အဲဒါ တင်မင်းသန့်ရောက်လာကတည်းကပဲ၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ သူ့အကြိုက်လိုက်လျောနေတာလား’

‘ဪ... ကိုကိုမောင်က သဝန်ကြောင်နေတာကိုး’

‘သဝန်ကြောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မွန်ကို အဲဒီတင်မင်းသန့်လက်ထဲ ပါသွားမှာ မကြည့်ဝံ့ မမြင်လျက်နိုင်လို့ပါ’

‘ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့’

‘ဟုတ်တယ် မွန်၊ မွန်နဲ့ တွေ့မြင်ရ နီးစပ်ခွင့်ရတာ ကြာလာတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရဘူး၊ မွန်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေ ဖြစ်မိတယ်၊ အဲဒါ အပြစ်ဖြစ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး’

ခံစားချက်တွေအပီရင်ဖွင့်နေတဲ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့စကားကို နားထောင်နေတဲ့ မွန်မွန်သော်က ကိုကိုမောင်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ရင်း

‘မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုမောင်ရယ်၊ ကိုကိုမောင်မှာက မိန်းမရှိတဲ့ဟာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါဦး’

‘ဘာမှစဉ်းစားစရာမလိုဘူး မွန်၊ ချစ်ရင် အရာရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရဲတယ်’

မွန်မွန်သော်က ကိုကိုမောင်မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ...

‘ကိုကိုမောင် တကယ်စွန့်လွှတ်ရဲတာ သေချာတယ်နော်’

‘မွန်အတွက်ဆို အရာရာစွန့်လွှတ်ရဲတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ကိုကိုမောင်ရဲ့ မိန်းမကို ခုနစ်ရက်အတွင်း ရအောင်ကွာရမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ကိုကိုမောင် ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဘာ... ခုနစ်ရက်အတွင်း အိမ်ကမိန်းမကို ကွာရမယ်၊ ဟုတ် လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါမှ ကိုကိုမောင် ဖြစ်စေချင်တာမျိုး ဖြစ်လို့ရမှာပေါ့၊ မွန်အနေနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းပေါင်းတာမျိုး ယူတာမျိုးအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ခုနစ်ရက်အတွင်း အိမ်ကမိန်းမကို ကွာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ၊ ဒါပဲ’

မွန်မွန်သော်ရဲ့ ပြတ်သားတဲ့စကားအဆုံး ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အရပ်ကြိုးပြတ်သလို ဖြစ်သွားရင်းက သောက်ထားတဲ့ ဘီယာ မူးတာတောင် ပြေသွားပါတယ်။

ခုနစ်ရက်အတွင်း အိမ်ကမိန်းမ ခင်မျိုးချစ်ကို ဘယ်လိုကွာရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်လို့သွားရင်းက လုပ်လက်စစာရင်းဇယားတွေကိုတောင် မေ့သွားပါတော့တယ်။

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် တော်တော်မှူးနေပြီ။ ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပေါက်ကွဲရုံသာမက မွန်မွန်သော် ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။ စိတ်ကညစ်ညစ်နဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အရက်ကိုချည်း ဖိသောက်တာ ဆိုင်ထဲမှာက စကားသံတွေက ဆူညံလွန်းလို့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး လက်ကျန်အရက်ပုလင်းကို ယူပြီး ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဒီနေ့မှ ကုမ္ပဏီကိုနေ့လယ်ကလာတုန်းက ကားကို မယူလာမိခဲ့ဘူး။ ခင်မျိုးချစ်က ဒီနေ့မနက်ကတည်းက သူမိဘတွေအိမ် အလည်သွားမယ်ဆိုပြီး ကားကို ယူသွားတော့ အခုလိုမှူးမှူးနဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာက တစ်မျိုးတော့လည်း ကောင်းသားလို့။ မွန်မွန်သော် ပြောတဲ့အကြောင်းအရာကို လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားလို့ရတာပေါ့လို့ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်လို့နေပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ လမ်းလျှောက်ရင်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အရက်ပုလင်းကို မော့လိုက် လျှောက်လိုက်နဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်လာရုံမက မူးကလည်း အတော်မှူးလာလို့ ဘာမှတွေ့လို့မရဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ လက်ထဲမှာ ပတ်ထားတဲ့ နာရီကို ကြည့်တော့ ညကဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။ သူလျှောက်နေတဲ့ တံတားပေါ်မှာ ကားအသွား

အလာတောင် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ အပေါ့သွားချင်လာတာနဲ့ အရက်ပုလင်းကို ဘေးချပြီး တံတားပေါ်ကနေပဲ လူရှင်းနေတာမို့ အပေါ့သွားနေမိတယ်။ သူလိုပဲ လူတစ်ယောက်ကလည်း သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အပေါ့သွားနေတာကို ကိုကိုမောင် သတိထားမိတယ်။

ကိုယ့်ကိစ္စပြီးသွားလို့ ဘေးချထားတဲ့ အရက်ပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး တံတားဘောင်ပေါ်ထိုင်ရင်း တစ်ငုံမော့ချလိုက်တယ်။ ရင်ထဲပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နဂိုသောက်ထားတဲ့ အရက်အရှိန်က ပြန်တက်ပြီး မူးလာပြန်တယ်။

‘ဘာလုပ်ရမလဲကွာ၊ စိတ်ညစ်ခြင်းတွေက ငါ့ကိုဖန်တီးပေးပြီး နှိပ်စက်လိုက်ပြီ၊ ငါ့ကိုကံကြမ္မာက ရက်စက်မှုတွေ ဆောင်ကျဉ်းပေးတာ ငါ လက်မခံဘူးဟေ့’

ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေနဲ့ အော်ဟစ်နေတဲ့ ကိုကိုမောင်အနားစောစောတုန်းက သူ့အနီးနားမှာ အပေါ့သွားနေတဲ့ လူက ရောက်လာပြီး အကဲခတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကို ကိုကိုမောင်ကလည်း မြင်သွားတယ်။

‘မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ကံကြမ္မာက ဒုက္ခတွေ ဖန်ဆင်းပေးလို့ ခံစားနေရသလား၊ ရော့ ဒီမှာ လက်ကျန်အများ ကြီးရှိသေးတယ် ချဉျာ’

ကိုကိုမောင်က အဲဒီလူကို အရက်ပုလင်း လှမ်းပေးတာ။ အဲဒီလူက အရက်ပုလင်းကို ယူပြီး အဖုံဖွင့်ပြီး မော့ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို လက်နဲ့ ပွတ်သုတ်လိုက်တယ်။

‘ကျုပ်က ကံကြမ္မာဒုက္ခတွေကို ဖယ်ရှားပေးတဲ့သူဗျာ’

‘ဟာ... ခင်ဗျား စကားက ဆန်းလှသည်လား’

အခန်း(၇)

ကန်တော်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်က အေးချမ်းငြိမ်သက်နေပေမယ့် ကိုကိုမောင့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မအေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ မွန်မွန်သော်က ထိုင်နေပြီး တင်မင်းသန့်ပေးထားတဲ့ လက်စွပ်ကို ခုထိမချွတ်ဘဲ ဝတ်ထားရင်းက ကိုကာကိုလာအေးဗူးကို လက်ကကိုင်ပြီး သောက်လိုက်တိုင်း အဲဒီလက်စွပ်ကို မြင်နေရလို့ပါ။

‘မွန် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလက်စွပ်ကို ခုထိမချွတ်ဘဲ ဝတ်ထားရတာလဲ၊ ဘာလဲ တင်မင်းသန့်တောင်းဆိုထားတာကို လက်ခံတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ကိုကိုမောင် ဘာဖြစ်လို့ သဝန်ကြောင်နေရတာလဲ၊ သူပေးထားတာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဝတ်ထားတာ မွန်အပြစ်လား၊ သူ့ကိုလက်ခံခြင်း လက်မခံခြင်းဆိုတာ မွန်က ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ၊ ဒါနဲ့ မွန်ပြောထားတဲ့ ကိစ္စကိုကော ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးပြီလား’

‘မဆန်းနဲ့၊ ဟောဒီက ကိုယ့်လူ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေ ပေါက်ကွဲသလဲဆိုတာသာ ပြောပြစမ်းပါ။ ကျုပ် ကူညီလို့ရရင် ကူညီ ရတာပေါ့’

‘ဒါဆို ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်တာကို ခင်ဗျားက ဒါလေးသောက် ရင်း ခံစားပေးတော့ဗျာ’

‘ရတယ်၊ နားထောင်ပေးရတာပေါ့’

လေတဖြူးဖြူးတိုက်နေတဲ့တံတားဘောင်ပေါ်မှာ ကိုကိုမောင် က အဝီရင်ဖွင့်ပြောဆိုတာကို နားထောင်သူကလည်း အရက်ကလေး သောက်လိုက် နားစွင့်လိုက်နဲ့ ရှိနေတာ အချိန်တွေဘယ်လောက်ကုန် သွားသလဲဆိုတာတောင် မသိတော့။

‘ဟာ... ကိုယ့်လူက ဒါ ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှင်းတတ် ရင် လွယ်လွယ်လေး’

‘ဘယ်လိုလွယ်တာလဲဗျာ’

‘သိပ်လွယ်တာပေါ့၊ ကျုပ် ကူညီမယ်၊ ကျုပ်နာမည်က ညိုလုံး၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားမှာ ဗေဒင်လက္ခဏာဟောခန်းရှိတယ်၊ ကိုယ့် လူနဲ့ ဆိုးတဲ့ ပြဿနာတွေတောင် ဖြေရှင်းပေးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာပါဗျ။ မပူစမ်းပါနဲ့။ ဘာခက်တာမှတ်လို့’

ဗေဒင်ဆရာဆိုတဲ့ ညိုလုံးစကားကြောင့် ကိုကိုမောင် တော် တော်အားတက်သွားပါတယ်။

‘တကယ်လားဗျာ၊ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်လည်း မှတ်ထား၊ ကိုကိုမောင်တဲ့၊ လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ခုနစ်ရက်အတွင်း မိန်းမ ကို ဘယ်လိုကွာအောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာ’

‘ပြောပြမှာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ မလောနဲ့လေ၊ ကိုယ့်လူကို

ကျုပ်ရှိမယ့်နေရာတွေနဲ့ ကျုပ်ဖုန်းနံပါတ်ပြီးရင်ပေးမယ်၊ အကောင်းဆုံး အကြံအဉာဏ်တွေ ရစေရမယ်၊ စိတ်ချ၊ ကျန်တာတွေ အသာထား လိုက်၊ ဒါလေးကျန်တာ ကိုယ့်လူနဲ့ကျုပ် အပီဖျိုကြတာပေါ့၊ ကံကြမ္မာ က ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့ ကိုယ့်လူကို လမ်းညွှန်ပို့ပေးတယ်လို့သာ သတ်မှတ် လိုက်ပေတော့’

တံတားဘောင်ပေါ်မှာ လေကလည်း ဖြည်းဖြည်းညှင်းညှင်း တိုက်ခတ်နေသလို ကိုကိုမောင်နဲ့ ညိုလုံးတို့နှစ်ယောက်လည်း အရက် ပုလင်းကို ကုန်အောင်တစ်လှည့်စီသောက်ပြီး စကားတွေပြောကြတာ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လို့ ဘယ်နှစ်နာရီတောင် ထိုးသွားမှန်း မသိပါ။

○

ကိုကိုမောင်က ခြေလှမ်းတွေ ဒယ်မီးဒယ်င်နဲ့ သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ အိမ်သော့တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ကားငှားပြန်လာတာ မူးနေလို့ ဘယ်လောက်ကျလို့ ဘယ်လောက်ပေးခဲ့မှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ပါ။

ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲတင်နာရီကိုကြည့်တော့ မနက်တစ်နာရီတောင် ခွဲပြီးသွားပြီ။ ဒီအချိန်ရောက်မှ ပြန်လာတာ ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် မအိပ်သေးဘဲ အိပ်ယာထဲမှာ သူ့ကိုဆူဖို့ ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ ပြောဖို့ထိုင်စောင့်နေသလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ အိပ်ခန်းရှိရာကို လာပြီး စေ့ထားတဲ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

‘ခေါ... ခေါ... ခွီး... ခွီး’

အိပ်ယာထက်မှာ သနပ်ခါးဘဲကျားလူးပြီး ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက်က လင်တော်မောင် ပြန်အလာနောက်ကျတာကို စိတ်မပူတဲ့အပြင် အိပ်စက်နေတာ ဟောက်သံတွေက အခန်းထဲမှာ မရပ်မနားလွင့်ပျံ့လို့နေပါတယ်။

ကိုကိုမောင်လည်း အရက်သောက်တာများလို့ ရင်ပူလာတာနဲ့ အိမ်အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာရပါတယ်။

ထမင်းစားခန်းမီးကို ဖွင့်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေခဲရေဗူးကို ထုတ်ပြီး စားပွဲခုံမှာထိုင်ပြီး သောက်မလို့စဉ်းစားရင်းက နောက်ဆုံးမထူးပါဘူး။ အိပ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက ဆက်တီခုံမှာပဲ အေးအေးလူလူသောက်ပြီး အိပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

အိမ်ပေါ်ထပ်က အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်လို့က ဘယ်လိုမှမဖြစ်။ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ဟောက်သံကြောင့် အိပ်လို့မရမှာ သေချာတယ်လို့။

ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီခုံမှာထိုင်ပြီး ရင်အပူပျောက်အောင် ရေခဲရေဗူးထဲက ရေကို တစ်မိမိမိသောက်နေရင်းက ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်မိရင်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို အကြည့်မှာ သောက်လက်စ ရေဗူးကို ခုံပေါ်ချပြီး အလန့်တကြားဖြစ်သွားပါတယ်။

အဲဒီဓာတ်ပုံက သူ့ဖခင်ဓာတ်ပုံ ဖြစ်နေလို့ပါ။

ဖခင်ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း ကိုကိုမောင် ကြက်သီးထသွားပါတယ်။

ကိုကိုမောင်နဲ့ ခင်မျိုးချစ် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့က နှစ်ဖက်မိဘတွေကို ကန်တော့တဲ့အခါ သူ့ဖခင်ရဲ့ သတိပေးစကားကို ပြန်ကြားယောင်သွားလို့ပါ။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဆက်တီခုံပေါ် လှဲရင်း မျက်လုံးကို ခုံမှိတ်ကာ မူးမူးနဲ့ မနည်းအိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ရတာ ဘယ်အချိန်အိပ်ပျော်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။

○

မထင်မှတ်ဘဲ မေးလိုက်တဲ့ အမေးစကားကြောင့် ကိုကိုမောင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ဒါမျိုးချည်းပဲ၊ ကိုယ်က ဖြစ်ချင်တာပဲ၊ တကယ်တမ်းပြတ်သားရဲသလားဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပီပီပြင်ပြင် လုံးဝမချရဘူး’

‘ဆုံးဖြတ်ချက်မချရတာ မဟုတ်ပါဘူး မွန်၊ ဘာတွေဘယ် လိုဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတာ’

ဒါဆို မွန်ကို လက်လွှတ်တော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

မွန်မွန်သော်က မခိုတရိုပြုံးလိုက်ရင်းမှ ‘ကိုကာကိုလာဗူးကို ထပ်သောက်လိုက်ပါတယ်။’

‘ဘယ်လက်လွှတ်နိုင်ပါ့မလဲ မွန်ရယ်၊ ဒီလိုလက်လွှတ်မခံနိုင် လို့ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ အသေးစိတ် တွက်ချက်စဉ်းစားနေတာပေါ့’

‘ဒါတွေ မွန် မသိဘူး၊ ကိုကိုမောင်နဲ့ မွန် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်ဖို့အတွက် ခုနစ်ရက်အတွင်း အိမ်ကမိန်းမကို ရအောင်ကွာ၊ အဲဒီလို ကွာရှင်းတာ ပြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်မှ ကျန်တာ ဆက်လုပ်လို့ရမှာ၊ ဒါပဲ’

မွန်မွန်သော်က လေသံမာမာနဲ့ စကားကို ပြောအပြီး လက် ကျန် ကိုကာကိုလာကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုမောင်ကတော့ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေမိပါတော့တယ်။

○

‘ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဗျာ၊ ပြောပါဦး’

အရက်ဆိုင်ထဲမှာ စကားသံတွေက ဆူညံနေပါတယ်။ ညိုလုံး က ကိုကိုမောင် ပြောသမျှကို အသေးစိတ် နားထောင်ရင်း အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်လို့နေပါတယ်။

‘ဒါက ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ ဘာခက်လို့လဲ ကိုယ့်လူရ’

ညိုလုံးက အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်ရင်း ညာဘက်ပါးပြင်ကို လက်နဲ့ဖိလို့ ကိုကိုမောင် သတိထားကြည့်မိတော့ ညိုလုံးရဲ့ ညာဖက် ပါးပြင်က ညိုလို့နေပါတယ်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ပါးက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ညိုနေတာလဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ... အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ဒါက မိန်းမက

မနက်က ပူညံပူညံလုပ်လို့ သူနဲ့ နပမ်းလုံးရင်း ဒဏ်ရာရထားတာ၊ အကင်းပါ၊ မိန်းမဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ၊ ကိုယ်က အနိုင်ရဖို့လိုတယ်၊ ဒါတွေ ထားပါ၊ ကိုယ့်လူရဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်ချင်လဲ ပြောပါဦး’

‘ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေကို လည်း ကတိပေးထားဖူးတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေး မဖောက်ပြန်ပါဘူးလို့ ဖောက်ပြန်ရင် သူက သေတဲ့အထိ ခွင့်မလွှတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်’

သူ့ကိုစွဲလမ်းမှတော့
ပေးသမျှအကြံတွေ
လိုက်နာရုံသာရှိတော့တာပေါ့။

‘ကိုယ့်လူ ကိုကိုမောင် ကိုယ့်လူက ဖောက်ပြန်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို ကွာပြီးမှ ယူမှာလေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခုနစ်ရက်အတွင်း ဘယ်လိုကွာမလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါဦး’

ညိုလုံးက အရက်ခွက်ကို ချရင်းမှ ပြုံးလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ဘာမှစဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ ပထမဦးဆုံး ကိုယ့်လူရဲ့ မိန်းမကို သူ စိတ်ပျက်သွားအောင် ဆိုးပေတေနေအောင် လုပ်ပြ၊ သူ စိတ်နာအောင်လုပ်ပြ၊ ကိုယ့်လူ အဲဒီလိုလုပ်လို့ သူက စိတ်နာပြီး မကြည့်ချင်လောက်အောင်ဖြစ်ပြီဆိုရင် အလိုလို သူ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး ကွဲတော့မှာပေါ့၊ ဒီလိုမျိုး သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ မပေးနိုင်တဲ့ယောက်ျားမျိုးနဲ့ ဘယ်ပေါင်းတော့မှာလဲ’

‘ကျွန်တော်က ဘယ်လိုပြဿနာရှာရမှာလဲ’

‘ဒါများ ကိုယ့်လူရာ၊ အိမ်မှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးစိတ် ကိစ္စလေးတွေကနေ ပြဿနာရှာ အကြီးကြီးတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာစစ်ပွဲကြီးတွေဆိုတာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာအသေးလေးတွေက စတာချည်းပဲ၊ အဲဒါ ကိုယ့်လူ မသိဘူးလား’

‘မသိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြောတာက ဟုတ်သလိုရှိသား’

‘ဟုတ်သလိုရှိတယ်ဆိုရင် အိမ်ရောက်ရင် ဘာလုပ်မလဲ စဉ်းစား၊ ဒီအစီအစဉ်ကို နက်ဖြန်မှာ စပေတော့’

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် ရှေ့မှာချထားတဲ့ အရက်ခွက်ကို မသောက်နိုင်သေးဘဲ ညိုလုံးလမ်းညွှန်ချက်ကို အသေးစိတ် စဉ်းစားလို့ နေပါတယ်။

‘ဟုတ်ပြီ’

နောက်ဆုံးအကြံတစ်ခုရသွားလို့ ဝမ်းသာအားရ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး အရက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ မော့ချလိုက်ပါတယ်။

နက်ဖြန်မှာတော့ ကိုကိုမောင်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ ပြီပေါ့၊ ခင်မျိုးချစ်ရယ်...။

သူ့ကိုပညာပေးမယ်ဆိုပြီး
တကယ်တမ်းပညာပေးခံလိုက်ရတာက
ပထမနေ့မှာ
ကိုယ်ဟာစာမေးပွဲကျခဲ့ပါရောလား။

အိပ်ယာထဲမှာ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ရှိနေရင် ဘယ်
ယောက်ျားက ပြုံးပြီးကြည့်နေမှာလဲ၊ ထသတ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား၊
ဒီတော့ အဲဒီလိုအထင်လွဲတာမျိုးကို ဖန်တီးရမယ်’

‘ဘယ်လိုဖန်တီးမှာလဲ ဗေဒင်ဆရာရဲ့’

ညိုလုံးက ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ အနီးအနားမှာ စာဖတ်
နေတဲ့ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ လူငယ်လေးကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

‘မှန်ကြောင် ဒီကိုခဏကွာ’

မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့လူငယ်က ညိုလုံးနားရောက်လာပါ
တယ်။

‘ဘာလဲ ကိုညိုလုံးရာ၊ စာအုပ်က ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ၊
မင်းသားနဲ့မင်းသမီးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်တော့မယ်၊ အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်
နေရတဲ့အခန်း ရောက်နေပြီ’

‘အေး... မင်းပြောသလိုပဲ၊ ဒီမှာလည်း မင်းသားနဲ့မင်းသမီး
ညားဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိနေတဲ့အခန်းထဲကို မင်း ဝင်ရမယ်၊ အထင်
လွဲအောင် လုပ်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းရဲ့အကူအညီတွေ လိုတယ်’

‘ဟာဗျာ၊ ပေါက်ကရတွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ ထောင်တွေဘာတွေ
ကျချေဦးမယ်၊ မလုပ်ပါရစေနဲ့’

မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ မှန်ကြောင်က ပျာပျာသလဲ ငြင်းပါ
တယ်။

‘ဘာထောင်မှ ကျစရာမလိုဘူး၊ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မိန်းမဆီ
ရောက်အောင် အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး သူကပို့ပေးလိမ့်မယ်’

ညိုလုံးက မှန်ကြောင်ကို အရက်သောက်နေတဲ့ ကိုကိုမောင့်ဆီ
လက်ညှိုးထိုးပြပါတယ်။

‘ဟာ... ဘာတွေလဲဗျာ၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ မလုပ်ရဲပါဘူး’

‘မှန်ကြောင်... မင်း မလုပ်ပေးလို့ မရဘူး၊ သူ့အဖြစ်က
တော်တော်ဆိုးနေတယ်၊ မင်းက အချစ်ကို ခံစားတတ်သူပဲကွာ၊ ဒီလို
ငါရှင်းပြမယ် xxxxxxxxxxxxxxxx’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံး အသေးစိတ်ရှင်းပြတာကို မှန်ကြောင်က
စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နားထောင်နေပါတယ်။ ညိုလုံးခမျာလည်း ဒုတိယ
အကြိမ်မြောက် မနားတမ်းရှင်းပြရတာ မောရမှန်းပင် မသိပါ။

‘ကိုညိုလုံး ဒီကိစ္စကြီးက သိပ်မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ ခုနစ်
ရက်အတွင်း မိန်းမတစ်ယောက်က ကွာဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်’

‘မှန်ကြောင် ပြီးပြီ ဒါပဲ၊ မင်းဘက်ကသာ ဇာတ်နာအောင်
လုပ်၊ နိုင်ရင်ပြီးပြီ၊ မင်းနဲ့ ကိုကိုမောင့်မိန်းမ အခန်းထဲမှာရှိနေမယ်၊
ဒါဆို ခွင့်ဆင်ထားတဲ့ ကိုကိုမောင်က ပေါက်ကွဲမယ်၊ လင်ငယ်နဲ့နေ
တဲ့ မိန်းမ ဘာညာဆိုပြီး လူကြားလို့လည်းကောင်းတယ်၊ ကွာရှင်းတာ
လည်း လွယ်တာပေါ့၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ၊ ညိုလုံးပါ
မပိုင်ရင် ဘယ်တော့မှ ဗေဒင်မဟောဘူး’

‘ဟုတ်တယ် မှန်ကြောင်၊ မင်း ကူညီလိုက်၊ အောင်မြင်ရင်
ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဝိုင်းကြီးတစ်ဝိုင်းပြုစုမှာ မင်းလည်း စားချင်တာစားပါ’

‘မှန်ကြောင် ဒါမျိုးက ကူညီကောင်းတယ်ဟေ့’

အရက်ဝိုင်းထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေကလည်း မှန်ကြောင်ကို ဝိုင်း
ပြီး တွန်းအားပေးသလိုမျိုးနဲ့ ပင့်ပေးပါတယ်။

‘လုပ်မယ်ဗျာ၊ အချစ်ရေး အဆင်ပြေစေဖို့ပဲ၊ စိတ်ချ ကိုယ့်
မိန်းမအခန်းထဲမှာ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိလို့ လင်ကြီးက
ပက်ပက်စက်စက် ဒေါသထွက်အောင်ကို ဟန်ဆောင်ပြမယ်’

အခန်း(၈)

ဒီနေ့တော့ တွေ့ပြီလို့ ကိုကိုမောင် ကုမ္ပဏီသွားခါနီး အဝတ် အစားလဲရင်းက ကြုံးဝါးလိုက်ပါတယ်။ ညှိလုံးပြောတဲ့ အကြံတိုင်း ဆိုးပေတေ စိတ်နာအောင် ကောင်းကောင်းကြီး အသုံးချပညာပေးတော့ မယ်လို့။

‘ကိုကိုမောင် အဝတ်အစားလဲတာ မပြီးသေးဘူးလား’

ကြားနေကျ ငှက်ဆိုးထိုးသံမျိုးနဲ့ ထမင်းစားခန်းကနေ ခင်မျိုး ချစ်ရဲ့ အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဒင်းကတောင် ဒီလောက် အသံကုန်ဟစ်မှတော့ နည်းနည်းတော့ ပညာပြရမယ်ဆိုပြီး...

‘လာမယ်ဟေ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငှက်ဆိုးထိုးသံမျိုးနဲ့ အောက် ကလီအသံပေးနေရတာလဲ၊ လာမယ်၊ သေသေချာချာ ပြင်ထား’

တစ်ခါဖူးမှ ဒီလိုလေသံမျိုးနဲ့ မပြောဖူးလို့ ခင်မျိုးချစ်က အံ့အားသင့်နေသလို ကိုကိုမောင်လည်း ဒီလိုပြောလိုက်ရလို့ တော်တော် ကို ကျေနပ်မိသွားပါတယ်။

ထမင်းစားခန်းကိုရောက်တော့ ထမင်းကြော်ကို ခင်မျိုးချစ်က အသေချာပြင်ထားပေးပါတယ်။ ကိုကိုမောင်က မျက်နှာထားဝင်းဝင်းတင်း တင်းနဲ့ ထမင်းစားစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာကို ခင်မျိုးချစ်က မျက်စောင်း

ထိုးကြည့်ရင်းက အသေချာ အကဲခပ်လို့ နေပါတယ်။

ကိုကိုမောင်က ထမင်းကြော်ကို ဇွန်းနဲ့စားပြီး တစ်လုပ်စားလိုက်ရင်းက မျက်နှာကို ရှုံ့တွပြီး...

‘ထမင်းကြော်ကလည်း ဆီတွေများလိုက်တာ၊ ခင်မျိုးချစ်မင်း ငါ့ကို အဆိပ်တဲသေအောင် လုပ်နေတာလား၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဆန်ကလည်း မာလိုက်တာဆိုတာ ဒီကြက်ဥကြော်ကလည်း မကျက်ဘူး၊ ငါက ဒါတွေစားပြီး ရောဂါဖြစ်ခံရမှာလား၊ သွားစမ်းကွာ’

‘ဒေါင်... ဂလွမ်’

ကိုကိုမောင်က ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို လွင့်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါဖူးမှ ဒါမျိုးမဖြစ်ဖူးတာမို့ ခင်မျိုးချစ်က ကြက်သေသေ သလိုဖြစ်ရင်းမှ...

‘ကိုကိုမောင် ဒီမနက် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတွေ ငါ့ကိုလာမမေးနဲ့၊ ကော်ဖီမစ်ကို ဖျော်၊ အောက်မှာကျနေတဲ့ ထမင်းကြော်တွေ နောက်မှကောက်၊ သွားမြန်မြန်ဖျော်’

ကိုကိုမောင်စကားကြောင့် ခင်မျိုးချစ် ဒေါသထွက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ ကိုကိုမောင် ပြောတဲ့အတိုင်း ကော်ဖီမစ်ကို ဖျော်ပေးပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ကိုကိုမောင်ရဲ့ ရှေ့နားမှာ ချထားလိုက်ပါတယ်။ ကိုကိုမောင်ကတော့ ညှိလုံးမြောတဲ့ အကြံက အခုချိန်ထိတော့ ဟုတ်နေပြီလို့။

ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး တစ်ခွက်လောက်ရင်းက...

‘ကော်ဖီက ရေခဲနဲ့ဒီလောက်ပူမှတော့ ငါ့ဗိုက်ထဲက အူတွေ ပြတ်ကုန်မယ်ဆိုတာ ခင်မျိုးချစ် နင် မသိဘူးလား၊ ဒီလိုကော်ဖီမစ်မျိုး ငါ သောက်ရမှာလား’

‘ကဲကွာ... ခွမ်း’

ကော်ဖီမစ်ပန်းကန်ကို ခွဲပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းနဲ့ ကိုကိုမောင်ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ ဒေါသတွေက အထွတ်အထိပ်ရောက်သွားပါတော့တယ်။

‘ကိုကိုမောင် ရှင်က ဘာလဲ၊ ကျွန်မကို ပညာပြတာလား၊ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုစိတ်ရူးထလို့ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်တာလဲ’

‘ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်တာကွာ၊ ဘာလုပ်မလဲပြော’

‘ဪ... ဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်တာ ဟုတ်လား၊ ရှင်က ကျွန်မကို ပညာစမ်းတာပေါ့၊ ကဲ... ထလိုက်ပါဦး ထပါဦး’

‘မင်း ထခိုင်းတိုင်း ငါက ထရမှာလား’

‘ဒီလိုလား ရတယ်လေ’

ခင်မျိုးချစ်က ထိုင်နေတဲ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့ အင်္ကျီလည်ကုတ်ကို လက်နဲ့ဆွဲမပြီး ကိုကိုမောင်ကို ထခိုင်းပါတယ်။ ကိုကိုမောင်လည်း အင်္ကျီပြမှာစိုးလို့ မတ်တပ်အထမှာပဲ...

‘ဒီလောက် စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတဲ့ မိန်းမကို စော်ကားတဲ့သူ သေပေတော့’

‘အား... ဟဲ့... ငါ့ဗိုက်ခေါက်ကို မလိမ်ဆွဲနဲ့၊ အား... ငါ့နားရွက်ကို မဆွဲနဲ့’

ခင်မျိုးချစ်က ကိုကိုမောင်ရဲ့ ဗိုက်ခေါက်နဲ့ နားရွက်ကို မနားတမ်း လိမ်ဆွဲလို့ ကိုကိုမောင်ခမျာ နာလွန်းလို့ မခံနိုင်တော့ဘဲ လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူ ကားကိုအမြန်မောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။

ပထမဆုံးနေ့မှာတော့ သူ့စာမေးပွဲက ကျသွားလို့ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။

မှန်ကြောင်ရဲ့ စကားအဆုံးအားလုံးက...

‘ဟေး... ဟေး’

အရက်ဆိုင်ထဲမှာ အော်ဟစ်အားပေးသံတွေ ဆူညံလွန်းလို့
ဆိုင်ရှင်ကတောင် လာတားယူရပါတယ်။

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးကတော့ မှန်ကြောင်ကို နက်ဖြန် ဒုတိယနေ့
မှာ လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေကို ရှင်းပြနေတာ မှန်ကြောင်က အသေ
အချာ နားထောင်လို့ ရှိနေပါတယ်။

ကိုကိုမောင်ကတော့ နက်ဖြန်ကိစ္စ ရင်ခုန်စွာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်
လာမလဲ တွေးနေမိပါတယ်။

မင်းအတွက်ဒုတိယနေ့မှာ

ဖြေဆိုရတဲ့စာမေးပွဲကလည်း

မဖြေရသေးဘူး...

မေးခွန်းကခက်လွန်းလို့

စာမေးပွဲခန်းကထွက်လာရတဲ့အတိုင်းပဲ။

ကိုကိုမောင် အရက်ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဗေဒင်ဆရာ ညိုလုံး တို့ဝိုင်းမှာ လူကစုံနေပြီ။ အရက်သောက်သူက သောက်၊ အရက်ဝိုင်း နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးက ဝတ္ထုစာ အုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နဲ့ ဟုတ်နေတာပါပဲ။

‘လာဗျို့... ဘယ်နှယ်လဲ မနက်က အစီအစဉ် အောင်မြင် တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်ရမလဲ ညိုလုံးတဲ့၊ တစ်လုံးတည်းရှိတယ်၊ ညိုလုံးပေးတဲ့ အကြံ မအောင်မြင်ဖူးဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက ခုံတစ်ခုံကို ထိုင်ဖို့ပေးလိုက်ရင်း ကျန် တဲ့ အရက်သောက်နေတဲ့လူတွေကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာနဲ့ ပြောလိုက်တာကို မျက်နှာရှုံ့ရင်းက ကိုကိုမောင်က ဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း...

‘ဘယ်ကသာ အောင်မြင်ရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း စိတ်နာအောင် စိတ်ပျက်အောင် သေးသေးမွှားမွှားကိစ္စတွေကို ပြဿနာ ရှာပါဆိုလို့ ပွဲကြမ်းလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အိမ်က မိန်းမ လက်စွမ်းပြလိုက်တာ ဗိုက်ခေါက်လည်းဆွဲလိမ်ခံရ၊ နားရွက်လည်း ဆွဲခံရနဲ့ မနည်းကို ထွက်ပြေးလာရတယ်’

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလိုအကြံဉာဏ်ပေးတာလည်း ဗေဒင်ဆရာ ရံ

အရက်သောက်သူတစ်ယောက်က မေးလိုက်တော့ ညိုလုံးက ‘ဒီလိုဟေ့ သူပြဿနာက’

ဗေဒင်ဆရာ ညိုလုံးက ကိုကိုမောင်အကြောင်း ခရေစေ့တွင်း ကျ အသေးစိတ်ရှင်းပြတာကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင် လို့နေပါတယ်။

‘ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ၊ ရက်က နောက်ထပ်ခြောက်ရက်ပဲ ကျန်တော့တာ၊ ဒီခြောက်ရက်မှာမှ အိမ်ကမိန်းမကို မကွာနိုင်ရင် မွန်နဲ့ တော့ ဝေးရပါပြီဗျာ’

‘ကိုယ့်လူ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ၊ ရော့... ဟောဒီစီစကီ ကို ချလိုက်၊ ရက်က နောက်ထပ်ခြောက်ရက်ကျန်ပါသေးတယ်’

ဗေဒင်ဆရာ ညိုလုံးက ခွက်ထဲအရက်ထည့်ပြီး ကိုကိုမောင် ရှေ့ကို ချပေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုကိုမောင်လည်း မထူးတော့ပါဘူးဆို ပြီး ကောက်မော့ချလိုက်ပါတယ်။

‘ပထမရက်မှာ ကိုယ်က ပြဿနာရှာတာ မအောင်မြင်တော့ ဒုတိယရက်မှာ သူပြဿနာကို ကိုယ့်ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်’

နည်းနည်းအရှိန်ရလာရုံသာမက တော်တော်လေးမူးနေပြီဖြစ် တဲ့ ညိုလုံးက ကိုကိုမောင်ကို ပြောလိုက်တာ ကိုကိုမောင်က နား မလည်ပါ။

‘ဘယ်လို သူပြဿနာကို ကိုယ့်ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်ရ မှာလဲဗျ’

‘ခက်ပါလား ကိုယ့်လူရာ၊ အထင်လွဲအောင်ပေါ့၊ ကိုယ့်မိန်းမ

အခန်း(၉)

ညဆယ့်နှစ်နာရီ ရှိပြီမို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ ကိုကိုမောင်က ခြံဝင်းတံခါးသော့မခတ်ဘဲ ဂျက်ချိတ်ရုံလေး ချိတ်ထားတာမို့ လက်လျှိုပြီး ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်မှာရှိနေတဲ့ ညိုလုံးနဲ့ မှန်ကြောင်ကို ခြံဝင်းထဲ ဝင်ခိုင်းလိုက်ပြီး ခြံတံခါးကို ပြန်စေ့လိုက်ပါတယ်။

“ဖြစ်... ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလား ကိုညိုလုံးရာ၊ ကျန်တော် ကြောက်လာပြီ”

မှန်ကြောင်က လက်တုန်ခြေတုန်နဲ့ ပြောရင်းက အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ ညီလေး၊ ဒီအချိန် ငါ့မိန်းမက ဟောက်နေလို့ ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့သာ ရဲရဲလိုက်ခဲ့”

ကိုကိုမောင်က အားပေးစကားဆိုရင်းနဲ့ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက အိမ်သော့ကို ထုတ်ပြီး သံဘာဂျာတံခါးမှာ ခပ်ထားတဲ့သော့ကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

‘အခန်းက ဘယ်မှာလဲ’
 ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက အသံဖျော့ဖျော့နဲ့ မေးထားလိုက်တာကို
 ‘အပေါ်ထပ်မှာ ခြေသံဖော့ဖော့နဲ့ တက်မယ်’
 ကိုကိုမောင်က အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း လှေကား
 နားကို သွားလိုက်ပါတယ်။

‘မှန်ကြောင် မင်းရဲ့မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး ငါ့ကိုပေးထား’
 ‘ကိုညိုလုံးကလည်း ကျွန်တော်က မျက်မှန်မတပ်ထားရင်
 သိပ်မမြင်ရဘူး၊ တော်ကြာအလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကုန်မယ်’
 ‘မျက်မှန်မတပ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ မျက်မှန်နဲ့ဆို ဟိုက မင်းကို
 မှတ်မိသွားမှာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင်လည်း ရော့ဗျာ’
 မှန်ကြောင်က ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးကို မျက်မှန်ချွတ်ပေးလိုက်
 ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကနေ အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုတက်နေတဲ့ ကိုကိုမောင်
 နောက်ကနေ လှေကားထစ်တွေကို မမြင်မစမ်း စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ တက်
 လို့နေပါတယ်။

‘ဒီအခန်းပဲ မှန်ကြောင်၊ မင်း ဝင်သွားပေတော့၊ ငါနဲ့ ဗေဒင်
 ဆရာက အပြင်ကနေ အကဲခတ်နေမယ်၊ ပိုင်ပြီဆိုမှ ဝင်လာခဲ့မယ်၊
 ငါ့မိန်းမနားမှာ မသိမသာနဲ့ လှဲအိပ်လိုက်၊ ကြားလား’

ကိုကိုမောင်က အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရင်း မှန်ကြောင်ကို
 ပြောဆိုရင်းက အခန်းထဲသွားခိုင်းပါတယ်။ မှန်ကြောင်က တွန့်ဆုတ်
 တွန့်ဆုတ် လုပ်ရင်းကနေ...

‘ကျွန်တော်တော့ ရင်တွေခုန်လိုက်တာဗျာ၊ ကြောက်သွားတော့
 တောင် တုန်လာပြီ’

‘သွားမှာသာ သွားပါကွာ၊ ဟိုက အိပ်နေတာ၊ သူ့ကိုသတ်
 သွားတာတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး’

ကိုကိုမောင်က မှန်ကြောင်ကို ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
 အိပ်တဲ့ ခင်မျိုးချစ် ရှိရာကို တွန်းလွှတ်လိုက်ပါတယ်။

မှန်ကြောင်က မျက်စိအားမကောင်းလို့လား မသိ။ စမ်းတဝါး
 ဝါးနဲ့ ခုတင်ရှိရာကို သွားနေပါတယ်။ ညိုလုံးနဲ့ ကိုကိုမောင်တို့ နှစ်
 ယောက်က အခန်းအပြင်ဘက် တံခါးအကွယ်ကနေ ချောင်းကြည့်လို့
 နေပါတယ်။

မှန်ကြောင်က ခြေလှမ်းတွေ မဝံ့မရဲနဲ့ ခင်မျိုးချစ်အိပ်နေတဲ့
 ခုတင်နား ရောက်လာပါတယ်။ ခင်မျိုးချစ်ကတော့ ဘာမှမသိဘဲ
 အိပ်မောကျကောင်းနေတုန်း ဖြစ်ပါတယ်။ အခန်းအပြင်ဘက်ကနေ
 ကိုကိုမောင်က မှန်ကြောင်ကို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ခင်မျိုးချစ်ဘေး
 ဝင်အိပ်ဖို့ ညွှန်ကြားထားတာကို မျက်စိအားမကောင်းတဲ့ မှန်ကြောင်က
 လုံးဝ မမြင်ရဘဲ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ လက်ကိုဖယ်ပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲဖို့အတွက်
 ခင်မျိုးချစ်ရဲ့လက်ကို ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ခင်မျိုးချစ်က
 ဘယ်လိုကြောင့်လဲမသိ။ အိပ်ရာကနေ နိုးလာပြီး ရုတ်တရက် မှန်
 ကြောင်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ ရုတ်ခြည်းဆို
 သလို မှန်ကြောင်ကို ကြည့်ပြီး...

‘ဟဲ့... သူခိုး... သူခိုး... နင် ငါ့အခန်း ငါ့ခုတင်ပေါ်
 ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ’

‘သူခိုး... သူခိုး’
 ‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း၊ သေဖို့သာပြင် ဖြောင်း...
 ဖြောင်း’

‘အား... အား... ကြောက်ပါပြီ’

အခြေအနေက မထင်မှတ်ထားတာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါတော့တယ်။ မှန်ကြောင်ကို ခင်မျိုးချစ်က သူခိုးအထင်နဲ့ ကရာတေးတိုက်ကွက်တွေနဲ့ လက်ဝါးတွေကော တံတောင်တွေကော ဆက်တိုက်အပီအားပေးတာ မှန်ကြောင်တစ်ယောက် အလူးအလဲ ခံရပြီး မမြင်မစမ်းနဲ့ ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။

ပြဿနာတွေက တောက်လျှောက်တက်လာမှာစိုးလို့ ပုန်းနေရာကနေ ကိုကိုမောင်နဲ့ ညှိလုံးတို့ အမြန်ပြေးထွက်ရင်းက မှန်ကြောင်နောက်ကို အတင်းလိုက် ညှိလုံးကို မှန်ကြောင့်ကို အတင်းဆွဲခေါ်ခိုင်းပြီး ခြံပြင်ကို အမြန်ထုတ်ပြီး ခြံရှေ့ကနေ အိမ်ထဲကို ဟန်မပျက် ပြန်အဝင်မှာ အိမ်တံခါးရှေ့မှာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်ကို တွေ့ရပါတယ်။

‘ခင်မျိုးချစ် ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခြံထဲက လူနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားသလားလို့’

ကိုကိုမောင်က ဘာမှမသိသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ မေးလိုက်တာကို ခင်မျိုးချစ်က ဒေါသတကြီးနဲ့...

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရှင်က ဒီအချိန်မှ ပြန်ရောက်လာတာလဲ၊ ကံကောင်းလို့ အိပ်ယာက မနီးလို့က သူခိုးက အခန်းထဲက ကျွန်မခုတင်ပေါ် ရောက်နေပြီ၊ လူကိုလည်း မတရားကျင့်ဦးမယ်၊ သတ်ချင်လည်း သတ်သွားဦးမယ်၊ ကျွန်မက ကရာတေးတက်လို့ တော်သေးတာ၊ အံ့ဩပါရဲ့၊ တံခါးကို သူခိုးက ဘယ်လိုဖွင့်ပြီး ဘယ်လိုဝင်လာသလဲ မသိဘူး’

ခင်မျိုးချစ် စကားကြောင့် ကိုကိုမောင် မျက်နှာနည်းနည်းပျက်သွားပါတယ်။

‘သူခိုးပါဆိုမှကွာ၊ အိမ်တစ်အိမ် ဘယ်လိုဝင်ရမလဲ သိတာပေါ့’

‘အဲဒီသိတာတွေ မသိတာတွေ အသာထား၊ ရှင်နောက်ဆို စောစောပြန်လာခဲ့၊ ဘယ်နှယ်သွားချင်ရာသွား လာချင်ရာလာ၊ အချိန်မတော်မှ ပြန်ရောက်၊ အခုလိုသူခိုးဝင်တာ ဘေးပက်ဝန်းကျင်အိမ်တွေတောင် မနီးဘူး၊ လူတွေကလည်း ဘယ်လိုများ အိပ်နေလဲ မသိဘူး၊ နေပါဦး ရှင်ကကော ဒီည ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နောက်ကျတာလဲ၊ ခါတိုင်းညတွေတုန်းကလည်း ရှင်အိမ်ပြန်နောက်ကျတာ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မမေးမယ် မေးမယ်နဲ့ ဒီညသူခိုးဝင်တဲ့ညမှပဲ မေးရတော့တယ်၊ ကဲ... ပြောပါဦး၊ ‘မနေ့က အချိုးကလည်း ဘာအချိုးလဲ၊ ရှင်တော့နော်’

အိမ်တံခါးမှာ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်တာတောင် ဂရုမထားဘဲ ခင်မျိုးချစ်က သူ့ဝသီအတိုင်း ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို အပြစ်တင်စကားတွေဆိုနေလို့ ကိုကိုမောင်က...

‘တော်တော့ကွာ၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေက ရှုပ်နေတာ၊ အစည်းအဝေးမှာ နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေ လုပ်ရလို့ မိုးချုပ်တာဟေ့၊ မင်းရဲ့ပါးစပ်က စကားမပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူးလား၊ သွားတော့၊ ငါ နောက်မှပဲ အိပ်မယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမ’

ကိုကိုမောင်က စိတ်ဆိုးသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ အိမ်ထဲကို ခြေသံခပ်ကြမ်းကြမ်းနင်းပြီး ဝင်သွားပါတယ်။ ခင်မျိုးချစ်ကတော့ ပါးစပ်က ပွစိပွစိ ပြောရင်း တံခါးတွေ ပိတ်လို့နေပါတယ်။

‘အား... နာတယ်၊ နာတယ်’

ကုမ္ပဏီကို မသွားသေးဘဲနဲ့ မနက်ဆယ်နာရီလောက် ဗေဒင် ဆရာညိုလုံးတို့ ထိုင်တဲ့ အရက်ဆိုင်ရှိရာ ကိုကိုမောင်ရောက်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ လူစုံတက်စုံ ရှိရှိသာမက မှန်ကြောင်က မျက်နှာက ဒဏ်ရာ တွေ ရေခွေးကြပ်ထုပ်ထိုးခံရင်း အော်ဟစ်လို့နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

‘လာပြန်ပြီ၊ ဘာဒုက္ခပေးဦးမှာလဲ မသိဘူး၊ ကိုညိုလုံး လုပ် ပါဦး၊ ထပ်အထိုးမခံနိုင်တော့ဘူး၊ အစကတည်းက ဒီလို သူ့မိန်းမ လက်သံပြောင်မယ်မှန်းသိရင် ဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်လက်ခံမလဲ၊ အား... နာတယ်’

ကိုကိုမောင်ကို မြင်မြင်ချင်း မှန်ကြောင်က လက်ညှိုးထိုးရင်း အပြစ်တင်စကားဆိုရင်း နာလို့အော်လိုက်ပါတယ်။

‘ဆောရီးပါကွာ၊ ငါ့မိန်းမ ကရာတေးတတ်တာ ပြောဖို့နဲ့ သွားတာ၊ မင်း တော်တော်ခံလိုက်ရတာပဲ’

‘ခံရုံတင်ကမလားဗျ၊ ကိုညိုလုံးနဲ့ ကျွန်တော် နာနာနဲ့ပြေးလိုက် ရတာဆိုတာ ခင်ဗျားမိန်းမက သူခိုးလို့အော်တာ အသံသိပ်မကျယ်လို့ ဘေးအိမ်တွေ မနိုးတာ၊ နိုးလို့ကတော့လား၊ ဆွမ်းကြီးဝိုင်းလောင်းပြီ’

အချုပ်ထဲကို တန်းပို့မှာ၊ ကံကြီးပေလို့၊ ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမကို ခုနစ်ရက် အတွင်းကွာမယ့်ကိစ္စမှာ ကျွန်တော် မကူညီတော့ဘူး ဒါပဲ’

ဒုတိယနေ့မှာ အစီအစဉ် မအောင်မြင်လို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် မှန်ကြောင်ကို ဘာစကားပြန်ပြောရမှန်း မသိ တော့ပါ။

‘ကဲ... ဗေဒင်ဆရာညိုလုံး ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေအတွက် အကြံ ထုတ်ဦးလေ’

အရက်သမားတစ်ဦးက အရက်ကိုသာသောက်ပြီး ဘာစကား မှ မပြောဘဲ ရှိနေတဲ့ ညိုလုံးကို မေးလိုက်ပါတယ်

‘ညိုလုံးတို့ ဗေဒင်ယတြာဟောစားလုပ်စားလာတဲ့ သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုမျိုး မအောင်မြင်တာမျိုး လုံးဝမတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ဗေဒင်ဆရာသိက္ခာကျတယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်လူညံ့လို့’

ကိုကိုမောင်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း အရက်သမားတစ်ဦးက...

‘ကိုညိုလုံး ဒီနေ့တတိယနေ့အတွက် ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်၊ လုပ်ကြည့်ပါလား’

‘ဘာအကြံလဲကွ၊ တစ်ပတ်ပြည့်ဖို့က နောက်ထပ်လေးရက်ပဲ လိုတော့တာ၊ ဒီရက်တွေမှာမှ မအောင်မြင်ရင် ကိုကိုမောင်ဆိုတဲ့လူ ငရဲတွင်းထဲ ပြန်ဆင်းရမှာ၊ ပြန်ဆင်းရုံတင်မက တစ်ဖက်က အချစ် ကိုလည်း လက်လွှတ်ရဦးမယ်’

‘လက်လွှတ်စရာမလိုပါဘူး၊ သူ့မိန်းမ တစ်ခါတည်း မြင်တာ နဲ့တင် ပွဲကပြီးသွားစေရမယ်’

‘ဟေ့ကောင်... မူးမူးနဲ့ လျှောက်မပြောနဲ့နော်’
ကိုညိုလုံးက အဲဒီအရက်သမားကို လှမ်းသတိပေးပါတယ်။

‘ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ညနေမရောက်ခင်မှာ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမ လျာတစ်ယောက်သာ ရှာပေး၊ ပွဲပြီးစေရမယ်’

‘အဲဒီမိန်းမလျာက ကိုကိုမောင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ’

‘သိပ်ပတ်သက်တာပေါ့ဗျာ၊ ညနေကျရင် ကိုကိုမောင်က အရက်မူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အဲဒီမိန်းမလျာကို လက်ချင်းချိတ်ပြီး အိမ်ပြန်ရမယ်၊ သူမိန်းမကမေးရင် ပါးစပ်ကပစ်ပစ်ပြောလို့ အိမ် ထောင်ရေး စိတ်ချမ်းသာမှုမရှိလို့ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် သူ့ဆံပင် ညှပ်တဲ့ဆိုင်က အလှဖန်တီးရှင်ကိုပဲ ယူတော့မယ်ဆိုပြီးပြော၊ ဘယ် မိန်းမမျိုးမဆို မိန်းမလျာနဲ့တွဲရင် ဘယ်သူမှကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုမောင်ကို လေးလုံးရောဂါတွေ ဘာတွေ ဒီမိန်းမလျာနဲ့တွဲလို့ဖြစ် နေလားဆိုပြီး သံသယတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ရင်းက ချက်ချင်းကို ရှက်လို့ ကွာပစ်မှာ၊ မိန်းမဆိုတာ အရှက်နဲ့လူလုပ်တာ၊ ဒီကိစ္စမအောင်မြင်တော့ လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုကိုမောင် အရက်မူးလို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်တယ်ဆို ပြီး ဖြေရှင်းချက်ပေးလို့ရတာပေါ့’

‘ဟေ့ကောင် မင်းအကြံမဆိုးဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ငါ ဗေဒင်ဆရာ ထက်ကိုမင်းက တော်သွားပြီ၊ စိတ်ချ၊ ကိုကိုမောင်အတွက် မိန်းမလျာ တစ်ယောက် သွားရှာပေးမယ်၊ မပူနဲ့၊ မိန်းမလျာတွေများ ဒီလိုတွဲချင် လွန်းလို့ ငမ်းငမ်းကိုတက်နေတာ၊ သောက်လက်စကုန်ရင် ဆက်မှာ၊ ဒီမှာ ကိုကိုမောင် ရှင်းလိမ့်မယ်’

အကြံပေးသူကလည်း မခေပါ။ လက်ကျန်ပုလင်းထဲက အရက်ကို တစ်ခါတည်း လက်စဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုမောင်ကတော့ ညနေမှာ မိန်းမလျာနဲ့တွဲရမယ့် ကိစ္စ အတွက် ရင်တွေတုန် ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်နေမိပါတော့တယ်။

ဘာပြောကောင်းမလဲ။

တတိယနေ့မှာတော့

အလူးအလဲခံလိုက်ရပါကောလား။

အခန်း(၁၀)

ခြံတံခါးဝမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ခင်မျိုးချစ် တစ်ယောက် လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲလို့။ ခြံထဲမှာ တံမြက် စည်းလဲ့နေတုန်း လှမ်းကြည့်မိပါရဲ့။ ချစ်လင်ကိုကိုမောင်က လူမြင်လို့ မကောင်းအောင် ဒယိမ်းဒယိုင်နဲ့ ဖြစ်နေပြီး မိန်းမလျာမတစ်ယောက် က သူ့လက်မောင်းကို တွဲပြီး ခြံထဲကို ဝင်လာလို့ပါ။

ဒီရက်တွေထဲမှာ ကားတောင်မယူသွားဘဲ ညပြန်လာတော့ လည်း မိုးချုပ်၊ လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ အခုတော့ မိန်းမ လျာမနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့ ဘာတွေယေားရှုပ်နေပြီလဲလို့ တွေးရင်း ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲထွက်လာပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင်... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ လူမြင်လို့ တောင် မကောင်းဘူး၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ရှင်ဟာလေ ကိုယ့်အဆင့်အတန်း ကိုယ့်ရာထူး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှ အားမနာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ လျှာဖျားကနေ စကားလုံးတွေက အတွဲလိုက် ထွက်လာပါတယ်။ ကိုကိုမောင်က စိတ်ထဲကနေတော့ ပြောမိပါရဲ့။

တော့တော်စကားကြောရှည်တဲ့ မိန်းမလို့။ ဒါမျိုးသည်းခံဖို့က လေးရက်လောက်ပဲ စောင့်ရမှာမို့ သည်းခံလက်စနဲ့ သည်းခံရင်း မူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မနက်က အကြံပေးထားတဲ့အတိုင်း လုပ်တော့မယ်လို့...

‘ခင်မျိုးချစ် နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်၊ သူက ဘယ်သူလဲ သိလား’

ကိုကိုမောင်က သူနဲ့တွဲလာတဲ့ မိန်းမလျှာမကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းက ခင်မျိုးချစ်ကို ပြောတော့...

‘မူးတဲ့လေသံနဲ့ လာပြောမနေနဲ့၊ လူတိုင်းသိတယ်၊ အဲဒါ မိန်းမလျှာမှန်း’

ခင်မျိုးချစ် စကားကြောင့် ကိုကိုမောင်ရဲ့ဘေးနားမှာ ရှိနေတဲ့ မိန်းမလျှာက မိန်းမတစ်ယောက်ဒေါသထွက်သလိုမျိုး အမူအရာဖြစ်သွားပါတယ်။

‘မိန်းမလျှာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ချစ်သူ’

‘ဘာ... ဒါ... ရှင့်ချစ်သူ၊ ဘုရားရေ... ကိုကိုမောင်... ရှင် ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီး ပေါက်ကရဲတွေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဟင်၊ ရှင် မူးမူးရူးရူးနဲ့ ပြောနေလိုက်တာ’

ခင်မျိုးချစ်က အံ့အားတသင့်ဖြစ်ရင်းက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ အော်ပြောရပါတယ်။

‘ခင်မျိုးချစ်... နင် သူ့ကို ချိုးချိုးပစ်ပစ် လျှောက်မပြောနဲ့ သူက အလှဖန်တီးရှင် သွဲ့သွဲ့၊ ငါ ညပ်တဲ့ ဆံပင်ညပ်ဆိုင်က နင့်လို ပစ်ပစ်များတဲ့ မိန်းမနဲ့စာရင် ဒီလိုဖုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာကပြားတာကမှ နားညည်းသက်သာဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ကွာပြီး သူ့ကို ယူဖို့ ဒီကိုခေါ်လာတာ’

‘ဘာ... သူ့ကိုယူမယ်၊ ဒီမိန်းမလျှာကို ယူမယ် ဟုတ်လား’ ကိုကိုမောင်ရဲ့ စကားအဆုံး ဒေါသထွက်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ အကြည့်က မိန်းမလျှာသွဲ့သွဲ့ဆီ ရောက်သွားပါတယ်။ ‘နင်က ငါ့လင်မူးမူးရူးရူးနဲ့ ပြောတာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ယူမယ်ပေါ့’

‘ဒီမှာ ရှင့်လင်ကို များလုတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက လင်အဖြစ် လုပ်ခိုင်းလို့ သိလား၊ များ ရှက်တယ်၊ များ ရှက်တယ်’

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ တံမြက်စည်းရန်ကို ကြောက်ပြီး မိန်းမလျှာသွဲ့သွဲ့ ခြံထဲကနေ ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ ကိုကိုမောင်ခမျာလည်း အခုမှ အလုံးကြီးကျသွားပါတယ်။ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ တံမြက်စည်းရန်ကို ကြောက်လို့ မိန်းမလျှာသွဲ့သွဲ့က အဖြစ်မှန်တွေကိုသာ ဖော်ရင် အားလုံး ပြဿနာတက်ပြီလို့။

‘ကိုကိုမောင်... ရှင် ဒီလိုဖြစ်နေတာတွေ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီအတိုင်းဆို ရှင့်ကို လွှတ်ထားလို့မရဘူး၊ မူးမူးရူးရူးနဲ့ ရှင်ပြောချင်ရာ ပြော လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာ ကြာလာရင် လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေကို အသိပေးမှဖြစ်တော့မယ်’

‘ဘာမှအသိပေးစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ သောက်ချင်လို့ သောက်တာ’

ဒီတစ်ခါတော့ ခင်မျိုးချစ် ဘာရယ်လို့မသိ။ ကိုကိုမောင်ကို လုံးဝရန်မတွေ့ကတော့ဘဲ အိမ်ထဲကို ထွဲခေါ်သွားပါတယ်။

သူစိတ်ထဲ ထင်နေတာကတော့ ကိုကိုမောင် တော်တော်မူးနေလို့ဖြစ်မှာပါ။

စတုတ္ထနေ့မှာတော့

အကြံနည်းနည်းအောင်တယ်လို့ပြောရမလားပဲ။

ဒါကကံတရားနဲ့လည်းဆိုင်သလားမသိ။

ကံကြမ္မာကိုတောင်

ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ။

အခန်း(၁၁)

ဗေဒင်ဆရာ ညိုလုံးမျက်နှာက တော်တော်ပျက်နေပြီ။ သူ အကြံပေးတာတွေကော ဘေးလူတွေ အကြံပေးတာတွေကပါ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေတော့ နာမည်ပျက်ကိန်းဆိုက်နေပြီ။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက နတ်ကတော် မိန်းမလျာသွဲ့သွဲ့ကို ငှားပေးလိုက်ပါရဲ့။ ကိုကိုမောင် မိန်းမရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် တံမြက်စည်းဒဏ် ခံရတာကော စကားနဲ့ ချိုးဖွဲ့ပြောဆိုခံရတာပါ မကျေနပ်လို့ဆိုပြီး မနေ့ညက ဒီအရက်ဆိုင်မှာ ပွဲကြမ်းသွားတာ ခံလိုက်ရသေးရဲ့။

ကိုကိုမောင်ကိစ္စ ဖြစ်ကတည်းက ဘုရားကဗေဒင်ဟောခန်း ကို မသွားနိုင်လို့ အိမ်ကမိန်းမက နားပူနားဆာလုပ်ပြီး အိမ်ရောက် တာနဲ့ ဓာတ်ပြားဟောင်းဖွင့်တော့တာပဲ။ ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးအဖို့ ဗေဒင် ခန်းဖွင့်ရမှာထက် သူ့အကူအညီပေးမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ မအောင်မြင်ရင် နာမည်ပျက်ကိန်းဆိုက်မယ်ဆိုတာ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိ။

အခုလည်းကြည့်ဦး။ ကုမ္ပဏီကို မသွားသေးဘဲ ကိုကိုမောင် က သူသောက်နေတဲ့ အရက်ဆိုင်ကို ရောက်လာပြီး မနေ့က ကိစ္စ

မအောင်မြင်တာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မေးနေလို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ အရက်ချည်းပဲ ဖိသောက်နေမိတယ်။

‘ဗေဒင်ဆရာ လုပ်ပါဦး၊ ခင်ဗျားက အရက်ချည်းပဲ သောက်နေတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စက ဒီနေ့ဆို လေးရက် ရောက်လာပြီ၊ အားလုံးတစ်ခုမှ မအောင်မြင်သေးဘူး၊ လုပ်ပါဦး၊ ခုနစ်ရက်နဲ့ မိန်းမကို ကွာမယ့်ကိစ္စက လွယ်ပါတော့မလား’

‘ကိုယ့်လူရာ နေပါဦး၊ ဒီမှာ ကျုပ် စဉ်းစားနေလို့ ခဏလေး’
‘ကလင်... ကလင်...’

ထိုစဉ်မှာပဲ ကိုကိုမောင်ရဲ့ဟမ်းဖုန်းက ဖုန်းမည်လာလို့ ဖုန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ခင်မျိုးချစ် အိမ်ကနေ ဖုန်းခေါ်မှန်း သိလိုက်ပါတယ်။

‘ခင်မျိုးချစ် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ပြော’
ဘာပြဿနာတွေ တက်လေသလဲဆိုပြီး ကိုကိုမောင် ဖုန်းကို နားထောင်ပြီးမှ သက်ပြင်းချရင်း စိတ်ထဲပေါ့သွားပါတယ်။

‘ဘယ်ကဖုန်းလဲ ကိုယ့်လူ’
‘အိမ်က မိန်းမဖုန်းဆက်တာ၊ ဒီတစ်ပက်အတွင်း မိဆိုင်ဖဆိုင် နတ်တင်ရမှာမို့ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ ကုမ္ပဏီကနေ စောစောပြန်လာဖို့ ဖုန်းဆက်တာ’

ကိုကိုမောင် စကားကြောင့် ဗေဒင်ဆရာ ညိုလုံးက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး...

‘ကိုယ့်လူရဲ့ မိန်းမက နတ်ဝါသနာပါလား’

‘ပါရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ရှိရှိသမျှ နတ်တွေ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေသလားပဲဗျာ၊ တော်ကြာ ဦးရှင်ကြီးတင်ရတာနဲ့ အိမ်ထဲမှာ ထိုင်ကနားပေးရတာနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ စတုတ္ထနေ့မှာ ကိုယ့်လူအဆင်ပြေဖို့ ဗျားပြီ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်လူ လိုက်လုပ်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ဒီကိစ္စ က ပီရိမ္မရမယ်၊ ကိုယ့်လူရဲ့မိန်းမ နတ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်တာကို အခွင့် ကောင်းယူပြီး အသုံးချရမှာပဲ’

‘ဘယ်လိုအသုံးချရမှာလဲဗျ’

‘ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် စီစဉ်ပါ့မယ်၊ ဒီည ကိုယ့်လူလုပ်ရမယ့်ကိစ္စနဲ့ ဒီနေ့ကိုယ့်လူရဲ့ အိမ် ကျုပ်သွားမယ်၊ ကျုပ်ကို လိပ်စာပေး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကျုပ် အသေးစိတ်ပြောပြမယ်၊ ဒီအစီအစဉ်က ခါတိုင်းအစီအစဉ်တွေထက် ပိုပြီးအသေးစိတ်တယ်’

အဲဒီနောက် ဗေဒင်ဆရာ ညိုလုံးက ကိုကိုမောင်ကို စတုတ္ထမြောက်နေ့အတွက် လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေ အသေးစိတ်ရှင်းပြနေတာ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် နားထောင်ရင်း ဒီနေ့မှာ ဘာတွေထူးခြားလာမလဲ ကြိုတင်ရင်ခန့်နေမိပါတယ်။

ယောဂီရောင်ဝတ်စုံ ထက်အောက်ဆင်မြန်းဝတ်ဆင်ထားတဲ့
ဗေဒင်ဆရာညိုလုံး လက်ထဲက လိပ်စာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒီခြံဝင်း
နဲ့ အိမ်ဟာ ကိုကိုမောင်တို့ အိမ်မှန်း သိလိုက်ပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပန်းပင်တွေနားမှာ ရှိတဲ့ ရေဘုံဘိုင်မှာ သနပ်ခါး
ပါးကွက်ကျားထူလပြစ်လိမ်းထားတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးက ငှက်ပျောသီးအုန်း
သီးတွေကို ရေဆေးနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ညိုလုံး သိလိုက်ပြီ။ အဲဒီမိန်းမဟာ ကိုကိုမောင်ရဲ့ မိန်းမ
ခင်မျိုးချစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ။

အိမ်နဲ့ခြံနဲ့ မလိုက်အောင် ဒီလိုဝတ်ထားစားထားတာကို ကိုကို
မောင် စိတ်ပျက်ချင်လည်း စိတ်ပျက်လောက်တယ်လို့။

ညိုလုံးလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာပါတယ်။
ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ခြံဝင်းထဲဝင်လာတဲ့ ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးကို ကြည့်
မိပြီး ခင်မျိုးချစ်က ပျာပျာသလဲနဲ့ အုန်းသီးငှက်ပျောသီးရေဆေးတာကို
ရပ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟဲ့... ညည်းက ငါ့ကို ဘာအံ့ဩလို့ ကြည့်နေတာလဲ၊
ငါက သတ္တဝါတွေ အရပ်တကာအချိန်ရသလောက် လှည့်ပြီး မေတ္တာ
ပို့နေတာ၊ အခု ဒီခြံဝင်းရှေ့ရောက်မှ အနှောင့်အယှက်ပယောဂတွေ
ကျရောက်နေတာ မြင်နေရတယ်’

‘ရှင်... ဒီအိမ်မှာ အနှောင့်အယှက် ပယောဂတွေရှိတယ်
ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်တွေလဲဆိုတာ မသိရဘူးလား’

ဗေဒင်ဆရာ ညိုလုံးက ခြံဝင်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လိုက်ပြီး
‘ညည်းကို ဒီမှာပြောလို့မရဘူး၊ အိမ်ထဲမှာ ပြောပြမယ်၊
ဒီ အနှောင့်အယှက် ပယောဂတွေကို ချက်ချင်းရှင်းထုတ်ရမှာ’

‘ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ အိမ်ထဲကြွပါ’
ခင်မျိုးချစ် နတ်တို့ဗေဒင်တို့ ဘာတို့ ယုံတယ်ဆိုတာ ညိုလုံး
ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားပါတယ်။ ခင်မျိုးချစ် နောက်ကနေ
အိမ်ထဲကို လိုက်ပါလာခဲ့ပါတယ်။

ဧည့်ခန်းနဲ့ အိမ်ခြံဝင်းအနေအထားကို ကြည့်ပြီး ညှိလုံး
ကောင်းကောင်းသိလိုက်ပြီ။ ကိုကိုမောင်တို့ စီးပွားရေးအတော်ကောင်း
တယ်ဆိုတာပါပဲ။

‘ပြောပါဦး ဆရာရယ်၊ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက် ပယောဂ
တွေကျရောက်သလဲဆိုတာ’

ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ခင်မျိုးချစ်က သိလိုစေချင်
မေးပါတော့တယ်။

‘ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက် ပယောဂလဲဆိုတော့ ဒီအိမ်က
အိမ်ဦးနတ်နဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်’

‘ရှင်... ဒီအိမ်က အိမ်ဦးနတ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်က အိမ်ဦးနတ်ဟာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်၊
သူ့ကို နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်းလျှာကြမ်းနဲ့ ဆက်ဆံရင် အိမ်ဦးနတ် ဒုက္ခ
ရောက်ကိန်းမြင်တယ်၊ မယုံရင် ဒီည ညဉ့်နက်တဲ့အခါကြည့်၊
ညည်းရဲ့ ယောက်ျား အမှောင့်ပယောဂတွေကြောင့် အိပ်ယာကနေထပြီး
ကြောင် လိုအော်လိမ့်မယ်’

‘ဘာ... ကျွန်မယောက်ျား ကြောင်လိုအော်မယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အော်ကိုအော်မှာ’

ခင်မျိုးချစ် ယုံတစ်ဝက်မယုံတဝက်ပုံစံမျိုးဖြစ်သွားရင်းက...

‘တကယ် သေချာလို့လား ဆရာရယ်’

‘သိပ်သေချာတယ်၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်၊ ညည်းကို ငါ
ထပ်သတိပေးမယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ်ကို မဆူပါနဲ့၊ မအော်ပါနဲ့၊ စိတ်
ချမ်းသာအောင်ထား၊ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ညည်းယောက်ျား
သေကိုသေမှာ’

‘အဲဒါမျိုးတော့ ကျွန်မ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မ
မှာ ကိုးကွယ်အားထားရာဆိုလို့ သားသမီးလည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊
ဒီခင်ပွန်းပဲ ရှိတာ၊ ပါးစပ်က ကြမ်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဝသီဗိုလို့ပါ၊
ကျွန်မလေ သူ့ကိုတော့ အသက်မသေစေချင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ
ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ နေပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာရဲ့လိပ်စာကို ပေးပါဦး’

‘ရှေ့... ဒါ... ငါ့လိပ်စာကဒ်ပြား၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားမှာ
ငါ့အလုပ်ခန်းရှိတယ်၊ သွားပြီ’

ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ညှိလုံး အိမ်ထဲကနေ ထွက်သွားတာကို
ကြည့်ပြီး ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် စိတ်ထဲက ဇေဝေဝေတွေဖြစ်ရင်းက
လုပ်လက်စအလုပ်ကိုတောင် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပါ။

သည်ည စောစောကပြောသွားသလို ကိုကိုမောင်
ကြောင်စိတ် ပေါက်လျှင်တော့ ဒုက္ခပဲလို့။

ရုံးကနေ ကိုကိုမောင် ဖုန်းဆက်လို့ ဗေဒင်ဆရာညိုလုံး ဖုန်း
ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

‘ဗေဒင်ဆရာ အဆင်ပြေလား’

‘ဘာပြေသလဲ မမေးနဲ့၊ ကိုယ့်လူရဲ့မိန်းမ ကျုပ်ရဲ့စကားလုံး
တွေအောက်မှာ အသေအချာ ယုံကြည်ပြီး ကိုယ့်လူအတွက် တော်တော်
စိုးရိမ်ပုံရတယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ဒီည ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ဆက်လုပ်’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက ဖုန်းချလိုက်ချင်းမှာပဲ-

‘ကိုညိုလုံး ဒီနေ့ဗေဒင်ဆိုင် ရှင်မသွားဘူး၊ ဘယ်တွေ အလေ
လိုက်နေသလဲ ပြော’

အနီးအနားကို ခပ်ဝဝနဲ့ ညိုလုံးရဲ့ မိန်းမက ရောက်လာပြီး
ဒေါသတကြီးနဲ့ မေးပါတယ်။

‘ငါ ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွာ’

‘ကိစ္စတွေ အသာထား၊ ဟောဟိုမှာ အဝတ်တွေပုံထားတယ်၊
အကုန်လျော် ပြီးရင် ဟင်းချက်ဦး၊ စားဖို့က ဘာမှမရှိဘူး၊ ရှင်နော်
ကျွန်မအကြောင်း သိတယ်နော်’

‘ဟဲ... ဟဲ... မချိုပျုံးရယ် မင်းအကြောင်း ငါ သိပါတယ်၊
ငါမှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအကြောင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်၊ ငါ

မင်းကို ဘယ်လောက်ကြောက်ရတယ်ဆိုတာ၊ စိတ်ချ ညရောက်ရင်
မင်းကို ကောင်းကောင်းနှိပ်ပေးနင်းပေးဦးမယ်’

‘ဒါဖြင့်ရင် ပြီးရော၊ အကုန်လုပ်ထားလိုက်၊ ကျွန်မ ပိုကာ
ကျိတ်ဝိုင်းသွားဦးမယ်’

ညိုလုံးမိန်းမ မချိုပျုံးက ပိုက်ဆံအိတ် ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး
အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားပါတယ်။

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးကတော့ ဒီမြင်ကွင်းကို သူ အကြံတွေပေး
ပေးနေတဲ့ ကိုကိုမောင်သာ မြင်ရင် ဘာတွေဘယ်လိုပြောပြီး ဘယ်လို
ရှုံ့ချလေမလဲလို့ အဝတ်တွေနာနာဖွတ်လျော်ရင်းက တွေးမိလိုက်ပါ
သေးရဲ့။

○

အိပ်ယာပေါ်မှာ ကိုကိုမောင်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသလို ခင်မျိုးချစ်ကလည်း ကိုကိုမောင်နည်းတူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် ဟောကံသံပေးပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပါတယ်။

ခင်မျိုးချစ်စိတ်ထဲမှာ နေ့လည်က ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ဗေဒင်ဆရာပြောသွားတာ ဟုတ်နေရင်တော့ ဘာတွေဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်းသာဖြစ်နေရင်တော့ ကိုကိုမောင်အသက်အန္တရာယ်ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားခန်းထပ်ဖွင့်ရုံမက အခုရက်အတွင်း ကိုကိုမောင်အပြုအမူတွေ ယခင်ထက် မတူတာ အနှောင့်အယှက်ပယောဂတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့။

ခင်မျိုးချစ်နည်းတူ ကိုကိုမောင်ကလည်း ဒီညတော့ ကြောင်လို အပီအပြင် လုပ်ပြလိုက်မယ်လို့ ခင်မျိုးချစ် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေမှန်း ကိုကိုမောင် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။

အဝေးက ခွေးအူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုကိုမောင် လက်မှာပတ်ထားတဲ့ နာရီကိုကြည့်တော့ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ ဗေဒင်ဆရာညီလုံးပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလို့။

ကိုကိုမောင်က ခင်မျိုးချစ်အိပ်နေတာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးအိပ်ယာကထကာ လက်တွေဆန့်တန်းရင်း လေးဘက်ထောက်လိုက်ပါတယ်။

‘ညောင်... ညောင်’

ပါးစပ်က ကြောင်လိုအော်သံပေးရင်း ခုတင်ပေါ်ကနေ ကြမ်းပြင်ကို လေးဘက်ထောက်ဆင်းသွားပြီး ကြမ်းပြင်ကို ကြောင်လိုနမ်းရှုံ့ရင်းက ပါးစပ်ကနေ မရပ်မနားနဲ့...

‘ညောင်... ညောင်’

‘ညောင်... ညောင်’

‘ညောင်... ညောင်’

ပါးစပ်က ကြောင်အော်သံပေးလိုက် အခန်းသံမှာ ကြောင်လို လှည့်ပတ်သွားနဲ့ ဖြစ်နေတာကို မြင်ရတဲ့ ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားရင်း နေ့လည်က ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ဗေဒင်ယတြာဆရာ ပြောတာ တကယ်ဟုတ်နေပြီလို့ တွေးရင်းက ကြက်သီးတွေထပြီး စောင်ခေါင်းပြီးခွဲ အိပ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုမောင်လည်း ဒီလောက်ဆို ခင်မျိုးချစ် ယုံလောက်ပြီလို့ ယူဆရင်း အိပ်ယာပေါ်ကို ကြောင်တစ်ကောင်လိုမျိုး ခုန်တက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်အိပ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီတစ်ခါ ဗေဒင်ဆရာညီလုံး အကြံပေးချက်ကတော့ ဒက်ထီကွက်တိပဲလို့ တွေးရင်း ကျေနပ်နေမိပါတယ်။

စောင်ခွဲပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်က ရှေ့ဆက်ပြီး ချစ်ခင်ပွန်း ကိုကိုမောင် ကျန်းမာရေးအတွက်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲလို့ တွေးနေတာ ကိုကိုမောင်ကတော့ လာမယ့်သုံးရက်အတွင်း

ဘာတွေ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မလဲလို့ မတွေးတတ်အောင်ဘဲ ဖြစ်လို့နေ
သေးရဲ့။

ယုမင်း

ကိုယ့်အတွက်

နှလုံးသားကတော့ လွန်သွင်းပြီ။

အခန်း(၁၂)

အိပ်ယာကနိုးလာတော့ ကိုကိုမောင် လည်ချောင်းတွေယားပြီး
ချောင်းကဆိုးချင်လာတယ်။ အရက်တွေသောက်တာများလို့ အပူကန်
ပြီး အပူချောင်းပဲဖြစ်မယ်လို့။

ကိုကိုမောင် နိုးလာပြီလား’

အိမ်အောက်ထပ်ရောက်တော့ အပြောအဆို ချိုချိုသာသာနဲ့
ခင်မျိုးချစ်က လက်ထဲမှာ သွားပွတ်တံသွားတိုက်ဆေးကို အဆင်သင့်
စောင့်နေပါတယ်။

‘ရော... မျက်နှာသစ် သွားတိုက်လိုက်ဦး’

ခင်မျိုးချစ် တစ်ခါဖူးမှ ဒါမျိုးမလုပ်ပေးဖူးလို့ ကိုကိုမောင်
ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲလို့။

ရေချိုးခန်းမှာ သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ပြီးသွားပြန်တော့ ရေချိုး
ခန်းဝမှာ ခင်မျိုးချစ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုင်ပြီး စောင့်နေပါတယ်။

‘ရော... ဒါနဲ့ မျက်နှာသုတ်လိုက်၊ ကျွန်မ ထမင်းကြော်နဲ့
ကော်ဖီမစ် သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်’

ခင်မျိုးချစ်က ကိုကိုမောင်လက်ထဲ မျက်နှာသုတ်ပဝါပေးပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ကိုကိုမောင်လည်း ဗေဒင်ဆရာညိုလုံး အကြံပေးတာ ခွင့်တော့တည့်သွားပြီလို့။

ကိုကိုမောင် အဝတ်အစားလဲနေရင်းနဲ့ ချောင်းဆိုးချင်လာလို့ ချောင်းဆိုးလိုက်ပါသေးတယ်။

ပြီးမှ ထမင်းစားခန်းကို လာခဲ့ပါတယ်။

‘စောစောက ချောင်းဆိုးသံကြားတယ်’

‘အပူချောင်းပါကွာ၊ အဟွတ်... အဟွတ်’

ထမင်းစားခန်းရောက်တော့ ခင်မျိုးချစ်က မေးနေတုန်းမှာပဲ ကိုကိုမောင် ချောင်းထပ်ဆိုးပြန်ပါတယ်။

‘ဆေးသောက်မလား ကိုကိုမောင်၊ ကော်ဖီမစ် မသောက်နဲ့တော့၊ ထမင်းကြော်လည်း မစားနဲ့တော့၊ မာမီရယ်ဒီမိတ် ကြာဇံထုပ် ပြုတ်လိုက်မယ်၊ ခဏစောင့်’

ခင်မျိုးချစ်က သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ထွက်သွားပြီး ကြာဇံထုပ်ကို ပြုတ်ပြီး ယူလာပေးပါတယ်။

‘ကဲ... ပူတုန်းလေး သောက်လိုက်’

ခင်မျိုးချစ် အပြုအမူတွေက တကယ့်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ဦးလို ဖြစ်နေတာ ခါတိုင်းရက်တွေ လတွေ တုန်းက ဒါမျိုး ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ခဲ့လေသလဲ မသိပါ’

‘ကိုကိုမောင် ပြောရဦးမယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မဖေဖေရဲ့ မွေးနေ့ ညနေအိမ်မှာ မိသားစုတွေ စုစားကြမယ်၊ အဲဒါ ကိုကိုမောင်နဲ့ကျွန်မ အတူတူသွားကြမယ်’

‘မင်းဘာသာမင်း သွားလိုက်ပါကွာ၊ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တွေ

က ညထိလုပ်ရမှာ၊ ပြီးတော့ ချောင်းကဆိုးနေတော့ အနောင်အယုက် ဖြစ်နေဦးမယ်’

ကိုကိုမောင်က ခင်မျိုးချစ်နဲ့ အတူမလိုက်ချင်လို့ ညာပြောတာကို ခင်မျိုးချစ်က နည်းနည်းတော့ ဒေါသထွက်သွားပါတယ်။ ခါတိုင်းနှစ်တွေ သွားနေကျ လာနေကျ။ ဒီနှစ်မှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့။ ဒါပေမဲ့ ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ ဗေဒင်ဆရာပြောထားတာ ရှိနေတော့ ဒေါသထွက်နေတာကိုချုပ်တည်းလိုက်ရပါတယ်။

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ သွားလိုက်မယ်’

‘အေး... ငါလည်း ကြာဇံပြုတ်သောက်ပြီးရင် ကုမ္ပဏီကို ပြေးပြီ’

ကိုကိုမောင်လည်း ကြာဇံပြုတ်သောက်ပြီး ပို့ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးသောက်ပြီး ကုမ္ပဏီကို အမြန်ပြေးမယ်လို့ ဒီနေ့ မွန်မွန်သော်နဲ့ ပြောစရာကိစ္စတွေ ရှိနေတာ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူးလေ။

○

စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်ကတည်းက မွန်မွန်သော် ဘာ စကားမှမပြောဘဲ ကန်ရေပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေပါတယ်။ မနက်က ကုမ္ပဏီကိုရောက်တော့ မွန်မွန်သော်က ကိုကိုမောင်ကို လုံးဝစကား မပြောဘူး။ မျက်နှာကြီးစူပုပ်နေလို့။ ကိုကိုမောင်လည်း သူက စကား စရင် မွန်မွန်သော် စိတ်ဆိုးမှာစိုးတာနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေမိ တယ်။ ဒီကြားထဲ ချောင်းကလည်း ဆိုးသေးရဲ့။

နေ့လည်ထမင်းစားချိန်ရောက်ခါနီးမှ မွန်မွန်သော်က တစ်ခုခု သွားစားမယ်ပြောလို့ ဒီကရပ်တည်ယှဉ်ထဲက Fun စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်လာတာ။ ရောက်လာတော့လည်း မှာစရာရှိတာတွေကို ကိုကို မောင်က ဒိုင်ခံမှာပြီး ရောက်လာတော့လည်း မစားသေးတော့ ကိုကို မောင် စိတ်မရှည်တော့ဘူး။

‘မွန် မှာထားတာတွေ ရောက်တာကြာနေပြီ၊ စားဦးလေ’

‘မစားသေးဘူး မကျေနပ်လို့’

‘ဘာတွေမကျေနပ်ဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာမကျေနပ်ရမှာလဲ၊ ဒီနေ့ ဘယ်နှယ်ရက်ရှိပြီလဲ၊ ကိုကို မောင်ရဲ့ မိန်းမကို ခုနစ်ရက်အတွင်း ကွာပေးမယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ထိ

ဘာအခြေအနေထူးလို့လဲ၊ ဘာမှမထူးဘူး မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ အိမ်ကမိန်းမကို ကိုကိုမောင် မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး’

‘စွန့်လွှတ်ဖို့အတွက် ကိုလည်း ကြိုးစားနေပါတယ် မွန်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုကြောင့်မှန်းမသိပါဘူး၊ အဆင်မပြေဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာတွေ အဆင်မပြေတာလဲ ကိုကိုမောင်ပဲ မွန်ကို လက်ထပ် ချင်တယ်ဆို၊ အားလုံးကို စွန့်ရဲရမှာပေါ့၊ ပြောလေ၊ မပြောနိုင်တော့ ဘူး မဟုတ်လား’

မွန်မွန်သော် ပြောသလိုပါပဲ။ ကိုကိုမောင် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေပါတယ်။

‘ကလင်... ကလင်’

အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း အချိန်မှာပဲ ဖုန်းခေါ်လာလို့ ဟမ်းဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ ဟမ်းဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင်လား၊ ညနေ ကုမ္ပဏီကပြန်ရင် ကျွန်မကို အပေ တို့အိမ်မှာ ဝင်ခေါ်နော်၊ စောင့်နေမယ်’

‘အေး... အေး’

ကိုကိုမောင်က ဟမ်းဖုန်းကို ပိတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ

‘ဘယ်ကဖုန်းလဲ ကိုကိုမောင်’

‘အိမ်ကမိန်းမရဲ့ဖုန်းပါ’

‘ဘာလို့ဆက်တာလဲ’

အိမ်ကမိန်းမဆိုတဲ့အတွက် မွန်မွန်သော် မျက်နှာပျက်သွားရင်း က မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီနေ့ညနေ ကုမ္ပဏီကပြန်ရင် သူ့အပေအိမ်မှာ သူ့ကိုဝင်ခေါ် လို့ပြောတာပါ’

‘ဒါဆို ကိုကိုမောင်က သွားခေါ်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘မခေါ်လို့မရဘူးလေ၊ ဒီနေ့ သူ့အဖေမွေးနေ့လေ၊ ကိုယ့် ယောက်ျားမွေးနေ့ ကိုယ်က မသွားချင်လို့ ငြင်းတောင်ငြင်းလိုက်သေး တယ်’

‘အခုတော့ ငြင်းလို့မရတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ညနေ အိမ်က မိန်းမကို သွားခေါ်ရတော့မယ်၊ အလကားလူ၊ သံယောဇဉ်လည်း ရှင်ပြတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ် ခုနစ်ရက်အတွင်း အိမ်က မိန်းမကို ကွာလို့ရမှာလဲ၊ အဲဒီလိုသံယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်ရင် ကျွန်မနဲ့ လာမပတ်သက်နဲ့တော့ ဒါပဲ’

စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ မွန်မွန်သော်က ဘာမှမစားဘဲ မသောက်ဘဲ ထိုင်ရာကနေ ထပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားပါတယ်။

‘မွန်... မွန်... မွန် နေပါဦး’

ကိုကိုမောင်ကလိုက်ခေါ်ပေမယ့် မွန်မွန်သော်က လှည့်တောင် မကြည့်ဘဲ ကားကို မောင်းထွက်သွားပါတယ်။ မွန်မွန်သော်နဲ့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် နေ့လယ်စာစားမယ်ဆိုတဲ့ ကြည်နူးမှု ခင်မျိုးချစ် ဖုန်းဆက်လို့ ပျက်သုဉ်းသွားတဲ့အတွက် ယောက်ျားပီပီ ကျိန်ဆဲမိပါတော့တယ်။

‘သမီးကို သမီးဖေဖေရဲ့ မွေးနေ့အဖြစ် မိသားစုတွေ စုံစုံညီညီ နဲ့ ညစာစားတဲ့ပွဲမှာ အမေက မှာစရာရှိတာ မှာရမယ်၊ သမီးနဲ့ကိုကို မောင်ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်က ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ခင်ပွန်းက ကိုယ့်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးတာဆိုတော့ ရိုသေသမှုရှိဖို့က အရေးကြီး တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်က ဆွဲဆောင်မှုရှိဖို့ကလည်း လိုအပ်တယ်၊ ငါတော့ ယောက်ျားရသွားပြီးပြီဆိုပြီး ဖြစ်သလို မနေရ ဘူး’

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့မိခင်က ခင်မျိုးချစ်ရဲ့အဖေမွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် မိသားစု စုံစုံညီညီနဲ့ ညစာစားလို့အပြီး ဆုံးမစကားပြောနေတာ ခင်မျိုး ချစ်ကို လာကြိုတဲ့ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက်ပါ နားထောင်လို့ နေရပါ တယ်။

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ဖခင်က ကိုကိုမောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘သမီးကို သူ့အမေက ဆုံးမပြီးတော့ မင်းကိုလည်း ပြောသင့် ပြောထိုက်တာတွေပြောရဦးမယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်မြဲဖို့ဆိုတာ လင်မယားနှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားက သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ်ကျင့်တရားဖောက်ပြန်ရင် အဲဒီအိမ် ထောင်ရေးဟာ ပြိုကွဲတာပဲ၊ ဒီတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ငြိမ်းပါကွာ’

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ ဖခင်က သူနဲ့မွန်မွန်သော် ကိစ္စကိုများ သိလို့ စောင်းပါးရိပ်ခြည်ပြောနေလေသလားလို့ တွေးမိရင်းက မျက်နှာမထား တတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကို ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ဖခင်က ဘာမှမသိဘဲ ဩဝါဒတွေ ထပ်ခြွေနေပြန်ပါရဲ့။

‘တကယ်တော့ မင်းရဲ့မိဘတွေက သမီးခင်မျိုးချစ်နဲ့ မင်းနဲ့ ပေးစားဖို့ လာရောက်ပြောစဉ်က သမီးက လက်မခံဘူး၊ သူက အိမ်မှ ကိစ္စတာဝန်ကျေပြီး သူ့ဟာနဲ့သူ မပြင်မဆင် အလှအပ မချယ်သဘဲ အိမ်တစ်အိမ်လုံးတာဝန် သူက အကုန်ယူပြီး လုပ်ပေးတာ၊ ဘာသာ တရားကလည်း ကိုင်းရှိုင်းသေးတယ်၊ နောက်ဆုံး ဦးတို့က မင်းနဲ့သင့် တော်ပါတယ် ပြောလို့ အတင်းအကျပ် စီစဉ်တော့မှ သူက လက်ခံတာ၊ ထင်တောင် မထင်ထားဘူး၊ မိဘတွေ ပေးစားတာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်မှချစ်ပါ့မလားလို့၊ အခုတော့ သမီးဟာ သူ့ဘဝအတွက် ခင်ပွန်းကို မှန်ကန်စွာရွေးနိုင်ခဲ့ပြီပေါ့ကွာ’

ကိုကိုမောင် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။ သူ့အတွေးထဲမှာ တော့ ခုနစ်ရက်အတွင်း မိန်းမကွာဖို့ စီစဉ်နေကာမှ သည်စကားတွေက သူ့အတွက် အဟန့်အတားတွေလေလားလို့ စဉ်းစားတာ အိမ်ရောက်တဲ့ အထိအောင်ပါပဲ။

တီးလုံးသံတွေကြောင့် ကိုကိုမောင် အိပ်ပျော်နေရာကနေ နိုးလာပါတယ်။ ဘယ်ကဖွင့်နေသလဲလို့ စူးစမ်းနေတုန်းမှာပဲ ချောင်းက ဆိုးချင်လာလို့ ချောင်းဆိုးတာ အဆက်မပြတ်ပါပဲ။ ကက်ဆက်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တီးလုံးသံကြောင့် သူ ချောင်းဆိုးနေတဲ့ အသံကို ကြားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

‘ခင်မျိုးချစ်... ခင်မျိုးချစ်ရေ’

ကိုကိုမောင်က ခင်မျိုးချစ်ကို လှမ်းခေါ်ရင်း အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းကြည့်တော့မှ လောကကြီး ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပါလိမ့်လို့။ ခင်မျိုးချစ်က ဒီဗွီဒီအေးရိုးဗစ်အကွေ့ကို အသံတိုးတိုးဖွင့်ပြီး အကလေးကျင့်နေလို့ပါ။

ခင်မျိုးချစ်က ကိုကိုမောင် ကြည့်နေတာကို အကကျင့်နေတာ မရပ်တန့်ဘဲ ကိုကိုမောင်အနားကို ရောက်လာပြီး အိန္ဒိယရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲမှာ မင်းသမီးက မင်းသားအနားမှာ လှည့်ပတ်ကသလိုမျိုး ကလို့နေပါတယ်။ ကိုကိုမောင် လုံးဝ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

‘ခင်မျိုးချစ်... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေ ဒီလောက် ညဉ့်နက်တဲ့အချိန်ကြီးမှာ အရူးထနေတာလဲ’

‘ဘာမှအရူးထတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူများတွေလို ခေတ်မီအောင် လို့ အကကျင့်နေတာ၊ နေ့ဘက်မှာ မလုပ်ရဲလို့၊ ည လူခြေတိတ်မှ လုပ်ရတာ’

‘အဲဒါတွေ အသာထားဦး၊ ငါ အိပ်ပျော်နေရင်း ချောင်းအရမ်း ဆိုးလို့ ထလာတာ၊ ဆေးလေး ဘာလေးတိုက်ဦး’

‘အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်’

ခင်မျိုးချစ်ကို ပြောဆိုနေရင်း ကိုကိုမောင်က ချောင်းထပ်ဆိုး လို့ ခင်မျိုးချစ် ဒီဗွီဒီစက်ကို အမြန်ပြေးပိတ်လိုက်ပါတယ်။

‘ကိုကိုမောင် နေဦး၊ ကျွန်မ ဆေးသွားယူလိုက်ဦးမယ်’

ပျာပျာသလဲနဲ့ ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် ဆေးပုလင်းတွေယူချ လာပြီး ကိုကိုမောင်ကို ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး သောက်ဖို့ပေးပါတယ်။

‘ဆေးသောက်ပြီးရင် အိပ်ယာထမှာ ပြန်မှိန်းလိုက်၊ ကျွန်မ နောက်ကလိုက်လာခဲ့မယ်’

ကိုကိုမောင်လည်း ဆေးသောက်ပြီးပြီးချင်း အိပ်ခန်းကို ပြန် သွားပြီး အိပ်ယာထမှာ မှိန်းနေပါတော့တယ်။

ခင်မျိုးချစ်တိုက်တဲ့ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး သောက်ပြီးမှိန်း နေတဲ့ ကိုကိုမောင် စကားသံတွေ ကြားနေရလို့ ဘယ်သူများ သူ့ဘေး နားထိုင်ပြီး ပြောနေသလဲလို့ မသိမသာမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ခင်မျိုး ချစ်က သူ့ဘေးနားမှာထိုင်ပြီး စကားတစ်ယောက်တည်း ပြောနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

တစ်ညလုံး မအိပ်သေးဘဲ ကို ကိုမောင် အိပ်နေတဲ့ ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်လို့။

‘ယောက်ျားရယ်... ချောင်းဆိုးအမြန်ပျောက်ပါစေ၊ ဒီချောင်း ဆိုးတာမျိုးက တီဘီရောဂါဖြစ်တတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ဘုရား... ဘုရား ကျွန်မယောက်ျား တီဘီရောဂါ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ကျွန်မလေ ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်းတဲ့ မိန်းမလို့ ထင်မှာပဲ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ပါးစပ်က အမူအရာတွေက ကြမ်းချင်သာ ကြမ်းမယ်၊ ကျွန်မလေ ရှင့်ကို တန်ဖိုးထားပါတယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးပါ၊ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ရှင် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့’

ခင်မျိုးချစ်က ကိုကိုမောင်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို နားနဲ့ကပ်ကြည့်ပါ တယ်။ အသက်ရှူတာ မြန်သလား နှေးသလားလို့။ ဒါ့အပြင် ကိုကို

မောင်ရဲ့ နဖူးပြင်က ဆေးသောက်လို့ ချွေးတွေထွက်ထားတာကို လက်နဲ့ သုတ်ပေးလိုနေပါတယ်။

‘အမေက ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို တန်ဖိုးထားရမယ်တဲ့၊ ကျွန်မလေ တန်ဖိုးမထားဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ ရှင်ကိုတန်ဖိုးထားလွန်းလို့ကို ဒီလို ပြုမူဆက်ဆံမိတာ၊ အဲဒါ ရှင်က အပြစ်လို့မြင်ရင် အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ရှင်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတွေပါပဲ’

ခင်မျိုးချစ်က သူ့ရင်တွင်းဖြစ်တွေကို အဝီရင်ဖွင့်နေတာ မျက်လုံးပိတ်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရတဲ့ ကိုကိုမောင် ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ တွေဝေသွားပါတယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်ဖို့က နှစ်ရက်သာလိုတော့တာမို့ ဘာတွေဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲလို့။

ဒါပေမဲ့ ခင်မျိုးချစ် ဘာတွေဘယ်လောက်ရင်ဖွင့်ဖွင့် ဖွန်ဖွန် သော်နဲ့ တွေ့ရင်တော့ သူမ ဘာတွေပြောလေမလဲ သူ့ဘက်က ဘာတွေလုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ တွေးနေပါတယ်။

ဒါကိုယောက်ျားအပေါ် တစ်ညလုံး စိတ်မချလို့ ဘေးနားက ထိုင်စောင့်ပြီး ရင်တွင်းဖြစ်တွေ ပြောဆိုနေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်ကတော့ ဘယ်သိလေပါ့မလဲ။

အဆင်မပြေဘူးဆိုတဲ့စကား

လူတိုင်းလိုလိုပြောကြပါတယ်။

ဆဋ္ဌမနေ့မှာပေါ့ဗျာ

ကိုယ်လည်းအဲဒီအဆင်မပြေခြင်းတွေ

တစ်ဝကြီးစားသုံးရိုက်ရပါရောလား။

အခန်း(၁၃)

ကိုကိုမောင် အိပ်ယာကနိုးလာတော့ မနက်ကိုးနာရီတောင်
ထိုးတော့မယ်။ ကုမ္ပဏီရုံးချိန်နောက်ကျမှာစိုးလို့ မြန်မြန်ရေချိုး အဝတ်
အစားလဲနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခင်မျိုး
ချစ်အသံ မကြားလို့ ဈေးသွားနေတာပဲဖြစ်မယ်လို့ တွေးတုန်းရှိသေး
ခင်မျိုးချစ်က ဈေးဆွဲခြင်းအပြည့် ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာပါ
တယ်။

‘ခင်မျိုးချစ် ဈေးဝယ်တာ များလှချည်လား၊ အိမ်မှာအလှူ
လုပ်မလို့လား’

‘ဘယ်ကသာ အလှူလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်ကျန်းမာရေးအတွက်
နတ်တင်ရမယ်၊ ကိုယ်တော်တွေကို စောင့်ရှောက်ခိုင်းဖို့ ဝယ်လာတာ
တွေ’

‘မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ငါ ချောင်းဆိုးတာက
ဆေးသောက်ရင် ပျောက်တယ်၊ ဆရာဝန်ကိုပြပြီး သူ့ရဲ့လမ်းညွှန်မှု
အတိုင်း သူပေးတဲ့ဆေးသောက်ရင် ပျောက်တယ်၊ ဒီလိုချောင်းဆိုတာ
အပူချောင်းပါ၊ ဒီရက်ထဲမှာ ပွဲတွေများလို့ အရက်သောက်လွန်ပြီး
အပူချောင်းဆိုးတာပါ၊ မင်းရဲ့နတ်တွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး’

‘ဆိုင်တာပေါ့၊ ရှင်မသိတာတွေ အများကြီး ကျွန်မ သိတယ်’
ဒီအချိန်မှာ ကိုကိုမောင်က ချောင်းဆိုးလိုက်ပါတယ်။

‘အဟွတ်... အဟွတ်’

‘ကိုကိုမောင် ခဏနေဦး၊ ဆေးသွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ကုမ္ပဏီ
သွားရင်း ဆေးခန်းဝင်ပြလိုက်ဦး၊ ကြားလား’

ခင်မျိုးချစ်က ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ချထားလိုက်ပြီး
ဆေးပုလင်းသွားယူပြီး ကိုကိုမောင်ကို ဆေးတိုက်လိုက်ပါတယ်။

‘ငါ ကုမ္ပဏီ သွားတော့မယ်၊ ဆေးခန်းဝင်ချင်လည်းဝင်မယ်၊
ငါ့ယပ်ပြောမယ်၊ မင်းရဲ့နုတ်တွေက ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဆရာဝန်ကသာ ဆေးကုပေးနိုင်မှာ၊ မင်း မှတ်ထား’

ကိုကိုမောင်က ဆေးသောက်ပြီး အိမ်ထဲကနေ ကုမ္ပဏီကို
ထွက်သွားပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ ဗေဒင်ယတြာဆရာ ပြော
တာမှန်နေပြီ၊ ယောက်ျားကတော့လေ သူ မယုံကြည်တာနဲ့ ကိုယ်တော်
တွေကို လျှောက်ပြောနေတာ၊ ဘုရား... ဘုရား... ပြန်တောင်းပန်ရ
ဦးမယ်’

ခင်မျိုးချစ်က ဈေးကဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထမင်းစား
ခန်းထဲ ယူသွားရင်း ပါးစပ်က တစ်ယောက်တည်း ပြောနေပါတယ်။

ကုမ္ပဏီကိုသွားဖို့ ကားမောင်းနေတဲ့ ကိုကိုမောင်ကလည်း
ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးရဲ့ လုပ်ကွက်ကတော့ သူမိန်းမ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ Heart
ကို ဟစ်ခါကည်း တန်းထိတာပဲလို့ တွေးရင်း ကျေနပ်နေပါတယ်။

○

ကုမ္ပဏီမှာရှိတဲ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့အခန်းက မှန်လုံတံခါးကို ပိတ်
ပြီး ဂျက်ထိုးထားလို့ အပြင်က အသံလည်းမကြားရသလို အတွင်းက
စကားပြောသံလည်း လုံးဝမကြားရဘူး။

ကိုကိုမောင်ရဲ့ အခန်းထဲမှာတော့ အဝေးကကြည့်ရင် ကိုကို
မောင်နဲ့ မွန်မွန်သော် ကုမ္ပဏီက စာရင်းတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်
ပြီး လုပ်နေတယ်လို့ ထင်နေမှာပါပဲ။

တကယ်တော့...

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုကိုမောင်၊ ဒီနေ့ ခြောက်ရက်ရှိပြီ၊ ရှင့်ဘက်
က ဘာထူးခြားပြီလဲ၊ ရှင့်မိန်းမက ကွာဖို့အသင့်ဖြစ်ပြီလား၊ သူ့ဆီက
ပြတ်သားတဲ့အဖြေ ပေးပြီပေါ့’

‘ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရတော့မလဲမသိဘူး မွန်ရယ်၊ အိမ်က
မိန်းမက ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ တော်တော်ပြောင်းလဲနေတယ်၊
အရင်ကထက် မတူတဲ့ ဆက်ဆံမှုမျိုးတွေ အပြုအမူမျိုးတွေနဲ့ ပြုစု
ယူယနေတော့ ကိုယ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး’

ကိုကိုမောင်စကားကြောင့် မွန်မွန်သော် ဒေါသထွက်သွားခဲ့ရ
ပါတယ်။ ကိုကိုမောင် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘ဪ... ဒီတော့ အဲဒီသာယာမှုကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရတယ်လေ၊ သတ္တမမြောက်နောက်ဆုံးနေ့မှာ ကိုကိုမောင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာပဲ ကျွန်မ စောင့်ကြည့်မယ်၊ ကျွန်မကို ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့’

မွန်မွန်သော်က စိတ်ဆိုးသွားလို့လား မသိ။ အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားပါတယ်။ ကိုကိုမောင်သာ အခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကုပ်နေပါတော့တယ်။

○

‘ဗျို... ဗေဒင်ဆရာ... ဗေဒင်ဆရာ’

ကိုကိုမောင် ကုမ္ပဏီကနေ အပြန် ဗေဒင်ဆရာညှိလုံးတို့အိမ်ကို ကားနဲ့လှည့်ဝင်လာခဲ့ပြီး အိမ်ပေါက်ဝကနေ အိမ်ဝဲကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဘယ်သူလဲဟေ့’

‘ကိုကိုမောင်ပါ’

အထဲက ပြန်ထူးသံနဲ့အတူ ကိုကိုမောင် အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ရယ်ချင်သလိုဖြစ်သွားပါတယ်။

ဗေဒင်ဆရာညှိလုံးက သူမိန်းမကို နင်းပေးနေလို့ပါ။ သူမိန်းမက မျက်လုံးနှစ်လုံးမှိတ်ရင်း ကျောခင်းရင်းက ဇိမ်ခံနေပါတယ်။

‘လာဟေ့ ကိုကိုမောင်၊ ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ’

ဗေဒင်ဆရာညှိလုံးက သူမိန်းမကို နှိပ်ပေးနေတာ မရပ်သေးဘဲ မေးပါတယ်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါ’

‘ကောင်းပြီ ကိုယ့်လူ’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက မိန်းမဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း...

‘မိန်းမ ဒီလောက်နဲ့ ခဏလေးရပ်လိုက်ဦး၊ ပြန်လာမှ ဆက် နင်းပေးမယ်နော်၊ ဟဲ... ဟဲ...’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက သူ့မိန်းမကို မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ပြီး

‘ကိုယ့်လူ သွားမယ်၊ ဒီလိုပဲ မိန်းမကိုချစ်တဲ့သူတွေဟာ ဒီ လောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာပဲ၊ သူတို့က တစ်နေ့လုံး အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ ပင်ပန်းနေတာ၊ သိတတ်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဗေဒင်ဆရာရယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့’

ကိုကိုမောင်က ရယ်ရင်းမှ ထောက်ခံစကားပြောဆိုရင်း ဗေဒင် ဆရာညိုလုံးကို ကားနဲ့တင်ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

○

‘ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဗေဒင်ဆရာ၊ ခင်ဗျားက ဘိုးတော် ယောင်ဆောင် ရှေ့ဖြစ်ဟောဆရာလိုမျိုး မိန်းမကိုပြောလိုက်တာ မိန်းမ က ကွာပေးဖို့နေနေသာသာ အခုတော့ တစ်ခါဖူးမှ မဆက်ဆံဖူးတဲ့ ညင်ညင်သာသာ ဆက်ဆံနည်းမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံပြုမူနေတာ ဘာလဲ၊ မိန်းမကို ကျွန်တော်က မကွာနိုင်ဘဲ ပြန်ပေါင်းအောင် လုပ်ပေးလိုက် တာလား’

အရက်ဆိုင်လည်းရောက်ရော ကိုကိုမောင်က ဗေဒင်ဆရာ ညိုလုံးကို ရင်ဖွင့်ပါတော့တယ်။

‘မဟုတ်ရပါဘူး ကိုယ့်လူရာ၊ စိတ်ချစမ်းပါ’

‘စိတ်ချစမ်းပါ လုပ်မနေနဲ့၊ တစ်ရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီတစ်ရက်မှ အဆင်မပြေရင် ပွဲကပြီးပြီ၊ အခု မွန်မွန်သော်ကလည်း ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ကို အပြတ်ပြောသွားပြီ၊ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရ မလဲ၊ နောက်ဆုံးနေ့ တစ်ရက်ပဲ ဒီမိန်းမကို အပြတ်ကွာမှဖြစ်တော့ မှာ၊ နို့မို့ဆို မွန်မွန်သော်နဲ့ လွဲပြီဗျ၊ သိရဲ့လား’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း အရက်ကို တစ်ကျိုက်မော့လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

‘စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ ကိုယ့်လူရာ၊ ညှိလုံးက မပိုင်ရင်
ခြင်တောင်မရှိက်ဘူး၊ နောက်ဆုံးလုပ်ကွက် ကျန်ပါသေးတယ်၊ ကိုယ့်
လူရဲ့ မိန်းမက ကိုယ့်လူကို ဒီလိုပြုမူဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ တကယ်
စိတ်ကပါတာမှ မဟုတ်တာ၊ အခိုက်အတန့် ယတြာချေသလိုမျိုး
သူ လုပ်တာပါ’

‘မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်နော်၊ သူက တကယ့်ကို စိတ်ပါ
လက်ပါနဲ့ လုပ်နေတာ’

‘စိတ်ပါပါ မပါပါ ကိုယ့်လူ စိတ်အေးအေးသာ ထားစမ်း
ပါ၊ ရှေး... ဒါလေးကို ချလိုက်’

ဗေဒင်ဆရာညှိလုံးက အရက်ခွက်ထဲ အရက်ထည့်ပေးတာ
ကို ကိုကိုမောင်က လက်ခံပြရင်း...

‘နေ... နေ... ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး၊ ချောင်းတွေ
ဆိုးနေတာ၊ ညဆိုမအိပ်ရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဗေဒင်ဆရာဘာသာ အဝ
သောက်ပေတော့’

‘ကိုယ့်လူတော့ ကိုယ့်လူမိန်းမကို ကျုပ်က ကျန်းမာရေး
မကောင်းဘူး ဘာဘူးပြောလိုက်တာ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါပြီ
ထင်တယ်၊ ဒါလည်းကောင်းတာပဲ၊ အညံ့တွေသွားပြီး အကောင်းတွေ
ဝင်လာမယ့်သဘောလို့ပဲ ယူဆလိုက်တော့ ကိုယ့်လူရေ’

ဗေဒင်ဆရာညှိလုံးက ကိုကိုမောင်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ရယ်မော
မောပြောရင်းက အရက်ကိုတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေပါတယ်။

ကိုကိုမောင်ကတော့ နောက်ဆုံးတစ်ရက်တည်းသာ ကျန်တဲ့
နက်ဖြန်မှာ ဘာတွေဖြစ်လေဦးမလဲလို့ မတွေးချင်လည်းမရ တွေးနေ
ရပါသေးရဲ့။

‘အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်’

ကိုကိုမောင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေရင်းက ချောင်း
ဆိုးလို့ နိုးလာပါတယ်။ ချောင်းကလည်း အပူချောင်းဖြစ်လို့လား
မသိ အဆက်မပြတ်ဆိုးတာ မရပ်။

‘ကိုကိုမောင်... ကိုကိုမောင် ရှင် မောနေလား..’

ချောင်းဆိုးသံကြောင့် ခင်မျိုးချစ်က အိပ်ရာကနေ နိုးလာရင်း
ကိုကိုမောင်လက်မောင်းကို လှုပ်ပြီးမေးလိုက်ပါတယ်။

‘ချောင်းဆိုးတာပဲကွာ မောတာပေါ့’

‘ဒါဆိုခဏလေးစောင့်၊ ကျွန်မ ဆေးသွားယူလိုက်ဦးမယ်’

ခင်မျိုးချစ်က ခုတင်ပေါ်ကနေ ခပ်သွက်သွက်ပြေးဆင်းသွား
ပြီး ဆေးပုလင်းနဲ့ ဆေးတွေသွားယူလာပြီး ကိုကိုမောင်ကို ဆေးတိုက်ပါ
တယ်။

‘ဒီလောက်ချောင်းဆိုးနေတာ ဆေးခန်းပြဦးလို့ ကျွန်မ သတိ
ပေးထားရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့မပြတာလဲ’

‘ဆေးခန်းပြရအောင် ဒါက တကယ့်ချောင်းဆိုးရောဂါမှ
မဟုတ်တာ၊ ငါ့ဘာသာငါ အရက်သောက်များလို့ အပူချောင်းဆိုးတာ၊
စိုးရိမ်စရာမှ မဟုတ်တာ’

‘မစိုးရိမ်လို့ရမလား၊ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားလေ၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ စိုးရိမ်ခွင့်ရှိတာပေါ့၊ ရှင် ဒီလိုချောင်းဆိုးနေတာမြင်တော့ ရှင်အစား ကျွန်မပဲ ဝေဒနာတွေကို ခံစားလိုက်ချင်ပါတယ်’

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့စကားသံကို နားထောင်နေတဲ့ ကိုကိုမောင် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်းက ခင်မျိုးချစ်ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သေချာတာက ခင်မျိုးချစ်ပြောလိုက်တဲ့စကားက သူ့ရင်ထဲကလာတဲ့ အသံဖြစ်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

‘ဆေးသောက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ။ ကဲ... မင်းလည်း အိပ်တော့’

ကိုကိုမောင်က အိပ်ယာပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်ပါတယ်။ ခင်မျိုးချစ်လည်း အိပ်ယာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်ရင်း နက်ဖြန်ကျရင်တော့ သူ့ကို လိပ်စာကဒိပေးထားတဲ့ ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ ဗေဒင်ယတြာဆရာဆီ သွားပြီး ကိုကိုမောင်ကျန်းမာရေးအတွက် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ သွားမေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ကြင်နာမှုဆိုတာ နှလုံးသားထဲမှာ

သိမ်းထားတာပါ။

သတ္တမနေ့မှာ ကိုယ်မသိခဲ့တာ

မှားလားကွယ်။

အခန်း(၁၄)

ခင်မျိုးချစ် လိပ်စာကဒ်ပြားကိုင်ရင်း ဘုရားပရုဏ်အတွင်း
ထဲ ဝင်ပြီး ဘုရားကိုဝတ်ပြုပူဇော်ပြီး ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးရဲ့ ဗေဒင်
ဟောခန်းကိုလိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့တာနဲ့ ဘုရားပရုဏ်ထဲက အထွက်
မှာမှ ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးရဲ့ ဗေဒင်ဟောခန်းကို သွားတွေ့တယ်။

ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက စာအုပ်တစ်အုပ်
ကို ဖတ်နေတာ သူ့ဗေဒင်ဟောခန်းထဲ ခင်မျိုးချစ် ဝင်လာတာတောင်
သတိမထားမိဘူး။

‘ဆရာ... ဆရာ’

ခင်မျိုးချစ်က စာဖတ်နေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးကို ခေါ်လိုက်
တော့မှ ဖတ်နေတဲ့စာအုပ်ကိုချလိုက်ပြီး...

‘ဪ...မင်း ရောက်လာပြီကိုး၊ ငါ ဟောတာတွေ မမှန်ဘူး
လား’

‘မှန်တယ် ဆရာ၊ ဆရာရဲ့သတိပေး လမ်းညွှန်မှုတွေကို
ကျွန်မ လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာဘဝင်မကျတာလဲ’

‘ကျွန်မယောက်ျားက ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ညဘက်မှာ ကြောင်လိုအော်ပြီးကတည်းက ကျန်းမာရေးက မကောင်းဖြစ်နေတာ’

‘ဒါ တော်သေးတာပေါ့၊ နို့မို့ဆို ဒီထက်အနှောင့်အယှက်က ပိုပြီးပေးမှာ၊ အသက်ပါပါသွားမှာ ဘာမှတ်လဲ’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးရဲ့ လေသံက နည်းနည်းကျယ်သွားပါတယ်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မယောက်ျား ကျန်းမာဖို့ အသက်ရှည်ဖို့ ဘာ လုပ်ရမှာလဲ ဆရာ’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက ဘာမှမပြောသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံပြုသလို မျက်စိမှိတ်ပြီး စဉ်းစားနေပါတယ်။ ခင်မျိုးချစ်က ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးဆီက ဘာများပြောလေမလဲ နားစွင့်ရင်း အသက် တောင်ရှူဖို့ မေ့နေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက မှိတ်ထားတဲ့ မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်ရင်း

‘အင်း... အာရုံထဲမှာတော့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ အခြေအနေ က တော်တော်ဆိုးနေတယ်’

‘ဘယ်လိုဆိုးတာလဲ ဆရာ’

‘တော်တော်ကို ဆိုးတာ၊ ပြောရမှာ အားတော့နာတယ်’

‘ပြောပါ ဆရာ၊ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားအတွက်ပဲဟာ’

ခင်မျိုးချစ်က အထိတ်တလန့်ပုံစံမျိုးနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘မင်းနဲ့မင်းယောက်ျားဟာ နေ့နံတူတဲ့အတွက် ဓာတ်မတည့် ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ မင်းယောက်ျားဟာ သေဖို့အလားအလာ တော်တော်များတယ်’

‘ရှင်... ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားသေဖို့ ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်

လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာ၊ ကျွန်မယောက်ျား အသက်ရှင်ဖို့ ပြောပါဦး’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံးက ခင်မျိုးချစ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး တည်ငြိမ် တဲ့လေသံဖြင့်...

‘အေး... မင်းရဲ့ယောက်ျား အသက်ရှင်ဖို့ဆို မင်းအပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းက မင်းရဲ့ယောက်ျားကို ကွာရှင်းပေးရမယ်၊ လင်မယားအရာမမြောက်မှ မင်းရဲ့ယောက်ျားက ကျန်းမာရေးကောင်း မှာ’

‘ဘာ... ကျွန်မက သူ့ကိုကွာရမယ်’

‘ကွာရုံနဲ့တင် မင်းရဲ့ယောက်ျား အသက်ရှင်မယ်၊ မရှင်ဘူး မပြောနိုင်သေးဘူး၊ သူ့အတွက်ပိုပြီး စိတ်ချရအောင် မင်းက ယတြာ ချေပေးရဦးမယ်’

‘ပြော... ပြောပါ ဆရာ၊ ဘယ်လိုယတြာချေရမလဲဆိုတာ’

‘ယတြာကတော့ အစိုးဖွင့်ကားမှာ မင်းရဲ့ယောက်ျားဓာတ်ပုံကို မီနိုင်င်းတွေထုတ်ပြီး ပတ်ပတ်လည် ရုပ်ရှင်ကားကြော်ငြာသလိုမျိုး ကပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ မြို့အနှံ့တစ်မြို့လုံး ကြော်ငြာလှည့်သလို လှည့် ပြီး မင်းရဲ့ယောက်ျား ကျန်းမာပါစေလို့ ကြော်ငြာသလိုမျိုး အော်လံနဲ့ အော်ရမယ်၊ ဒါမှ သူ့အသက်ရှင်မှာ၊ ဒီယတြာ မင်းလုပ်နိုင်ပါ့မလား’

ဗေဒင်ဆရာညိုလုံး စိတ်ထဲရှိတာသာ ပြောလိုက်ရပေမယ့် သူက ရယ်ချင်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မျိုးချစ်က သူပြောနေတာကို တကယ်အဟုတ်ထင်ပြီး လေးလေးနက်နက် ခံစားရင်း...

‘စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဆရာရဲ့ယတြာအတိုင်း ကျွန်မ လုပ်ပါမယ်၊ ကျွန်မလေ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားအပေါ် မှာ နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်းတာကလွဲပြီး တစ်ခါဖူးမှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဖူးပါ

ဘူး၊ ဇနီးမယားအဖြစ်လည်း တာဝန်ကျေခံပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့
ယောက်ျားအသက်ရှင်ဖို့ ကျွန်မ သူနဲ့ကွဲပေးမယ်၊ ဆရာပြောတဲ့ ယတြာ
အားလုံးလုပ်မယ်၊ စိတ်ချ၊ သူအသက်ရှည်ရင်တော်ပြီ၊ ကျွန်မ အားလုံး
ကို စွန့်လွှတ်ရဲတယ်၊ ကျွန်မ လုပ်မယ်’

‘လုပ်မယ်ဆို အမြန်ဆုံးသာ လုပ်ပေတော့၊ မင်းယောက်ျားရဲ့
အနှောင့်အယှက် ပယောဂတွေ ဒါမှမြန်မြန်ပျောက်ကွယ်မှာ’

‘စိတ်ချပါ ဆရာ၊ သူ့အသက်ထက် လောကကြီးမှာ ဘာမှ
အရေးမကြီးပါဘူး’

ခင်မျိုးချစ်က ပိုက်ဆံပေးဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ
အထုတ်မှာ...

‘နေ... နေ... ပေးစရာမလိုဘူး၊ အာရုံမှာ ဓာတ်ကျလို့
သတ္တဝါတွေကို ကူညီတာပါ’

ခင်မျိုးချစ်လည်း ဗေဒင်ဆရာညီလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဗေဒင်
ခန်းကနေ ပြန်လာပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ဖို့ ဘုရားကနေ
မြို့ထဲကို သွားပါတော့တယ်။

ကိုကိုမောင် လုံးဝနေလို့ထိုင်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ နေ
လည် ဆယ့်နှစ်နာရီသာထိုးတော့မယ်။ မွန်မွန်သော်က အခုချိန်ထိ
ကုမ္ပဏီကို မရောက်လာသေးဘူး။ ဒီနေ့က ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့
ဖြစ်ပြီမို့ သူမိန်းမနဲ့ မကွာရှင်းနိုင်လို့ဆိုပြီး စိတ်ပျက်လို့ သူ့ကိုမကြည့်
ချင်လောက်အောင် မုန်းသွားပြီလားမသိ။

မွန်မွန်သော်ရဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို ဖုန်းတွေဆက်ပေးမယ့်လည်း ဖုန်း
ပိတ်ထားတဲ့ ဖြေကြားသံကိုချည်းပဲ ကြားနေရလို့ စိတ်က အလိုမကျ
ပိုဖြစ်လို့လာတယ်။

ဒီကနေ့မှာမှ ပြတ်သားတဲ့ အဖြေမပေးနိုင်ရင် သူ့အဖို့ မွန်မွန်
သော်နဲ့ ဝေးပြီ။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ဒီကုမ္ပဏီမှာ အတူတူ တစ်ခန်း
တည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်ရမယ့် ကိစ္စကို ဘယ်လို
ရှေ့ခရီးဆက်ရမလဲလို့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်နေပါတယ်။

မွန်မွန်သော်လာလေမလားလို့ နေ့လည်နှစ်နာရီသာထိုးသွား
တယ်။ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမမြင်ရသေး။

‘ဆရာ...အခန်းထဲကမထွက်ဘဲ ထမင်းတွေဘာတွေလောင်
သွားမစားပါလား’

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကိုကိုမောင်ရှိနေတဲ့ အခန်းထဲ
စာရင်းတွေလာပို့ရင်း ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကိုကိုမောင်က...

‘မိုက်မဆာသေးလို့ပါကွာ’

‘ခါတိုင်း ဆရာနဲ့လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဒေါ်မွန်မွန်သော်တို့
အတူတူစားတာကိုး၊ ဒီနေ့ ဒေါ်မွန်မွန်သော်မှ မရှိတာ၊ ဒေါ်မွန်မွန်သော်
က ခွင့်တင်သွားတယ်၊ ခွင့်ကိုမနေ့ညနေကတည်းက တင်သွားတာ’

‘ဟုတ်လား’

ကိုကိုမောင် လုံးဝမသိဘဲ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းကောင်လေး
ကြောင့် မွန်မွန်သော် ဘာလို့မလာလဲဆိုတာ၊ အခုမှသိလိုက်ရလို့
သူစိတ်ထဲမှာ အလုံးကြီးဝင်ဆောင်သလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

သူ့ဘက်က မပြတ်သားလို့ မွန်မွန်သော် ရှောင်ပြေးလေပြီ
လားလို့။

ညနေကုမ္ပဏီအလုပ်ပြီးချိန်အထိ အခန်းထဲမှာ ကိုကိုမောင်
ရှေ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အတွေးနယ်ချဲ့နေရင်း ချောင်းဆိုးလိုက် မွန်မွန်
သော်အကြောင်း တွေးလိုက်နှင့် မိုးချုပ်မှ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

○

‘အဟွတ်... အဟွတ်’

ကိုကိုမောင် အိပ်မောကျနေရင်းမှ ချောင်းဆိုးလို့ အိပ်ယာက
နိုးလာပါတယ်။

ဆေးသောက်ဖို့ ခင်မျိုးချစ်ကို နှိုးဖို့ကြည့်လိုက်တော့ ခင်မျိုး
ချစ်က နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေလို့ နှိုးရမှာ အားနာတာနဲ့ ကိုကို
မောင် အိပ်ယာကနေ ထပြီး အိမ်အောက်ထပ်ဆင်း ဆေးပုလင်းတွေ
သွားရှာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာဆေးပုလင်းမှ မတွေ့တာနဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ
ရှိမယ်ထင်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ပြန်တက်လာခဲ့တယ်။

အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ရှာတာလည်း မတွေ့တော့ နောက်ဆုံး
အဝတ်အစားထည့်တဲ့ ဘီဒီပေါ်မှာ ဆေးပုလင်းလေးတွေ သွားတွေ
တယ်။

ဆေးပုလင်းတွေယူနေရင်း ဆေးပုလင်းတွေအောက်မှ ဖိထား
တဲ့ စာအုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ်
ဖြစ်လို့နေပါတယ်။ ကိုကိုမောင်က ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး
လက်ကကိုင်ကာ ခင်မျိုးချစ် ခါတိုင်းတိုက်တဲ့ဆေးအညွှန်းတိုင်း ဆေး
တွေစပ်ပြီး သောက်လိုက်တယ်။

ပြီးမှ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ခင်မျိုးချစ်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် အဟောင်းကို လှန်လှောကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူ ဘယ်လိုမှမထင် ထားတာတွေ တွေ့ရလို့ ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

‘ကျွန်မ ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အချစ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မက မထိမခံ မာနခဲ။ ဆပ်ဆပ်ကြမို့ ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ ချစ်ခွင့်မပန်ခဲ့ဘူး။ အားလုံးက ကျွန်မပါးစပ်ပေါက်ကိုလန့်ကြတယ်။ တချို့ကလည်း ပြောကြတယ်။ ကျွန်မက စကားများတယ်တဲ့။ ဒါက တော့ မွေးဖွားလာကတည်းက ကိုယ့်ဗီစီစရိုက်တစ်ခုက ပါလာတာ ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။’

ဒီလိုနဲ့ သမီးအကြီးပီပီ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှုကိစ္စ တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ရင်း နေလာခဲ့တာ တစ်နေ့မှာ မိဘတွေက ယောက်ျားပေးစားဖို့ ကျွန်မကို ပြောပြတယ်။

ကျွန်မ ငြင်းပါတယ်။ လက်မထပ်ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးလူလူ နေပါရစေလို့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ပေးစား မယ့်သူကိုတွေ့ရတဲ့အခါ ကျွန်မလေ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး။ လုံးဝ မငြင်းချင်တော့ဘူး။ သူက တည်ကြည်တယ်။ ယောက်ျား ပီသတယ်။ ကျွန်မရဲ့မသိစိတ်က သူ့ကို အားကိုချင်စိတ်တွေပေါက်လာ တယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို လက်ထပ် မယ်။ မယားဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ပြုစုမယ်လို့။ ဒါပေမဲ့ စကားများ တဲ့ပါးစပ် ပွစိပွစိပြောတဲ့ ကျွန်မရဲ့အကျင့်ကိုတော့ မပျောက်နိုင်ဘူးပေါ့ လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မပြောရတာကတော့ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားကို ကျွန်မ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိတယ်ဆိုတာပါပဲ’

ကိုကိုမောင် ကျန်တဲ့စာမျက်နှာတွေ ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ အိပ်ယာပေါ်မှာ နှစ်နှစ်မြိုက် မြိုက် အိပ်မောကျနေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်ကို ကြည့်လိုက်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် မျက်နှာဖုံးကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါ တယ်။

မိန်းမတွေများ တော်တော်ကို ဟန်ဆောင်နိုင်တာပဲလို့။

ကိုယ့်ခံစားချက်လေးကို ထုတ်ဖော်ပြောရမှာ ဝန်လေးလို့ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာပဲ ရင်ဖွင့်ရက်လေခြင်းလို့။

အခန်းထဲမှာ လေအေးစက် တပ်ထားတာ အေးနေတာဆို တော့ စောင်မခြံဘဲ အိပ်မောကျနေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်ကို စောင်ခြံပေးရင်း ကိုကိုမောင် အိပ်ယာပေါ်မှာ လှဲရင်း နက်ဖြန်ခါ ဘာတွေဘယ်လိုလုပ်ရ ဦးလေမလဲလို့ အကြံတွေထုတ်နေမိပါတယ်။

လူဆိုတာ

ထင်တိုင်းဖြစ်သလား။

အဲဒီလိုသာဆိုပွဲကသိပ်ပြီ။

အခန်း(၁၅)

ဒီနေ့ဆိုရှစ်ရက်မြောက်ပြီ။ မွန်မွန်သော်က ခုနစ်ရက်အတွင်း မိန်းမကို ကွာခိုင်းပေမယ့် ဘာမှထူးခြားမှုမရှိဘဲ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်လို့ ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုလုပ်ရလေမလဲလို့ ကိုကိုမောင် ကားမောင်းရင်းက ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေပါတယ်။

အကြံပေးတဲ့သူက ပေးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြံတွေက ပွဲ မသိမ်းဘူး ဖြစ်နေလို့။

ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေးကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။ ချောင်းက ခဏခဏဆိုးနဲ့ ဒီနေ့မှ သက်သာသလို ခံစားရတယ်။

ဒီထက်ခံစားရတာက မနေ့က မွန်မွန်သော့်ကို ကုမ္ပဏီမှာ လုံးဝမတွေ့ရလို့ပါပဲ။

ဘာအတွက် ခွင့်တင်သွားရတာလဲဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရ။ စဉ်းစားလို့မရတာထက်ကို သူပြောသလို မလုပ်လို့ သူ့ကို နာကျည်းသွားပြီလားလို့။

‘ကလင်... ကလင်’

ကားမောင်းနေရင်း ဖုန်းလာလို့ ကိုကိုမောင် ဟမ်းဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ မွန်မွန်သော်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်နေပါတယ်။

ကိုကိုမောင် တော်တော်ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ မွန်မွန်သော်က သူ့ကို အဆက်အသွယ်မလုပ်တာ တစ်ရက်လောက်ရှိတာ သူ့စိတ်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက် ထင်နေလို့ပါ။

‘မွန် ပြောပါ၊ ဘာပြောမလို့လဲ’

‘ဘာပြောတာတွေ မပြောတာတွေ အသာထား၊ အခု ဘယ်မှာလဲ’

‘အခုကုမ္ပဏီကို သွားဖို့ ကားမောင်းနေတာ လမ်းပေါ်မှာ’

‘ဒါဆို ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်ကို အခုလာခဲ့’

‘မွန် ကိုယ်က ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ’

‘မေးမနေပါနဲ့၊ အဲဒီကိုသာ လာခဲ့ပါ၊ နှစ်ခုခုအတွင်းရောက်အောင်လာ’

မွန်မွန်သော်က ဖုန်းကိုချသွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လေဆိပ်ကို ချိန်းရသလဲဆိုတာ ကိုကိုမောင် မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်လို့နေပါတယ်။

အကြောင်းထူးတော့ ရှိလို့သာ ဖုန်းဆက်တာဖြစ်မှာပဲလို့ ဆိုပြီး ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် မောင်းနေတဲ့ကားကို ကုမ္ပဏီသွားဖို့ ဦးမတည်တော့ဘဲ ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်ဆီကိုသာ ဦးတည်ပြီး မောင်းလိုက်ပါတော့တယ်။

ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ လူတွေက တော်တော်ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်လို့ ဆိုပြီး ကြည့်နေကြတာ အံ့နေတာပဲ။

အမိုးဖွင့်ဂျစ်ကားကို ဗီနိုင်းဆိုင်ဘုတ်တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာကားဆင်ထားသလိုမျိုး ကိုကိုမောင်ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ဆင်ထားလို့ပါ။ ဒီထက်ဆိုးတာက လမ်းဘေးမှာ ကားရပ်ပြီး ခင်မျိုးချစ်က လက်ထဲမှာ အော်လံကိုင်ရင်း အော်နေလို့ပါ။ အော်နေတာက ဆေးကြော်ငြာ ဈေးရောင်းတာမျိုး မဟုတ်တော့ လူတွေက ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။

‘ကျွန်မယောကျ်ား ကို ကိုမောင် ချမ်းသာပါစေ၊ ကျန်းမာပါစေ၊ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် ဘေးရန်တွေ ကင်းပါစေ အနောင်အယုက် တွေ ကင်းပါစေ’

‘ဟဲ့... ဒါမျိုးမတွေ့ဖူးပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက် မင်းသားမဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့လူကို ကြော်ငြာထိုးပြီး အော်နေတာ ဘာလဲမသိဘူး’

‘ဒါ Performance လုပ်နေတာ ဖြစ်မယ်’

ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မြင်သူတွေက သို့လော သို့လော ပြောနေပေမယ့် ခင်မျိုးချစ်ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဗေဒင်ဆရာညှိလုံး

လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ချစ်လင်ကိုကိုမောင်အတွက် အော်နေပါတယ်။

‘ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား ကိုကိုမောင် ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ဘေးအန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်တွေ ကင်းပါစေ’

ဂျစ်ကားမောင်းနေတဲ့ သူလည်း ဒီမြင်ကွင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်အံ့အားသင့်နေပါတယ်။ မနေ့က သူ့ဂျစ်ကားကို ကြိုက်ချေးပေးလာငှားပြီး မြို့ထဲမှာ ဗီနိုင်းတွေချက်ချင်းလုပ် ချက်ချင်းဆင်ခိုင်းပြီး ဒီနေ့မနက်လည်းရောက်ရော မြို့ထဲမှာ အော်လံကိုင်ပြီး ခင်မိုးချစ်က သူ့ယောက်ျားကိုကိုမောင်အတွက် ယတြာချေပြီး မြို့အနှံ့လိုက်အော်နေတာ သူကားမောင်းတဲ့ဘဝမှာ ဒါမျိုးအခုမှ ကြုံဖူးတာလည်း ပါနေလို့ပါ။

တစ်ခါဖူးမှ ယောက်ျားကို ဒီလိုချစ်တဲ့မိန်းမမျိုး မတွေ့ဖူးတော့ အိမ်ကမိန်းမကို ဒီအကြောင်းအိမ်ရောက်ရင်တော့ ပြောပြရဦးမယ်လို့။

လေဆိပ်ထဲမှာ လူတွေက တရုန်းရုန်းနဲ့ လိုက်ပို့တဲ့သူတွေကော အဝေးကနေ ပြန်လာတဲ့သူတွေကော စည်ကားလို့နေပါတယ်။

ကိုကိုမောင် လေဆိပ်ထဲဝင်လာတော့ မွန်မွန်သော်ကို ခရီးဆောင်အိတ်တွေနဲ့ တွေ့ရပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။

‘မွန် ဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်ရတာလဲ’

ကိုကိုမောင်က လေဆိပ်ကိုရောက်ရောက်ချင်း မွန်မွန်သော်နဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်တွေကိုမြင်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ ကိုကိုမောင် ချာ၊ ပြီးတော့ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိတော့မလို့’

မွန်မွန်သော်က လေဆိပ်ထဲ ဝင်လာတဲ့လူတွေကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ...

‘ဘယ်လိုအမှားကို ကျူးလွန်မှာမို့လို့လဲ’

‘ကိုကိုမောင်ရယ် မွန်ကလေ ဘဝမှာ သာယာမှုနောက်ကိုလိုက်ရင်း သူများလင်မယားချစ်ခြင်းကို ခွဲမိတော့မလို့၊ ဒါတွေဟာ အပြစ်ကြီးတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိမှ ကြောက်လာတယ်၊ သူများလင်’

မယား ကိုယ့်ရဲ့သာယာမှုကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲမှုကို မလိုလားဘူး၊ မွန်က ကိုကိုမောင်မိန်းမကို ခုနစ်ရက်အတွင်းကွာ၊ မွန်က ဒါမှ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ မွန်ဟာ အတော့်ကို မိုက်မဲရာကျနေပြီ၊ ဘဝမှာ ဒါမျိုးဖြစ်လို့က အပြစ်တော်တော်ကြီးမှာ၊ ဒီအချိန်မှာ စင်္ကာပူနိုင်ငံက ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ မွန် ဟိုးကတည်းကလျှောက်ထားတဲ့ စီမံခံခွဲမှု သင်တန်းကိုတက်ဖို့ လာခဲ့ပါတဲ့၊ အားချင်းလာခဲ့ပါလို့ အမျိုးကွေက ဖုန်းဆက်လို့ စီစဉ်စရာတွေရှိတာ အမြန်စီစဉ်လိုက်ရတယ်၊ မွန်နဲ့ကိုကို မောင်နဲ့ဇာတ်လမ်း ဒီမှာပြီးပြီလို့ပဲ သဘောထားတော့နော်၊ ကိုကိုမောင်နဲ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့ဇနီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိပါစေလို့ မွန် ဆုတောင်းပေးမယ်၊ မွန် သွားပြီ။

လိုက်ပါပို့ဆောင်သူမပါတဲ့ မွန်မွန်သော်က သူ့ခရီးဆောင် အိတ်တွေကိုယူပြီး လေဆိပ်အတွင်းထဲကို ဝင်သွားပါတယ်။

ကိုကိုမောင်ခင်မျာ ဘာစကားမှ ပြောချိန်မရတော့။

လေဆိပ်ထဲဝင်သွားတဲ့ မွန်မွန်သော်ကိုသာ ကြည့်ပြီး ကိုကိုမောင် သက်ပြင်းချကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့

ကိုယ့်ဝပ်ကျင်းဟာ

ကိုယ့်အတွက်

အကောင်းဆုံးပါပဲ။

အခန်း(၁၆)

‘ကျွန်မယောက်ျား ကိုကိုမောင် ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ အနှောင့်အယှက် ပယောဂတွေ ကင်းပါစေ’

အမိုးဖွင့်ထားတဲ့ ဂျစ်ကားပေါ်မှာ ချစ်ခင်ပွန်းကိုကိုမောင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံဦးနှိုင်းတွေ ဆင်ထားပြီး မြို့အနှံ့အော်လံကိုင်ပြီး လိုက်အော်နေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် လူတွေဘယ်လောက်ကြည့်ကြည့် ဘယ်လိုဝေဖန်ဖန် ဘာကိုမှကရမစိုက်ဘဲ မြို့အနှံ့အော်နေရတာကိုပဲ ကိုယ့်ခင်ပွန်းအတွက် ကျေနပ်လို့နေပါတယ်။

ခင်မျိုးချစ်တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ မြို့အနှံ့လိုက်အော်ရင်း အင်းလျားကန်စောင်းတံတားဖြူမှတ်တိုင်နား ရောက်လာပါတယ်။

‘ကျွန်မယောက်ျား ကိုကိုမောင် ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ အနှောင့်အယှက်ပယောဂတွေ ကင်းပါစေ’

ခင်မျိုးချစ်ရဲ့အော်သံကြောင့် အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးမှာရှိနေတဲ့ အတွဲတွေက လမ်းမဘက်ကို လှမ်းကြည့်သူက ကြည့်နဲ့ အံ့အားတသင့်နဲ့ ပြန်ပြောသူပြောနဲ့။

ကိုကိုမောင် ကားမောင်းလာရင်းနဲ့ တံတားဖြူမှတ်တိုင်နား အကျော်ရောက်တော့ အမိုးဖွင့်ထားတဲ့ဂျစ်ကားမှာ သူ့ပုံကိုဦးနှိုင်းတွေနဲ့ ဂျစ်ကားမှာ ဆင်ထားလို့ ကိုယ့်မျက်လုံးတောင် ကိုယ်မယုံဖြစ်သွားပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်က အော်လံကိုင်ပြီး ဘာတွေအော်နေသလဲမသိ။ သေသေချာချာကြည့်တော့မှ သူ့မိန်းမ ခင်မျိုးချစ်ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။

ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဘာလုပ်နေသလဲ ကိုကိုမောင် စဉ်းစားမရဖြစ်နေတုန်းမှာ ဂျစ်ကားက အင်လျားလမ်းဘက်ကို ကွေ့လိုက်လို့ ကိုကိုမောင်လည်း နောက်ကနေ ကားကို ဂီယာတင်ရင်း အဲဒီဂျစ်ကားကို မီအောင်မောင်းပါတော့တယ်။

အင်းလျားဆောင်ရွှေနားရောက်တော့ ကိုကိုမောင်က ကားကို ဂျစ်ကားရှေ့ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာပါတယ်။

‘ခင်မျိုးချစ်... ခင်မျိုးချစ်... မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ’

‘ကိုကိုမောင်... ကိုကိုမောင်’

ခင်မျိုးချစ်က အော်လံကိုင်ရင်း ဂျစ်ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလာပါတယ်။

‘ခင်မျိုးချစ် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေလဲကွာ၊ ဒီမှာ ငါ့ဓာတ်ပုံကို ဦးနှိုင်းလုပ်ထားတာကကော’

‘ကိုကိုမောင်ရယ် ဒါက ရှင်အသက်ရှင်ဖို့အတွက်ပါ၊ ဗေဒင်ယတြာဆရာက ရှင့်ကို ကျွန်မ ကွာပေးရမယ်၊ ကွာရုံနဲ့တင် မရသေးဘူး၊ ရှင်ရဲ့ပုံကို ဦးနှိုင်းလုပ်ပြီး မြို့အနှံ့ ရှင်ကျန်းမာရေးအတွက် အော်လံနဲ့ အော်ပြီး ယတြာချေရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ လုပ်ရတာပါ ကိုကိုမောင်’

ကိုကိုမောင် စိတ်ထဲကနေ ဗေဒင်ဆရာညီလုံးကို မေတ္တာပို့နေမိပါတယ်။

‘မင်းကွာ၊ ဒါတွေလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး’

‘မလုပ်ဖို့ လိုမလား ကိုကိုမောင်ရယ်၊ ကျွန်မလေ ရှင်ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တာကို မပြခဲ့ဘူး၊ ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျွန်မအဖို့ ကျွန်မ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ရှင်အသက် ရှင်ရင် ပြီးရော၊ ဘာမှ မစွန့်လွှတ်ရဲစရာမရှိဘူး၊ ဒီအတွက် ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်လို့မြတ်နိုးလို့ ကျေနပ်တယ်၊ လူတွေက ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး’

ကိုကိုမောင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပါ။ မိန်းမဆိုတာ သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲက မျိုသိပ်ထားတဲ့အရာကို သိနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့။

‘ခင်မျိုးချစ် ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ မင်းမသိတဲ့ အရာတစ်ခုကို ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါတွေကို ဖွင့်မပြောပါရစေနဲ့၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အခုချိန်ကစပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ နေသွားကြမယ်၊ အဓိက ပြောရရင်တော့ လင်နဲ့မယားစိတ်တူကိုယ်တူ ရှိဖို့ပဲ’

‘ဒါဆိုရင်’

‘ဒါဆိုရင် ဘာမှလုပ်မနေနဲ့၊ အဲဒီဦးနှိုင်းတွေ ဖြုတ်ခိုင်းလိုက် ကိုယ်က မင်းသားမှမဟုတ်တာ’

ခင်မျိုးချစ်က ဂျစ်ကားမောင်းတဲ့သူကို ဦးနှိုင်းတွေဖြုတ်ခိုင်းပြီး ကိုကိုမောင်ကားနဲ့ ပါသွားပါတယ်။

○

အထူးကုဆေးခန်းခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေတဲ့ ခင်မျိုးချစ် တော်တော်ကို ကျေနပ်နေပါတယ်။ ကလေးမရဘူးထင်ကာမှ အခုတော့ သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားနိုင်လို့ပါ။

ကလေးက ၁၀ကပ်ကပ်လေးနဲ့ချစ်စရာလေးမို့ သူက ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေသလို ကလေးအဖေဖြစ်တဲ့ ကိုကိုမောင်ကလည်း ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်ရုံသာမက သားဖြစ်သူကို လက်ပေါ် ဘမချပါ။

ကလေးချီထားတဲ့ ကိုကိုမောင် တွေးမိပါတယ်။ သူသာ မွန်မွန်သောနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လို့က ဟောဒီလိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားမျိုးရမှ ရပါမလားလို့။

‘အစ်မရေ... ဆေးသောက်မယ်’

သူနာပြုဆရာမလေးက အခန်းထဲဝင်လာပြီး ခင်မျိုးချစ်ကို ဆေးတိုက်ပါတယ်။ ကိုကိုမောင် ကလေးချီထားရင်းက သူနာပြုဆရာမလေးကိုတော့ မွန်မွန်သောနဲ့ တူလှချည်လား၊ ချောလိုက်တာလို့။

ကိုကိုမောင်က သူမိန်းမ ခင်မျိုးချစ်ကို ဆေးတိုက်တဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးရဲ့အလှကို ကလေးချီထားရင်းက ကြည့်နေတာ ခင်မျိုးချစ်က သိပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုနေပါတယ်။

‘နေ့လယ်မှ ကျွန်မတစ်ခေါက်လာပြီး ဆေးတိုက်ဖို့ ညွှန်ကြားမယ်’

သူနာပြုဆရာမလေးက အခန်းထဲက ထွက်ခါနီး ခင်မျိုးချစ်
ကော ကိုကိုမောင်ကိုပါ ကြည့်ရင်းက ပြောပြီး ထွက်သွားတာ ကိုကို
မောင်က ကလေးချီထားရင်းနဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးကို လိုက်ကြည့်
နေပါတယ်။ ဒါကို ဆေးသောက်ပြီးသွားတဲ့ ခင်မျိုးချစ်က မြင်လိုက်
တော့

‘ကိုကိုမောင်... ရှင်နော်’

ခုတင်ပေါ်ကနေ အရင်တုန်းကလေးသံမျိုးနဲ့ ခင်မျိုးချစ်က
အော်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... မင်းကလည်းကွာ၊ ဆရာမလေးကို
လှလို့ပါ။ ဒီထက်ပိုလှတာက ဒီသားလေးကွ’

ကိုကိုမောင်က ခင်မျိုးချစ်ကို ရယ်ပြရင်းမှ သူလက်ထဲမှာ
ချီထားတဲ့သားကို နှမ်းပါတော့တယ်။

ကလေးငယ်ကတော့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ကိုကိုမောင်ကိုကြည့်ပြီး
ဘာရယ်မှန်းမသိ။ ပါးချိုင့်ခွက်တွေပေါ်အောင် ပြုံးပြလို့နေပါတယ်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ခင်မျိုးချစ်နဲ့ ကလေးချီ
ထားတဲ့ ကိုကိုမောင်တို့ ကြည့်နေတာဆိုတာ ပြောပြဖို့ပင် လိုမည်
မထင်ပါ။

ကိုကိုမောင်အဖို့ ခုနစ်ရက်အတွင်း မိန်းမကွာဖို့ လုပ်ရာကနေ
အခုလို သားတစ်ယောက် ဘာတာကို ဘယ်သူ့ကိုကျေးဇူးတင်ရမှန်း
မသိ ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။